

அப்படியே யஹமன்கி லண்ணதும்பர்த் தருந்துபந்தா
னிப்படியே தெனின்தோர்க்கு மெய்துமா நிருத்ததெனப்
பொய்ப்படியே கெடுகளாய்ப் போனதைநா னினிப்பித்தேன்
தப்பிதுவே போதுமெனத் தன்னையே தானொத்த. (௪௨௮)

போயருகி நீர்கொணர்ந்து போற்றிமனந் தேற்றியபி
னியிழையு முகங்கமுழி யணிந்தமர் வுரிக்கையாற்
சேயநய னந்துடைத்துத் தியெழுவே கெழுதுயிர்த்துத்
துயவனை முகநோக்கிச் சொல்லுவன்கே ளெனவுரைப்பான். (௪௨௯)

அற்பபாவி யாயருளொன் நற்றவளாய் முற்றியவென்
பிறப்பாவென் பயனேது பெருந்தவத்தாற் பயனேது
சூறித்தாலுங் கூறிது கூறினுக்கேட் கரிதுமனம்
பொறுத்தாலும் பொறுக்கரிது பொறுக்கரிதா யினுங்கேண்மின். (௪௩௦)

வேறு.

அண்ட ருலகி லரம்பையரென் நவனி புகழுஞ் சிலமாந்
ருண்டு தலைநா னவர்குலந்தா னுயர்வே தத்து மயனுளத்தும்
பண்டு கடைந்த வழுதத்தும் படிநீ ரொரிகா லெனுமிவற்றுஞ்
சண்ட கிரண் மிகொணர் தனிலு மதவே டன்னிடத்தும். (௪௩௧)

கரும் னிடத்து மின்னிடத்துந் தக்கன் மகளிர் தக்கனிலே
விருவர் முனிவ ரரிட்டையுமென் நிவர்க னிடத்து மென்கிந்த
வரிய பதினு லிடத்துதித்த வதனே டந்த வரிவையர்பான்
மருகி பிரண்டு காந்தருவ மரபு முதித்த வவைதம்மில். (௪௩௨)

சிறத்த முனிபா னுயர்செந் சேனன் முதலா மீரெண்மர்
பிறந்து வளர்ந்தா ரவர்க்கெல்லாம் பின்னு யறிவான் முன்னுந்
நிறைந்த சித்ர ரதனென்போ னீதி நெறியான் மிகவிளங்கி
நிறைஞ்ச மகவான் னேழனுமா யிந்த மரபிற் கிறையானான். (௪௩௩)

இவன்றா னிப்பா ரதவருடத் தெல்லி முடிந்த வடதிசையி
லவந்தா னில்லாக் கிம்புருட வருட மதனுக் கணிவரைபா
நவஞ்சே ரோம கூடத்தை நகரி யாக்கி யதிலிருந்தான்
நவஞ்சேர் குணத்தோ வந்தவரை தானு மிதனே சற்றிடமே. (௪௩௪)

இவன்செய் ததுவே னசத்தாரத மென்னு மிந்த மலர்க்காவு
மவன்செய் ததுவே யக்கோத மென்னு மிந்தப் பூந்தடமு
மவன்செய் ததுவே யிக்கோயி னுனு மிருந்தோன் வலியாலே
மவன்செய் ததுவே செயலென்க ளெழிற்கார் தருயப் புலிக்கெல்லாம். - ()

இனிமற் றந்த வரிட்டைதரு மெழுவொ ரிற்றும் புருமுதலா
முனிவற் றயர்க்க்தோ ருறவர்க்கு முத்தோ னன்னப் பெயரோடீ
விரைபொற் றழலான் தித்தாதன் மருடஞ் சூட்டி வைத்தாக
மனுசத் திரமும் பருத்தகித்தா னவன்வாழ் பதிபு மப்பதியே. (சகக)

அந்த வழுத மதிக்கதிரி லமைந்த மாபி லவ்வழுதாற்
றந்த தெனவே யதிதவனக் தருபே ரழுரு தன்னுடனே
வந்து பிறந்தான் கெளரியெனு மடந்தை யொருத்தி யவடன்னிச்
சின்தை கனிகூர் தஞ்சன்முதற் றேவி யாகச் சனிகரித்தான். (சகக)

அஞ்சன் குணம் கெளரியே யெனும்பூத் திருவு மெப்போது
மிஞ்சல் காதன் யீதுர கிற்போர் வேளு மிரதியும்போ
னெஞ்சர் தாறு முயிருமொரு நீர்மை யாகி செடுங்காலம்
வஞ்சர் தானென் றறியாமல் வாழ்ந்தார் வாழு மந்நாளில். (சகக)

அவ்வா றமைந்த பெரியோருக் கரிய மகவா டுவதரித்தே
விஷ்வா றமையாத் துயர்க்கெல்லா மிலக்காம் பாவி யொருத்தியையே
மெய்வா சகளு மென்றத்தை மிகவே கனிகூர் தென்னுடைய
துய்வா னொளியா லெனக்குமகச் சவேதை யெனவே பேரிட்டான். (சகக)

ஆண்பெற் றவர்போ லென்னையவ னறவே மகிழ்ந்து பாசாட்டப்
பாண்பெற் றினிய வாழ்போலப் பழிக்கார் தருவர் மடிகளிலுந்
தூண்பெற் றனைய தோள்களிலுந் தொடைமார் பிறுமே கிரையாடி
காண்பெற் றறியா மிகுபேதை நன்னுன் கடந்தேன் ின்னாக. (சகக)

வேறு.

தனிரிடையே மலர்தோன்றி மலரிடையே தேன்றோன்றித் தயங்கு தேனி
லனிதருகா ரன்தோன்றி யதனிடையே மதந்தோன்றி யதிலே யெல்லாம்
வெளியிமொ மதன்றோன்றி விப்படியே மெல்லவந்த வசந்த காலம்
தெளிவதுபோ வென்னிடையே நிழ்த்ததுவந் தெழவினமைச் செவ்விக் கோலம். (சகக)

மயிலாடக் குயில்கவ வண்டினங்க ளிணைபாட மதன பூசை
செயுமாதர் துழனிமிசப் பெருகியெழப் பரிமலமென் றென்றல் விசப்
பயில்வாச மலர்த்துளி பரத்துமணற் குவைகாட்டப் பழமக் காடு
வெவில்காடும் படிமலர் கிருன்காடும் படிமலர் கிரையார் நிலம். (சகக)

வரிவரைவா வழுதானம் மகிழ்புளகஞ் செய்ததுபோன் மலர்ந்து வாழ
வரிபொருது புரவொளியா டடிமலரா லசோகமெனா மசோக மாகக்
ருவமெனா முகிழ்முலையாற் குழைத்தினக மற்றமெலர்க் குவிர பார்த்துக்
கரைதெரியா வாணந்த காரணமாய் வரும்வசந்த காலத் தோர்நான். (சகக)

நிந்தமலர் வாயியினீ ராதெற்கென் னன்றினவர பாணம் கட
வந்துகரை வருகொளிரும் பாகைகளின் மலைமகடன் வகைக்கை யாலே
சந்தரமாய்க்கையெழுதித் தொழுதவரன் நிருவடிபைத் தொழுது நின் துஞ்
சந்தனமென் சோலைகளுந் தழைத்தகொடி மண்டபங்கடாமும் பார்த்தும்.

ஆர்த்தவருந் தெய்வகைகள் விளைபாடுந் கொடியூச லணியும் பாரைப்
போர்த்தமலர்த் தூளியிலே தாளமுந்தி யோதிமங்கள் போக மாட்டா
வாய்த்ததருச் சூழல்களு மற்றுமுள்ள புதுமைகளு மகிழ்ந்து பார்த்துஞ்
சேர்த்தவயிர்ப் பாகியிரு மொருவேணும் விளைபாடிச் செல்லும் போதில்.

அற்புதமாய் மனோகரமாய்த் திவ்வியமா யுலகோர்கண் டறியா வொன்றா
யெற்பயில்கா ளரிமுழுது மொன்றினையொன் றறமுந்தி யெதிர்கொண் டேடப்
பற்பலலா மல்வனப்பூம் பரிமாணங்கள் யாவையுங்ழீழ் படுத்தி மேலாய்
வெற்பரசா மிமவானிற் காதுடன்வந் தொருவாசம் விசிறி நன்றே. (சசக)

அந்தரமும் பரிமாணத்தான் முருளிதமாம் விழியுடன் தறிலே மென்னுச்
செந்தமகிழ்ந் ததனெதிரே சிறிதிடஞ்சென் றளவிலான் நிருக்கண் னாலே
வெந்தமத வேளளவில் சோகத்தான் மெய்த்தலத்தை மிகமேற் கொண்டு
வந்தவசு தனைப்போன்று மீசனருந் பெறத்தவஞ்செய் மாரன் போன்றும். (சசக)

தன்னொளியா லெந்நிலமுந் தனிக்கனக மயமாக்கித் தழைந்து கீழ்ந்த
செந்நிலவே ணியுமகன்ற திருநாதமும் புண்டரமுஞ் சிலையே யன்ன
மைந்நிறவார் புருவமுநீண் டகன் றனவெண் டாம்பரையோன் மலர்ந்த கண்ணு
முன்னதமாய் நீண்வெளர்ந் தொளிர்புக்குஞ் செவ்வாய் மோக்கு தோளும்.

இருதோளில் வீழ்த்தலைத் குழையுமறை யுச்சரிப்பா விலங்கித் தோன்றல்
தாமேவு வெண்ணகையு மழகுபொழி திருமுகமுந் தரித்த மானி
னூரிமேவு மணிமார்பும் புரிதூனு மொருகையிற் பலாசத் தண்டும்
வாமேவு பவித்திரமும் படிக்கமணி கரண்டலமு மற்றும் யாவும். (சசக)

கட்டினமுஞ் சிபுமுடுத்த வற்கலைய ஞானத்தாற் கரிய மோக
மெட்டனையு முண்ணிலா தேருவபோ லெழுரோம ராசி தானும்
வெட்டனையே யுச்சரித்த வேதமுமாய்த் தருமத்தின் வேடம் பேரன்றல்
தட்டனுநா துயர்பிரம சாரியத்தி னலங்காரத் தன்னைப் போன்றும். ()

தன்பருவ மனியானோர் முனிசுமரன் நிருப்பன்னித் தாம மேந்திப்
பின்வரவு முன்பாகி ரீராடல் காரணமாய்ப் பிறங்கு வானிக்
கன்புடனே வருமவனோர் முனிசுமா ரனைக்கண்டே னளிகள் கோடி
வின்புறவே முரதுவதோர் பூங்கொத்து மவன்செவியி் திலக்கக் கண்டேன்
கண்டனவே பிந்தமலர்ப் பரிமாணமே யந்தரமும் கந்த மென்று
கொண்டியுனோர் மதனையயன் கோலருன் வடிவாக்கிக் குறம்பு செய்யு
மண்டர்களு முனிவர்களுஞ் சங்கியா வகைகிடுத்தா னாக வேண்டு
மண்டலமா மதிபடைத்தா னிவன்வதனம் படைப்பதனை வரவென் றாகும்.

எழின்மதியி னமுதலாக விரகிகவர் கின்றனனென் பததான் பொய்யே முழுதாமைய சிம்முனியே கவர்வின்ரு னல்லாது முனியெவ் கானிற் றமுதியற வுலர்ந்துலர்ந்து தவஞ்செய்வார்க்கிவ்வழகு தானுன் டாமோ பழுதபடா வழிதெற்குக் காரணம்பே நிவ்வியெனப் பார்த்தே னாக. (சடுக)

அகடபுமடை வல்லாது நினைபாம வழிகளையே யடைவாக் கொள்ளும் கொடியமதன் புதிதான குருமலர்த்தே னினைபதொரு கோல வண்டுப் பெடைபயவச மழிப்பதபோ லெனையழித்தா னப்போது பேதை யேனும் வியவதாந் குலமகளிர்க் கெனவறிந்து மனமடக்க வலிபெ ருமல். (சடுக)

ஒருகிதிது மிமையாதே சிந்துருகிக் தொருபுறத்தே காய்ந்து வாய்க்த வரிபாசிப் புடைபெயர்ந்த கண்ணுலே யவனழகா மழுதை வாரிப் பருகுயது போன்றுமெனைப் பரிகரித்துக் கொன்னென்னும் பரிசே போன்று மருளினியென் னெஞ்சனக்கே யளித்தனனென் பதுபோன்று மவனே கோக்கி. ()

நேராக வெனைமறந்து மூச்சடங்கி யோவியம்போ னெடிது நேரம் பேராம லசையாம னின்றேனப் பொழுதுமதன் பின்னே நின்று , சீராய் பெனை த்தவ் னிக் கொண்டுசென்று விடுத்தனனோ சிந்தை யாளை யாராம விழுத்துக்கொண் டெய்தியதோ ஸிறியேனா னருகே யானேன்.

நெஞ்சிலே யவன்வாழ விடங்கொடுக்கு மதுபோல நெடிது மூச்சு விஞ்சியே மேன்மேலே தொடர்ந்தெழுந்த திதயத்தின் கிறுப்பையெல்லாம் வஞ்சியா துரைப்பனபோல் னிம்பிடனைத் தனகொங்கை வறியும் வேர்வா லெஞ்சியே கழுவுண்டு போனதுபோ லேபோன தெஞ்சா நாணம். (சடுச)

அனங்கசரம் படுமினியென் றஞ்சினுற் போனெங்கிற் றாக மோக ' மனக்குமா னெழில்காணப் புறப்பட்டாற் போற்புளகம் வந்த தென்கு னனைத்தெழுவேர் கினிலிழிந்த கிருந்தாளிற் செம்பஞ்சி நலஞ்சேர் சோதி புனைத்ததுபோ லொளையிருந் ததுநயனம் வினியெனப் போது நடி. ()

எம்போது சொய்யவரே பாராட்டத் தக்கதிற்த வின்ப மிந்தச் சம்போக முனிவரைநா நெஞ்சினு னினைத்திடவுந் தக்க தன்று வம்போதான் மதன்னமை சிம்முனிபாற் றன்னுநின்னுன் ஸிறிதே யையோ நம்போத மில்லாமை யென்னுரு மினியென்று நாணி மீண்டு. (சடுக)

என்னேயீ தொன்றிருந்த படிபெனமற் றிப்படியே யறிந்தி ருந்து முன்னேரின் றிங்கிதஞ்செ யைப்புலனை யடக்குதற்கு முடியா தென்ற னன்னேய மிலவறியி னம்மைநகைத் திகழுவனே நாமென் செய்வே மிங்கேய மறியாமு னேருவதே காரியமற் றேகே மாகில். (சடுச)

நங்காதல் கண்டுமுனி சர்த்திடினார் தெரியாது நம்போம் போது பக்கான தயத்தோலாகக் கண்டுகறஞ்சா தேருவதும் பாக முண்டா மிக்காண தாகவிவர் கனைபிறஞ்சி யெருவே மெனவே யெண்ணிச் சிவ்வா முனிமுமாந் தனைகோக்கி விடகின்று செங்கை உப்பி. (சடுச)

ஒருகாதின மாணிக்கக் குண்டலமுஞ் செவித்தாரு மொருதோள் விழுந்த
முருகாருஞ் சரிமுதுவுஞ் சிறிதசைய வவறுடைப முகத்தின் மீது
தருகாத னுடனடந்த விழிவினையை வாங்காமற் றலம்பா சாமற்
பருகுதல்போ லாதரத்தி னுடன்பணிந்தே னவ்வாறு பணிந்த போது: ()

மதனாண் தலைபெலர்க்கும் கடக்கரிதா கையினுதும் வசந்த கால
மதனாண் மிடமதுவா கையினுதும் பெளவனத்தி னீதி யாது
மிதுகாலந் தீவினையே னித்துயரம் படவேண்டி பிருக்கை யாதுந்
திதமாமென் மெய்ப்பாடு கண்டனவே பவன்வலியுஞ் சிதைந்த தன்றே. ()

புதிதாக வரும்தனை பெதூர்கொள்வ போலெழுந்த புளக மொன்றை
மதியாதென் பால்வருதன் னெஞ்சினுக்கு வழிகாட்டு மாபோன் முன்னே
விதமான பெருமூச்சு நடந்ததுகைச் செபவடந்தான் விரத மெல்லாந்
சிதையாது போகாதென் நஞ்சினபோ னடுங்கியது சிதைந்த துள்ளம். ()

வேறுமொரு பூங்கொத்தின் செவித்தார்போற் கபோலமிசை வெயர்வு தோன்றிற்
தேறியதன் னுதரத்தா லெனப்பார்க்கப் பரந்தெழுந்த விருகட் சோதி
மாறிய வச்சோத வானியினிற் கமலமெலாம் வானி வேறுப்
பாறிமறு கிற்பறந்து திரிவனபோ லெம்மருக்கும் பரந்த தன்றே. (சகஉ)

இவ்வகையே யறவெனியாப்த் தோன்றுமிவன் விகாரத்தா விரட்டித் தேறி
மெய்வகையே வளர்மதன் விகாரத்தி லகப்பட்டு வினையென் பட்ட
வவ்வகையா வியவகத்தை யளவுரைக்க முடியாதப் போது நானு
முய்வகைசேர் தவமுனிவன் விகாரமெலா மடைவடைவே யுற்று நோக்கி.

இன்பரத மிதன்முன்பு புதிதுண்டு மறியாத விருடி தன்கண்
னென்பமுடன் மிகவினைத்துச் சோம்பினுற் போன்றொடுந் துயிலி னாலே
வன்புடைய விழிப்புண்டா னதுபோன்று மனத்தாசை வகையை பெல்லா
மன்பினுரைப் பதுபோன்று மிராநின்ற தறமுதிர்த்த தனங்க ராகம். ()

என்றுதுணர்ந் திவ்வாவோ ரிடங்கண்ட பின்பணுந் மிவன்பின் போந்த
துன்றுதவ முனிபாதற் தொழுதெழுந்தெம் பெருமானே தோழ னாகிச்
சென்றமுனி குமரனவ னுர்புதல்வன் பேரென்ன செவித்தா ராகி
பொன்றியபூந் கொத்தேதிப் பரிமளங்கண் டாதரித்தே னுரையா யென்ன.

அன்னவனு மென்முகம்பார்த் தாயினையா மிவைகேட்டு மதனா விற்போ
தென்னபய னுரையாயிந் கெனச்சிறிதே நகையாடி மிவைதான் கேட்க
மன்னியவா தரமுண்டேற் கேண்மினென வகுத்துரைப்பான் வையமெழுந்
தன்னுபெரும் புசமுடையான் கரகரர் முதலானோர் தொழுபொற் குளான். (சகக)

வரமாக மொழியுள்ள கபரனு மொவ்வாத வடிவி னாலே
யரமாத சனைவருக்கு மாணந்த காரியமா பகல்வா னுட்டுச்
கார்வாழ வுடன்பாழார் தொல்லைமறை நெறிமுனிவன் கவேத தேது
தரமான வாகாய கண்ணிலே திருப்பன்னித் தாமங் கொய்வான். (சக௭)

தானொருகாட் சென்றனகி லவ்விடத்தா மரைவனத்தோர் தவன் மாண்
தெனவித்தா மரைமலரி லெப்பொழுதும் புலப்படவாழ் திருத்தான் கண்டக்
காண்பா வகையாகி யனாராகத் தொடுபார்க்க வன்றப் போதின்
மேனயன மாம்புணர்ச்சி முடிவான பேரின்பம் கிளைந்த தன்றே. (சகக)

அப்போதே யப்போதி லவதரித்தா னிவனிவனை யப்பூ மாதங்
கைப்போதி லேந்திமுனி முகநோக்கு யெம்பெருமான் காட்சி யாலே
யிப்போது பிறந்தனனின் புதல்வனியன் கைக்கொணீ யிவனை யென்னத்
தப்போதா முனியிவனைக் கொண்டோய் வேண்டுவன சதுரகன் செய்து. (சகக)

புண்டரிகத் துதித்தமையாற் புண்டரிக னெனப்பெயரும் புனைந்து னுலென்
கொண்டகலை யனைத்தினையு மீந்தருளிக் குலப்பிரம சரிய மாரு
மண்டர்தொழும் கிரதமுந்தான் கற்பித்தா னாகையினு லவன்சே விந்த
லெண்டிவையும புரத்தமுர னினிச்செவித்தாந் வருவாயு மியம்பச் சேண்மின். (சஎஃ)

வேறு .

இன்று கடையிருத்தை யாகையினு லிசன்றான்
செனதுதொழு வான்கயிலை சேர நெடுவானி
னின்னு மிறங்கி நெடுந் தனவனத்தி
லொன்று மிருவேழு முடன்வந்தே மப்போது. (சஎக)

மன்னுமணி மாலை மணிமே கலைபணிந்து
துன்னுசெவித் தாராதச் சூதாங் குரமணிந்து
பன்னுமல ராட்செய் பலபணியும் பூண்டுமல
ரின்னறவு மாந்தி யிதயங் களிகுர்ந்து. (சஎஉ)

சேர்த்து வசந்தத் திருமடந்தை கைகொடுப்ப
வார்த்துவினை யாடிவரு மந்தவன தேவதைதான்
பார்த்திலனைக் கண்டு பணிந்து பலகாலு
மேத்திநறும் பூங்கொத் தினுவுங் கரத்தேந்தி. (சஎக)

இந்த வழக்குக் கிடைந்ததே யிதிதனைத்
தந்த குலப்பாரி சாதமுநா னுய்பிறந்து
வந்ததனா னுள்ள பயன்பெறநீ வள்ளலே
கிந்தை மகிழ்ந்து செவித்தாராக் கொண்டருளாய். (சஎச)

என்றிரந்து கொண்டிவடா னேகாது பிள்ளொடா
நன்றிகொண்ட தன்றாகமை போந்துகையா னுனியிவ
னென்றியம்பா தேபோக யுற்றிவனை நானோக்கி
நின்றுநன்பா கித்தா னெநிகேடு தானேது. (சஎஃ)

வத்தியரு கின்ற விவளா தாந்நிரச்
சாத்தியருள் கென்றவர்கை தன்னின்று நான்வாங்கி
வாய்த்தசெயித் தாராக வைத்தே னிதாக்கயினுந்
கோத்த விரைப்பாரி சாதப்பூக் கொத்தென்றான். (சஎக)

என்னு மளவி லெண்ணோக்கிப் புண்டரிகன்
புன்முதுவல் செய்து புணையிழா லீதெல்லாம்
யன்னமுறக் கேட்டு வருந்துகின்ற தேனீது
தன்னினினை யுண்டேற் றரலா மெனக்கூறி. (சஎஎ)

தானேவர் தென்செவிமேற் தன்செவிமே னின்றொகிருந்
தேனேரும் பூங்கொத்தைச் சேர்த்தினு னப்போதென்
மானையு ளொஞ்சிவன்கை வைத்திடத்தே சென்றொடுக்கிக்
கோனேரின் புற்றதெல்லாக் கூற முடியாதே. (சஎஅ)

ஆண்டமுனி வேணு மணந்தென் கபோலதலர்
தீண்டியவா னந்தத்தாற் செங்கை விரனடுக்கிக்
காண்டருந் ளோடியுரவி காந்தச் செபமாலை
தாண்டி விழுவதுவுந் தானநிபா தேநின்றான். (சஎக)

யானதனை யப்பொழுதே யேற்றுக்கொண் டென்கழுத்தின்
மாமன முடனணிந்து மற்றவன்றன் செங்கைமலர்
தானேனை வர் தன்பாற் றழிஇயதுபோற் பேரின்ப
மாதெலா மெய்தி யருகுநின்றே னப்போது. (சஎஐ)

வேறு.

லக்தொரா யிழையாள் வணக்கிமா தேனி மஞ்சன மாடிகின் றுள்ளி
யிந்துலா னுதலாய் பார்த்துநிற் கின்று னென்றவன் விரைந்துவந் துரைப்ப
வித்தவா சகத்தாற் புதிதாகப் பட்ட விளம்பிடி யானது துதன்மேன்
முந்தவிழ் தோட்டி வசத்தினு வியங்கு முறைமைபோ லேவச மின்றி. ()

அவனது கான வழுதவான் சேற்றி லமுந்தினுந் போலவுக் கபோலத்
திவர்தரு புளக மாளமுட் கனிலே பெழுந்துகோப் புண்டபோ லவுமத்
தவமுனி முகமேற் பற்றிய வெண்கண் டனைவருந் தத்தினுல் வாங்கி
புலையி னன்னீ ராவை தாக வொன்றிரண் டடியிடுமளவில். (சஅஉ)

மற்றைமா முனிவ னிவன்வலி யழிந்த வகையறிந் துரிமையி னுடனே
புற்றகோ பத்தா லிவன்முச னோக்கி யுனக்கிது தக்கதொன் றன்று
சுற்றா னவர்கண் முயல்வதிக் கருமந் தபோதனர்க் கட்டாதது கண்டா
யிற்றைநா னுணக்கிவ் விரந்தலை னொஞ்ச மெங்கனே வந்தது கெட்டேன். ()

உன்னியை ஸமகஞ் சொடுக்கமு நெறியு முயர் தனத் தனவிலா தாமுன்
சன்னிய நிற்பல் கனிலஞ் தாமுன் கனியு மிப்பொழு தென்கே
நின்னிக ரூலோ ரிப்படி யழிந்தா னிறைந்தநற் குணக்கஞ்சுக் செல்லா
கன்னியை பாண புலவிட மென்கே னானிதற் தென்கொலோ மொழிவேன். ()

அவ்வகையி னின்றவன் செபவடம் விழ்ந்த ததுவுநீ யறிந்திலை யென்னே
தொக்குத லறவே தூய்மையா நெஞ்சுந் துவக்கற வுழியுமோ கெட்டேன்
தன்மிய தவத்தோ யுன்கொடு வேண்டா னையவாள் கொண்டவுன் நெஞ்சை
பிங்கினி மீளா மிப்படிச் செயுமோ வென்றவன் சொல்லமற் றிவனும். ()

என்னையோ கிந்த வார்த்தைசொல் வதுநீ யென்செய மாண்கொண் டுந்தக்
கன்னிதான் போகக் கடவனோ விடேன்கான் கன்கொ ளென்றனை செய்து
மன்னுவார் புருவம் வளைத்திதழ் துடிப்ப வலியவே பண்ணிவெங் கோபர்
தன்னுமா போனின் தனிதரு முகத்தாற் றெடர்ந்துவந் தென்முடி நோக்கி. (ச-அக)

என்செய மாண தந்தலா தானை யேகலாய் பேதைநீ யென்னத்
தன்செய மாண யாகவே கொண்டென் றனமிசை முத்தமா லிபினே
மிச்செறி மேனி மூணிகையிற் கொடுத்து வெயர்வின் முழுவிடிக் கருந்தும்
பொன்செறி கமல வாகியி னுள்ளே புருந்துநீ ராகியி தேறி. (ச-அக)

நிலையெறி பெருக்கா தினையிலே தேங்கித் தேங்கின் றெதிர்செலு மாபோல்
வரைதரு தாதி மார்க்கிறப் பட்டென் வசமுநீர் தன்னையோ டேடுப்
பொருவற வினங்கு மென்மனைப் புருந்தேன் புருந்தவப் பொழுதுதான் முதலா
வொருசெய வின்றி விரகமோ கத்தா துடல்கழன் னுள்ளமு மறைபோய்.

இக்குவந் தனமோ வக்குநின் றனமோ கிருந்தனம் போதுமென் றனமோ
தங்குந் தமரோ லொத்திருந் தனமோ தனித்துரை யாதிருந் தனமோ
பொக்குந் மகிழ்து னகைத்திருந் தனமோ புலம்பியே திகைத்திருந் தனமோ
வெங்கிருந் தனம்பரம் யார்கொலோ நம்பே ரேதென வொன்றறி யாதே.

இதற்குமுன் காம நோயறி யாதே னென்னனோ வீதென வறியா
இதற்கெது செய்வென் யார்கொடுத் துரைப்பே சொல்லனே யெருவே னென்றென்
துதித்தவே தனையா லொன்றறி யாதே யுயர்மனை மேனிலத் தேறி
மதித்தபாற் கியார்கள் யாறாயுந் தகைந்து மகிழ்வினோ யாட்டென மறந்து.

சென மணிச்சா ளாத்நிலை வதனஞ் சேர்த்தவ னின்றவத் திகையைக்
காதலி னோக்கி பத்திகைக் காற்றைக் கலந்தவன் கிடுத்தது னாதப்போ
லாதரித் தெதிர்கொண் டவனறி தூர மாகவு மாதப னனவின்
மேதகு கமல மென்னமற் றவன்மேல் கிருப்புகவத் தங்கனே நின்றது. ()

சூது ஸமக்கு கலிய செவித்தா ரீதவன் செபவட மென்றென்
குதா வுடனே யவற்றையே நோக்கி யாங்கவை பற்றுக்கே டாக
மேதக கிருந்தே கிருந்தபோ தெனக்கு வெற்றிலை பிடுந்தா னிகைதான்
குதவியு வாகிக் கென்னுடன் போந்தா டாழ்க்கலின் தென்னிட வந்தான்.

வந்தனை நோக்கி பெய்பெரு மாட்டி வாய்த்தவின் ணப்பமொன் துண்டு
சுந்தனை பொழிந்து கேட்டரு னென்று செப்புவா டெய்வவா லியிலே
முத்தற நடந்த பொழுதுநாள் கண்ட முனிஞ்ஞா தரிதுணக் கிந்தக்
கொந்தவிழ் செவித்தார் தந்தவன் முன்னம் கடவந் தவனை யு யெழித்த,

ஈபயவந் தடியேன் வருநெறி யருகே பதுங்கிவின் நெனைபழைத் தணங்கே
தையலிம் விவனா சார்மகள் பேரென் சாரும நோதெனக் கேட்ப
வைபகம் பரவும் வள்ளல்காந் தருவ மன்னர்கோ னஞ்சன்மா மகன்பே
ரெய்யும்வெஞ் சிலையென் புதும்மக் சுவைதை யோகூ டம்பதி யென்றேன். (சகச)

என்னமற்றவனுந் திகைத்து நின்றென்றையிம்புவான் போலவந்தென்றன்
முன்னுரைத் திடவுங் கசியென் முகமே முறைமுறை நோக்கி மிரித்துப்
பின்னையுற்றிர்துகொண்டு நின்றனைப்பெருகவுட்கொண்டதென்னுள்ள
முன்னிடத் தொருகா ரியமுன தணங்கே யுரைக்கலோ னொழியலோ வென்றான். (1)

யானுமப் பொழுது வணங்கிவின் நெந்தா பெங்களுக் குங்கன்கண் பார்வைய
யானதுட் படவுந் தீவினை யகற்று மாகையா வருளிப கருமந்
தானினிச் செய்கை கேவல மன்றே சங்கியா தருள்செயி ரென்ன
நானுவிந் பரங்கி யாகவே நெஞ்சா னயந்தருட் பார்வையா னேக்கி. (2)

அங்குமின் நுதொரு பச்சிலை மரத்தி னரும்பிய கொழுந்தெலாம் பறித்துப்
பங்கயந்திகழுஞ்செங்கையாற்பிசைந்தோர்பா னையிற்றிழிந்ததன்சாற்றுந்
சங்கைமந் தின்றிப் போர்த்தவந் கலையின் தலையிலே சிறிதானை டெழுதி
மங்கைசெங்கையிலே யொருவரு மறியா வண்ணநீ கொடுவெனத் தந்தான்.

என்றடைப்பையிலேயிருந்தபட்டினையைபெடுத்தவன் காட்டமற்றியானுந்
தொன்றுபட் டெவருந் சாதலர் போலத் தொழுதிரு கைகளால் வாங்கி
நின்றறப் பதறி நெஞ்சமுன் னோட மிரிந்திரு தணங்கன்பு ரிப்ப
வொன்றினைப்பலகா லுவந் துவாசித்தேனுற்றவா சகமதுகேண்மின். (சகச)

தணங்கிரை யான தாமரை வனையந் தானெனத் தரனமா லையினை
நினைத்துடன் கவ்வி வெங்கிய வன்ன நெடுந்துய ருழந்திருந் ததுபோற்
சினக்கயல் விழியார் முத்தமா லையினைச் செபவட மென்றுசேட் டெண்டு
மனத்திடர் பெருகா நானுறு வருந்தா மயங்குமின் றுனெரு முனியே. (3)

என்னுமலா சகத்தைக் கண்டபின் குருடர்க் கிருண்டக ரிவவந் தெனவு
மன்னுசா னிடையே வழிபிழைத் தவர்க்கு வருந்துதிப் பிரமமுற்றெனவும்
பன்னுமா தறியா லுமனுக் குள்ள பழையகாக் குஞ்சிதைந் தெனவு
முன்னமே மதனுன் மயங்கிய வெனக்கு மோகமே மிகவனர்க் ததுவே. (4)

அத்தா னிகையை யுவந்துவந் தன்பர் வினைத்தனைத் தனகழு தாதல
மெத்தன வொடுதை வந்துதை வந்தென் மெய்யனை பெங்குனை கண்டா
பெத்தனை நோ மவனிடட நின்றா பெங்கொனா னிரந்துகொன் டென்பி
னெத்தனை தாம் வந்தன வெனக்கேட் டுகவனை பாவெனன் கடந்தேன். (5)

அப்பொழுதொருவ னிதயரா கந்தோய் தறச்செவ் தென்னவா னிரவி
மெய்ப்பயி யவியலுந் சிவந்தது கமல விராமலர்க் காடுகள் குவிந்த
வொப்பருக் குமுத வனமென மலர்ந்த வொன்றிய சக்ரவா கங்க
டப்புடை பவர்போ ககன்நலப் பொழுது தானொரு சேடிமுன் வந்து. (1)

செந்திரு வணியாப் போற்றிமுன் நந்த செபவடம் வாக்வெந் தேனென்
நந்தயில் வாகிக் ககரயினுக் கண்ட வருந்தவ முனிவரி னொருவன்
வந்தனன் வாயி னின்றன நென்ன மழிச்சியான் மனத்தைமுன் விடுத்து
முந்துறத் தவளக் கஞ்சக மானத முனிவனை யழையென விடுத்தேன். (2)

விடுத்தபி ணந்தக் கஞ்சகக் கொடியின் வெண்ணிலா வரவத னுடனே
யடுத்திள் வெயிறான் வருவதே போல வயிரொளி பரப்பியென் னெஞ்சந்
தொடுத்தபுண் டரிசு னிதயமே யன்ன தோழனாக் கபிஞ்சல முனிவன்
கெடுத்ததொன் னுடையாப் போன்றுமொன் றிந்து கோட்பவர் போன்றுமுன் வந்தான்.

வந்தமா முனிவன் மனக்கருத் தெல்லாம் வந்தகோ லத்தினு ளறிந்து
முந்தெழா வணங்கி யாசனத் திருத்தி முனரியந் தாள்கழிஇ யெனது
கந்தரா திரேகை யுத்தரி வந்தாற் றடைத்தரு கேசிலத் திருந்தே
னந்தமா முனியுந் சிறிதுபோ தொன்றை யருள்செயா தங்வுனே யிருந்து.

ஒன்றுரைப் பவர்போ லென் முகம் பார்க்கு முரைசெயான் நரணிகை தன்னை
நின்றபற் பலகா னோக்குமற் றிதனு னெறிமுனி நினைவாநா னறிந்து
துன்றுமெய்த் தவனே யையுற வேண்டா தோகைதா னிவனெனக் குயிர்கா
னின்றரைத் தருளாய் கொஞ்சிலுள் ளவென மென்னமா முனிவர னுரைப்பான். (3)

வரிகழ லரசர் வான்குல வித்தே வருகவென் சொல்லுகென் வரக்கும்
புரிதரு ளின்ற தில்லைநா ணத்தாற் புகலநான் போந்தவிந் கருமம்
விரிசடை யிதனுக் கேற்றதோ விந்த மெகலைக் கேற்றதோ விந்த
விருமா வுரிக்கு மேற்றதோ வென்னே யிப்படிச் செய்ததே தெய்வம். (4)

எங்களுக் கிதுபோற் பரிபல மில்லை பென்னினு முபாயமவே நில்லை
புங்களுக் குரைத்தாத் திரவே வேண்டு முரைசெயா திருக்கிலோ விந்தக்
கங்குலிற் பெரிப தொருபிழை விளையுங் கலந்ததன் னுயிரைய நீத்து
மக்கித் தவனைக் காப்பதே முறைமை யாகையாற் சொல்லுகென் கேள்மின். (5)

அப்பொழுது தன்முன் னவனைநான் கோமித் தறக்கொடி யனலில பேசித்
தப்பிது தவிர்நீ யென்றுபூ சைக்குத் தருமவர் கொடுவரப் போனென்
மைப்படி குமுளாய் நீயு ராடி வந்துவிட் டவையதன் பின்னு
லெப்படிச் செய்தா னிவன்றனி நின்ற னிவனைநா மறிசுவா மென்று. (6)

ஆக்கவன் முன்பு சிவ்நிடத் தேசென் றருகொரு தூற்றினின் னொளித்துப்
பாங்குடன் பார்த்தேன் கண்டிலே னதனாற் பரிதவித் தனக்கதா பத்தாற்
பூக்கொடி யவன்பின் போகிவிட் டனொரு பொலக்கொடி போனபின் தெளிவுந்
நீக்கெனைக் காண நானியே கிண்கு வென்செய்தா மென்றுநின் நழுங்கி.

சென்றிவச் சையினான் முடிவிலே தேனஞ் செப்பினுந் தெரிந்திர நிவனை
பின்றினித் தனியே கிணைகந் பல்ல வென்றுகொண் டவ்விட முதலாத்
தன்றுமைப் பொழிலும் வாகியுந் கிரியுந் கணிகளு மென்கணு நாடி
நின்றதத் துயரம் கூர்ந்துகா னும னெஞ்சழிந் தேங்குமப் போது. (1068)

சிறைமலர்த் தடத்துக் கண்ணிநா யெங்கு கொஞ்சுந்ரும் பொழிலுடைந் தாதிச்
சிறையனித் சமூக பின்னிசை பாடச் செறிந்துகோ கிலமெலாக் கவக்
குறையறத் குலவி மயிலின மாடக் குருமலர்த் திரளெலாக் கண்டு
மறுவறப் புதிய வசர்தன்னிற் திருக்க வகுத்ததோர் மண்டப மெனவாய்.

அதிமனோ காமர் விருப்பதோர் கொடிமண் டபத்திலே வறிவெலா மழிந்து
முதிரவே கருத்து முற்றியேர ரிருக்கு முறைமையே பேரலவு மழுங்காப்
புதியவோ கியமே போலவுஞ் சிறிதோர் புறத்திலு மலைவுறு தொருவ
னிதபமா மொழுக்கத் தன்னினின் தலைந்து கெஞ்சுநீ யிருக்கவுந் தனியாய்.

மிகவனு ராக முடையனா யிருந்தும் வெளிநனா பொன்றின வாக்காந்
புகலுதல் செய்யா திருந்துமா மதவேன் போரின்லே தனியுரைப் பவனா
பகமுறு துயரம் பொறுக்கமாட் டாம லஞ்சியோ டியதுபோ லஞ்ச
தகைதரு புலனு மொளிப்பவெந் துடம்பு தன்னியே தரித்திருப் பவனாய்.

சுற்றிமை திறவாக் கண்கனி ணுன்னே தயங்குகா மக்கனற் புனைவந்
துற்றது போலக் கண்ணினீர்த் தானா யொருசிறி தொழக்கரு தொழக்கச்
செற்றிய கொடியின் தளிர்கனும் பூனின் தளிகனும் தீந்துதீர் துதிர
முற்றிய காமக் கணன்முகந் தெழுந்து மூச்சுமேன் மேன்மிக விச. (1069)

கன்றிய வரம கபோளம்மீழ்ந் திருந்த கரங்க கிரணம்வா ணுதன்மே
லொன்றியவாசக் குழம்பெலாமணிந்த தொப்பலேயொளிர்முன்செவிமேற்
துன்றிய பாரி சாதவா சத்தாந் குழந்தவண் கெவ்செவி யருகே
சென்றடன் மதன மோகமந் திரமே செலிப்பது போன்முன் ஞர்ப்ப. ()

மதனவே னெய்த மலர்க்கணைத் தாது வடிவெலாம் பதிந்துநின் றதுபோல்
விதன்மே செய்யும் கிரகதா பத்தான் மெய்யெலாம் புளகமுற் றேற
முதிரவே காமன் மோகன நிறை முந்துநின் றெறிந்தது போலப்
புதியபோ துகளிந் கண்ணமா னவெலாம் பொழிலிள க் கொம்புகள் விச.

இராமலர்க் கொடிசெனழில்வன தெய்வ மெனமொழி மகனிச்செய் தருகும்
யாமிரு கலசா பிடிகேதா னாகன்போன் மதுவினைப் பொழியவே வார்த்தக்
காகா கணென வாசவா ரித்துக் காமன்வெம் படைபெழு வதுபோந்
குளிப்பொழின் முழுதுந் குவிலிளக் கூக கூவெனச் செவிசுடக் கூவ. ()

பொற்றலை யம்மைப்புனைபெழுக் காப்ப்சிப்போர்மதன் புடைப்பதே போலச்
செற்றியன் கெஞ்சும் செம்முனை கனிநுந் செழுமலர்க் கொம்புக ளுறைய
யற்றிய னெஞ்சிந் தவவலி வின்ன மாயந்ததோ கில்லியோ தானென்
தற்றி வதுபோந் தென்றன்சென் துடது முள்ளமு மெள்ளவே தடவ.

கைகொழிப்போம் வெழுத்துவெங்கோடைவந்தடர்க்கைப்போலினைத்துச்
செய்கன ஆவ்வே பற்றிய சந்தின் செழுமலர்க் கொம்புபோல் வாயு
கைகா மாண குருடனே போன்று நாவிலா ஜுமனே போன்றும்
பெய்ஞா லறியாச் செவிடனே போன்றும் பேயடிப் புண்டவர் போன்றும்.

கிரவேள் வெற்றித் துவசமே போல விளங்கிய முதத்தமா திவினைச்
சேரலோர் கையான் மாப்புட னனைத்துத் தீர்விலா மோமேற் கொண்டே
பேருலா வியசிற் மதனசிக் கார கிரதமோர் வடிவுகொண் டுறங்கிப்
பாரின்மே விருத்த தென்னனே விருத்தான் பாவியே னிதனையுக் கண்டேன். (௫௨)

கண்டிமை யாமற் பார்த்துநின் றுன்னக் கலங்கினோர் தறநடு நடுக்கி
மண்டிய வாகா ரத்தினு லறியால் வானவர் முனிவர்கள் முதலா
வெண்டுகை போரும் விபந்துகொண் டாடு மிவனையு முட்பட வெண்ணே
திண்டிறன் மதவே விரிநில கண்டான் சிலைமதன் வலிமையே வலிமை. ()

என்றுசென்றருகேயிருந்தவன்றோண்மேலென்கைபோகட்டுவிர்த்துணர்வா
நன்றான் நிதா னென்கொவ்வன் விழியாய் கண்ணிய துரைசெயா யென்னக்
கன்றிநின் றறவே சிவந்தெழுந் கண்ணீர்க் கடலிலே மிதந்திமைவிமையோ
டொன்றுகண் களினை மெல்லவே விழியா வுற்றெனை கோக்கிடு மெரா. ()

செழுமணி மீடறு தழுதழுத் தறவே செப்பவாய் மொழிதடு மாற
வழுதழு திருந்து துனைவரீ மிந்த வடைவெலா மறித்திருத் தொருவேன்
பழுதற விவனே கேட்டுவிட் டனைபே பாவியே னென்றுவே றொன்றிற்
விழைவற விருத்தா னுணுமற் நிதான மீட்கொணு தென்றுளே கருதி. ()

ஆகிது மிதனை யானது பார்ப்பே மடுத்தவன் வழியலா வழியே
பேசிய பொழுது கடிந்துமீட் காம விருக்கைபண் பன்றென நினைந்து
மோகித னுன வவன்முக நோக்கி முறைமையோ நமக்கிது நண்பா
நீகரு திவது குருவுப் தேச நீதியோ தருமநா னெறிபோ. (௫௨௫)

இருகா களிக்கு மாநர்குட் டத்தை விற்பமென் ருதரித் தொழுக
றருமலி தென்று நக்சமென் கொடிக்குத் தன்புனல் சொரிவது கண்டாய்
பரிமா னீல மாலைபென் றிருண்ட பாம்பினை யணிவது கண்டாய்
கிரிகட ரழிசச் செம்மணி பென்று மெய்வினோ டனைப்பது கண்டாய். ()

ஆகையா விர்த தெறியலா தெறிபோ யவருமைப் புலையு மீட்டு
மோகமா னதுவு மாநிரீ தெனியாய் முனிவனே பென்னவென்மொழியைப்
பாணையாற் றகைந்து தன்கணீர் துடைத்துப் பரிவினு லென்கரம் பற்றி
யோலாசேர் துனைவா பவடி மொழிந்தெ னொன்றுகே னென்றன னுரைப்பான். ()

உருத்தெழு முரகக் கடுகிடம் போது முருவிலி கனைகருக் கெல்காய்க்
கருத்தழித் திவையே யாகவலி னுலே காரியஞ் சொல்லரீ வல்லி
தரித்திட கெஞ்ச முடைபவற் கன்றோ சாற்றுவ திவையெலா மினிமேற்
நிருத்தவு மிந்த தெறியுப் தேசஞ் செய்யவுக் காலமோ வல்ல. (௫௨௭)

என்றை நீ விடித்துப் பேசவும் வேண்டு மிவா னுநீ பேதலர் செய்தா
பன்னதே செய்வே னுதின மினியென் னடைந்தபேரவத்தைதான் டின்பே
மன்னுமா ருவிப்போ முன்னமென் னுள்ளே வடவெயின் கனலினுல் கொடிதாய்த்
தன்னிலே பெரிபுல் காமவெல் தீக்குத் தக்ககா ரியமினி முயலாய். (இருக)

என்றுரை செய்து மீளவுல் கண்க ளிரண்டையு மிமைப்பற முடிபு
பொன்றினர் போலே யிருந்துவிட் டனனப் போதினும் பலபல முகத்தாற்
கன்றிபு முவந்து மிர்த்துகொண் டொத்துக் கலிகளாற் தேற்றியும் பார்த்தே
ஞென்றினுந் தெனியக் கண்டிலே னதனா துளமழி துயரினோ டெழுந்து. ()

சந்தனத் தனினர யளவறக் கொய்து சாறுகொண் டெங்கனும் பூசிக்
கந்தாக் கற்பூ ரத்தரு வுலர்ந்து தோலிடைத் தோலிடை சின்ற
பைந்துகட் டிராண காக்கினோர் வடக்கும் படிசெரித் துடம்பெலாற் தீயிர்த்து
முந்துறப் பிழிந்த சந்தனக் சாற்றை முகந்துமார் பகத்திலேதேக்கி. (இருக)

அரம்பையல் குருத்தால்விசினேன் விச லீசுவெல் வழல்கொளுந் தியபோற்
றாய்பயில் பாய தீர்த்தது பின்னுஞ் சுருகெழுச் சுருகெழு மாற்றிப்
பரம்பைய பாய விப்படிப் பலகாற் படுத்தெனா லாவது பார்த்தேன்
வாய்பது தாப மொன்றினுந் தணியா வாறுகண் டுதிபய மெய்தி. (இருக)

ஒன்றினுந் திரா திர்த்தனோ யிவட னுவகைவான் முயக்கினா ளல்லா
தென்றுகொண் டொன்றும் விசாரியா துன்பா விரத்துவத் தனனிதற் கினிமே
கன்றுறங் சுருமஞ் செய்கநீ யென்று கவின்றிவ னோதுகொல் வப்போ
வென்றன மென்றென் முகத்தையே கோக்கிக் கேட்குமா ருதரித் திருத்தான். (இருக)

பாணபீ. தெல்லாட் கேட்டிருந் தெய்தா கல்லமு துண்டவர் போல
வாய்வா னந்தக் கடலிலே முழுநி வலனைபு மென்வச மாக்கும்
வேனின்மா மதனுக் கென்னகைம் மாது வினையனென் செய்வதென் தென்னி
மோனமாய் காணித் தலைகவிழ்த் திருத்தோர் மொழிமொழி வேனெனு மளவில். (இருக)

வேறு.

யானொன் றனுங்கி யிருத்தே னெனக்கேட்டுத்
தேனொன்று சொல்லன்னை சேடியருந் தோழியருந்
தானொன்று வந்து தலைப்பட்டா ளவ்வளவில்
வானொன்று மாதவத்தோன் வாளா வெழுந்திருந்து. (இருக)

கொம்பேரான் வந்து குலாசனோ முண்டினிநீ
வம்பேயென் னன்பன் மறுகாமற் காத்தருளென்
றம்பேய் கிழிததும்ப வஞ்சலி சேய்க்கதியாய்
வெம்பேய்கொண் டார்போல் நீ டெருக்கிக் கொண்டகன்னுன். ()

அன்றையும் வந்தென் னருகிருந்தா னப்போதி
விண்ணு செய்தா னெதுசொன்னு னென்றறிபேன்
மன்னிய நெஞ்சுறைபோய் வாடி பயர்ந்திருத்தேன்
பிண்ணியவனும் பெயர்ந்தான் முககோக்தி. (இக௭)

தேவன் தனபாகன் சோலர்போல் வானிரவி
தாவும் பரித்தேருந் தானுங் கடற்புருந்தான்
கடவுங் குயிற்காள் கோலா கலத்துடனயே
ளேவுங் கனைமாரி யேதனவென் றேதுவேன். (இக௮)

கற்ற கலிதேர் கடுஞ்சலன்வர் தம்முனிசேய்க்
குற்றகிழை பெல்லா முறைத்ததுவுங் கேட்டனியே
மற்றினியென் செய்யும் வகையறியே னென்றனக்குத்
தெற்றெனவுன் டாகச் செய்யுங்கா ரியமுறைபாய். (இக௯)

மாதர்க் கணியா மடமுநா ணுத்தறத்து
கோதற்ற பெண்மை குலமொ முக்கம் பாராமன்
மேறக் கவருரைக்கும் கீணுரைக்கு மஞ்சாம
லாதிக்குவ ரனுமதியு மில்லாமல். (இச௦)

நாமேபோய் நண்ணினு னங்குரவ ரைப்பிழைத்த
நீமேவு வெம்பாஸஞ் சேரு மதுபார்க்கில்
யாமேது பட்டே மெமையிரந்து கொண்டகன்ற
துமேனி மா கவத்தோன் சொன்மறுத்த நீங்குவரும். (இச௧)

நதெல்லா நித்த கினியென்று நம்முடைய
காதலா லந்தக் கலிமுனிக்கோர் தீங்குவநிற்
யீதிலா நங்குடிபைச் சேரக் கெடுத்தவிடு
மாதலாற் செய்யுமபு நன் னன்னமே பென்பனவில். (இச௨)

பாதலத்திற் சேடன் பணுமண் டலமித்தப்
பூதலத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட தேபோல
வேதனைக்கு வித்தான வெப்பமதி மண்டலம்வர்
தேதமுற்ற பாவிக்குகரிதூஉ யெழுந்ததே. (இச௩)

காமத்தி யுள்ளே கனலப் புறம்பெல்லாஞ்
சோமத்தி வந்து கடநஞ்ச முண்டானாச்
சோமத்திக் காராவந் தீண்டினுற் போன்மயங்கி
வேமத்தி யாற்றுமல் விழ்த்தேன் தானிகைமேல். (இச௪)

சோரு மனகிலவ யோதறுஞ் சாந்தமணிக்
தாருமதிக் கார்த மணிததன்மேற் சேர்த்தொற்றிக்
சேருங் கவரியினுல் விசக் சிறிதுணர்ந்து
சோருந் தானிகைபைச் சந்தே கலடக்கணித்தேன். (இச௫)

வெய்யநோய் கொண்டேன் கிழித்ததுகண் டாங்கவடா.
னையகோ வென்றென் றடிமேல் கிழுந்தழுது
செய்யபூ மாதனைபாய் தேறுகநீ யஞ்சாதே
யுய்யநான் போயுன் னுயிர்க்கேள் வனைக்கொணர்கேள்.

(௧௪௬)

போகவு மீண்டு வரவும் பொறுயாதி
லேகுத வென்றோ டுனிபென்ன காணமக்குச்
சோகமு மிர்தத் துயருமவன் னுணலா
தரகுந் தமர்கனெலா மாற்றுகைக்கு வல்லரோ.

(௧௪௭)

என்ன வதனுக் கிசைந்தனங்க னேகிறையா
வன்னவள்செங் கைதாங்க வாயந்தாய்க் தெழுமனகிற
துன்னியித்த மாகத் துடித்ததுகண் ணங்கதுகண்
டென்னடினுழ தெய்வ மினிவினப்ப தென்றஞ்சி.

(௧௪௮)

வென்னிலைகற் பூரம் வினாப்போது காந்தமுத
துன்னவெலாந் கொண்டவன்பின் பேரத வெருவேனுக்
தென்றாந் துஞ் சந்தனச்சே ருடிச் செபவடமும்
வன் னாணனி பூங்கொத்தும் வான் னுணையா கக்கொண்டு.

(௧௪௯)

செம்பத்த மராக கிரணத்தாற் செய்தனைய
பைம்பட்டொன் னுலே பழுதறவே முட்டாக்கிட்
டிம்பர்க்கு னேராக யாரு மறியாமல்
கிம்பச் செழுமதிதேய மெனிலத்தி னின்றிறங்கி.

(௧௫௦)

வான்சொலைக் கேடும் வழியே புறப்பட்டேன்
நேன்சேர் செகித்தாரின் நெய்வப் பரிமளத்தாற்
காங்கு ழுனிகள் கரும்பட்டாற் போர்த்ததுபோற்
முன்னுழ நான்போர் தணிக்குத் துணையாக.

(௧௫௧)

காமன் கிலைவாங்கி யம்படைசக் காலைவாய்ச்
சோமன் கார்தாழ்த்துத் தூரகின்று தாழ்ச்செய
நாமர் தருநாணப் பின்னாக்கி நன்னொஞ்ச
மாமன்பு மாதரமு மைம்புலனு முன்றோட.

(௧௫௨)

வந்து வழியின் மலரினருந் தூளிகவாஞ்
சிந்து புழுதி புடைத்தேறுஞ் சேவடிபைச்
சந்திரிகை யாலுருகிச் சந்திரகார் தங்கனினின்
துந்தி யரித்தோடு முதகத்தி னுற்கழுவி.

(௧௫௩)

தாமத் தரளிகையைப் பார்த்துத் தரளிகாய்
பாமத் திடையே பெணையிழுத்து வந்தமத
னாமக் குரிசிலையு நம்மெதிரே தள்ளிக்கொண்
டேமத் துடன்வரிலோ வென்று கிலபேசி.

(௧௫௪)

சீராகக் கொண்டு வருமானிற் நெஞ்ஞதிகா
நீராகி யின்றுடபா லாகெடுந் தூரத்தே
வாரா யொருஞ்சுலென் வன்செய்யி லேகாய்ப்த
நாராசம் போதுறையா னன்னஞ்சை வட்டியதே. (௫௫௫)

வந்தமொழி பாடும் வலக்கண் டெப்பாதுஞ்
செந்தபழிந் தோடிச் சிறிதிடந்தான் சென்றளி
லந்த செஞ்சுரலோ ராண்சுரலா பஞ்சுரகு
னெத்தை கெஞ்சலன்ற னீடுபட்ட தோர்ஞ்சலாய். (௫௫௬)

கெட்டேன் விதியே கெடுவாய் கெடுத்தாயே
மட்டேர் கணமதனு வன்பாவி வாழ்ந்தாயே
பட்டே டிடந்தனையே பாலியே னண்பாலோ
கிட்டே வினிவாழ்வு வேண்டேனான் வேண்டேனே. (௫௫௭)

திங்களு மன்மதனுந் தென்றனுமற் நெல்லிரு
மிங்கு முயன்றென்னு மெண்ணமெலா முற்றியதோ
வுங்கன்கண் ணிப்போ துறங்கியதோ பாலிகா
னென்கள் குடிநய சிறங்கவிட விட்டமோ. (௫௫௮)

வெந்ததே நெஞ்சம் விழுந்ததிடி யென்றலைமே
துய்த்தினி நண்பா லுண்பிசிர்து வாழேன்காண்
வந்ததுயர் காணாத மாச்சுவே தாய்நீயு
மித்தமறஞ் செய்யவிவ னென்னாடுழை செய்தானே. (௫௫௯)

நேய முடைச்சுவேத கேதுவே நிற்புதல்வ
னாயுவவெவ் காம னடப்பறித்துக் கொண்டாண்கா
ணியிவை யொன்று மறித்திலையே நீளெத்துட்
டிய கொடுவிலையே செய்வதினிச் சொல்லாயே. (௫௬௦)

சாற்று தவமே தருமமே சத்தியமே
பேற்றமுட னீங்கனினி யெங்கே யொதுங்குவீர்
நேரற்ற கலமகலே தூல்வாங்கி விட்டனையே
பேரற்றியபொன் னுடே பொலிவழிந்து போவிலையே. (௫௬௧)

வன்னெஞ்சா யென்னை மறந்தா யுனக்கித்தக்
கன்னெஞ்சார் தந்தார் கடைப்பிடியி னீயிறக்க
வின்னஞ்சா காதிருத்தே னென்னை பிரேன்காணுன்
பின்னஞ்சா தேவருவேன் பின்பார்த்துப் போகாயே. (௫௬௨)

ஐரோ டினிதிருப்பெ ஐரோ டினிமகிழ்வே
ஐரோ டினிமனத்தி வந்ததெலாஞ் சொல்லுவே
ஐரோ துணையாயா னாயோ தம்பியெனக்
காரோ வினித்தஞ்ச மாற்றேனு குற்றேனே. (௫௬௩)

உன்னைப் பார்த்து முயிர்வாழ வல்லேனே
நின்னைத் தொடர் வருகின்றே னிட்டோ
வென்னைப்பின் பாராம லேனெனேயே மாச்சலேனை
தன்னைச் சிறிது நினைத்தியே தக்கோனே. (௧௧௪)

என்று பலவிப் படியிப் படிக்கட்டிக்
கன்றி பிரங்கிக் கனன் துனைந் தேகத்து
கின்ற குரற்கேட்டேன் கேட்டுவிர்போய் வெந்துடலா
யொன்றை யறிவா துணர்ந்துவாய் விட்டவறி. (௧௧௫)

வேறு.

ஒடைமெடுங் கரைக்கொடிக்காட் டெத்தரியங் கோலிவிழ லோடிக் காட்டு
மேடுபள்ள மறியாமல் விழுந்துமெழுந் தும்பதறி மிகத்தன் னாடிக்
கூடவெனைச் சிலநூக்கிக் கொண்டுபோய் விட்டதுபோற் குவாறு ரத்தை
நாடியொரு கொடியனைவிற் கடந்துகொடி மண்டபத்தை நானே நண்ணி.

அங்கொருசுந் திரகார்தப் பாறைவிலே பலமலரச லமைக்கப் பட்டுப்
பங்குடைய மலர்க்கணையோன் சாயகத்தின் மயமான படுக்கை மீதே
பிற்கொருவேன் வருமோகை கேட்டகையா தேவிடப்பா னெனவுந் தாமப்
பொங்குபெருங் கனலாறித் துயில்கின்றான் போன்றமெனைப் புலந்தான் போன்றும்.

திருத்தவிற் சந்தனமுங் கற்பூர முழுப்பூச்சுந் செங்கை மீது
தாருமல வணையத்தா லணிகாப்பு மற்றதனாற் தருமுந் தூதுந்
விசிதருவா னைக்குருத்தான் மேலிடுமுத் தரியமுமாய் விளங்கு காமப்
ருரியசமா ரதனைக்கா மொருவிரதக் கொண்டுகே யுறைவான் போன்றும். (௧௧௬)

நிகைத்தழுதே நீர்வற்றிச் சில்லா த்தம் பார்த்ததுபோற் சிவந்திட் டென்னே
மிகச்செருகி யொருசிறிதே தோன்றியனன் னையாலே வினையென் தன்னைப்
பகைத்தமத வேன்பொரூர் பார்த்திருந்தும் விட்டியே பாவி தென்ற
துகைத்ததுவு நினைத்தியே வன்னெஞ்சி யெனவெறுத்துச் சொல்லான் போன்றும்.

இருங்காம வேதனையா விதயத்தின் மேல்வைத்த விடக்கை யாலே
யருங்காத னுயிரினையா யுயிர்போன தாகிலூர் யகலே லென்று
நருங்காத னுடனேதன் னெஞ்சுகந்தி லுறையேனைத் தகைவாம் போன்றது
நருங்காத னெங்காமச் சரம்பொதுக்க தோனென்று தொலொன் போன்றும். (௧௧௭)

கனத்தணிந்த கமலவரி யக்கவரினாற் கலைநிதன் ததிர்க வாரகும்
கிளத்தெழுமா சங்கவரினாற் பிணித்திழுப்பான் போன்றமித்தக் கொலா வுச்சன்
கிளைப்புதுவெந் துயிரிட்டிற் திருகையுரிட் டிக்கதறி பெழுந்து விழ்ந்து
கிளத்திதாத் தனைத்தழுவித் கொண்டுசெய்து சலமுனிவன் வாயிற் டாப்ப. (௧௧௮)

அடர்க்கின்ற திறலியிர வறந்துயிது மாபோய வரவித் தத்தக்
கிடக்கின்ற பெரியோனைக் கீழான கொடும்பாலிக் கெடுவான் கண்டேன்
படைக்கண்கள் மிகவிருண்டு மனமயங்கி யறியிழந்து பாதா னத்தே
விடச்சென்று விழ்பவர்போ லென்கேயோ தானறியென் விம்மி விழ்த்தேன்.

அப்பொழுதென் செய்தேனென்கொல்லிப் புலம்பினே னறியே நென்று
மொப்பறமுன் செய்தகொடு கிணையாலோ பாரிமனத் தூத்தி னுலோ
விப்படியெவ் துயருதுவா னென்றயனென் தலைவிவிட்ட வெழுத்தி னுலோ
வெப்படியோ வெனதாவி யிறந்ததிலே யிறந்ததிலே வென்கை யானும்.

அறியேனா னப்போது நெடுநோஞ் சென்றதற் றியர்வு நீங்கிச்
சிறிதேயோ ருணர்வுண்டாய்த் தீயிவிட்ட புழுப்போலத் திண்பார் மீதே
வறிதேயிப் பாகியுடல் பதைக்கின்ற வாறுகண்டேன் கண்ட போதே
யிறவாதே யிருத்தேனோ வெனக்கருதி யென்கோனை யெழுந்து நோக்கி. ()

பாகியென் பாகியென் புண்டரிக முனியேபா தகமே செய்தாய்
மேனியே வாழுவெண்ணி நான்வரவு மவமதித்து விட்டுப் போனாய்
தாறியே நீவெறுக்கத் தாழ்வேது செய்தேனான் றுழவுண் டேது
மாறியே யணியாணை யறக்கொடுமை செய்வார்களோ வறஞ்செய் வேரோ.

களர்த்தபகற் கடல்கடந்த வருத்தமெலார் தரவிகையைக் கேட்டுப் பாருந்
தளர்த்தமொழிக் கூடுஞ்சலனைக் கண்டதற் றின் சிறிதவஞ்சத் தறித்தே னிவலை
வினேந்தவிடர்க் கடைவேளை வெறுப்பித்த பாகிகளார் வினே நாவின்
றனைத்தனித் துயர்பாரீர் முனிவரீ ரொருவார்த்தை யருளிச் செய்யீர். ()

அடுத்தவரைக் கைவிடுத்த ஸழகோதா னென்னுடைய வாகை பாரீர்
கடுத்துமதன் பரிபலித்த படிபாரீர் நொத்தேனான் காணும் பாகி
விடுக்கணறி வாரிலலை யென்னென்பா ிங்கிலை யெனக்கு நீரே
தொடுத்ததுனை யென்றிருத்தே னிப்படியே செய்தீரே தோன்ற விரே. ()

அறக்கொடிய பழைக்காசி யென்பதுநீ ரறிபாம ஸடியென் மீது
சிறப்புடைய பெருநீரையும் வைத்தீர்நா னிப்படிக்குத் தீங்கே செய்தே
னிதப்பதுவுஞ் செய்திலே னிருக்கின்றே னினுக்கண்டு மென்னே யென்னே
மறக்குடியோ நஞ்ஞடியும் வாழ்த்தகே கரத்தருவர் மாபு தானே. (இளஅ)

அப்பொழுதே பெண்ணாகே யிருந்துவிடா தவமதிசெய் தகன்றுபோய்கிட்
டிப்பொழுதோ விவைமொழிவா பென்றோவொன் றியம்பாம விருக்கின் தீரீ
ரப்பொழுது மும்மாணை யன்னைசிறைப் பட்டகன்றே னல்லா தேனே
னிப்பொழுதென் தனிபாரீ ரிடர்பாரீ ரினியிரங்கி ரிவைவ னீரே. (இளக)

இனியெனக்கோர் புலவிலை யினியெனக்கோர் துணையிலை யென்னென் றுற்ற
வினியெனக்கோர் தந்தைதா யென்பவரு மிலையினி பெல்லா நீரே
யினியெனக்கு முன்பனித்த கருனை யினைத் தோற்றுவி ரிங்கே வாவென்
றியியனைத்தென் விடர்க்கையீ ரிருடிசுரு முனிவர்களோ வெம்பி ரானே.

இந்தவனத் தெய்வந்தன் னிறைஞ்சினே னெம்போகை பெழுப்பித் தாந்
சந்தமிலாய் கவினாயா வாரும்பிறை கருள்புரிபா பவனி மாநே
வெந்துபர்க்கை ஈவ்வுயிரை மீட்டருளாய் வாட்டமில்லா விதியே நீதான்
கிளைமகிழ்ச் தினிபிரங்காய் தெய்வக்கா னுடுகுதான் நியங்கு வேனே. (1)

என்றினே புலம்பியசொல் லேதென்று கிளைப்பெரு னெல்லு யுண்டோ
கன்றியபே பேறினர்போற் கதறியே மிகச்சொரிந்த கண்ணி வீஞ்ச்
துன்றியசொ கழும்விசித்த தலையுமலைத் தறத்துவண்ட துதலு மெய்ம்மே
லொன்றியிரா தந்துதிர்ச்சு னுடம்புருதி புடைத்தேறு முடம்பு மாடு. (2அஉ)

தாவாமை லவனுடலோ டொன்றுதல்போன் மெய்விதுகத்தழுவிக்கொண்டே
பாவாவென் றாற்றியுமுத தாரத்தை நோக்கிவிட னுவி தண்ணைக்
காவாமல் விடுத்தனியே பாவிரி பெனவெறுத்துக் கண்ணீர்த் தாரை
யோவாத தானிரையைப் பலகாதுக் தழுவிக்கொண் றெக்கப் பிட்டும். (3)

தரியாது பலகாதும் பலகாதுக் கடுஞ்சலன்றன் னுளில் கீழ்த்தும்
பெரியோனே விவனுயிரைப் பிழைப்பியா பெனவழுதும் பிறங்கு சோகத்
கெரியாலே வெந்தொழிந்தே னென்பளவி லவளந்த கிறந்த காலத்
தரிதான் பெருந்துயரத் தன்மையடைத் தறமோதித் தயர்ந்து கீழ்த்தான்.

அவ்வளகிற் சந்திரா பீடனருந் துயரொடுசென் றனைத்துக் கண்ணீர்
மெய்வளர னனைத்தவவ னுத்தரியத் தலையாலே விசி விசி
புய்வளவுந் தேற்றியுணர் வுண்டான பின்பவனை யுற்று நோக்கி
பிவ்வளவு துயரமெலா மென்னாலே யண்ணீர் ரெய்தி வீரே. (4அஉ)

இச்செனொட் போனதனை கிளைப்பித்தேன் மாயகி யினிசெவ் வார்த்தை
தண்ணைவிடம் கிடுமொழி மீதுசாற் றிடவரிது சாற்றி னுது
முன்னயுடுஞ் சிவ்வெனக் குணர்வழித்தே னினிக்கேட்க வொண்ணு தென்னுந்
பன்னியகொந் துயர்க்கெவ்வாம் பிழைத்தினா பிழப்பினிப் பண்போ கன்றே. (4அஉ)

வேறு.

என்றவன் சொன்ன வெல்லுவி லவன்பின் டெரியெழமுக்செறிந் திறைவா
யன்றைவெந் துயரி லழிவுரு வாகி பானதின் நழியுமோ வுரையாய்
வென்றிவெஞ் சடனும் பாரிபேர் கேட்டால் வெருவுற வேமொ முணியைக்
கொன்றவ னெஞ்சக் கூடுமோ விதினும் கூடுகுணு தனநில யுண்டோ. (1)

எனக்குவந் தித்த விடர்கிறைத் ததற்பி னிப்படிப் பவனிலா வுடம்பு
நனைச்சுமந் திருக்கை காண மாகச் சார்த்ததோர் புதுமையுன் டதுகென்
கனத்தவெந் துயர்கொண் டிப்படி யுழியுந் காணியிற் றானினை முகம்பார்த்
தனத்தம்வந் ததுகண் டாவிழாய் நாமு மற்பர்போ லழுதுபோய்விடலோ.

பாணனு மானந்த் செய்யலே யெண்டு மெனக்குரீ யங்கியின் சபனார்
தானினி யுண்டாக் கென்னுமவ் வளகிற் சத்தரமன் டலத்தினின் நிறங்கி
வானிடை வரும்வே கத்தினுற் றேனில் வயங்குமுத் தரியமும் பறக்க
மேனியிர் மருட மொளிரவார் குழைமேல் வினக்குருண் டலமொளி வீச.

தோள்வளை செல்ப மார்பின்முத் தாரந்துவண்டெழுந்தசையவெண்குமுத
வான்வளைக் கன்ன பூரின் நிலங்க வையக மெங்கணுந் திருமா
ரூள்வளை முத்தம் பார்த்தே போலத் தன்னொளி பரப்பெவல் காம
வேள்வளை தெய்வ வடிவொரு ரூரீவான் விசையமே தினிபயவந் தணுகி.)

எழுவின் ணிடைநின் நிருகையு றீட்டி யிங்கினை யிறந்துமுன் கிடந்த
மாமுனி தன்னை பெடுத்துமே னின்று வாமக னேமகச் சுவேதாய்
நீமன் மழுங்கி யுயிர்விட விர்த் தெடுத்தவ னுடனுனக் கின்ன
மாமீரு மணமென் தெந்தைசொல் லுதுபோ வன்புடன் மொழித்துயீ தெழுந்தான்.)

ஆனவம் மொழிகேட் டதீபய மெய்தி யதிசய மெய்தியா தரப்பட்
டியானற விரைந்து சபிஞ்சவந் பார்த்தி தென்னென வவனிதந் கொன்றுச்
தானுரை யாதே சடிதியி லெழுந்து தடபாற வெகுண்மேலே னேங்கி
பூனயி னுத்த ரிவந்தனைக் கட்டி யுதித்துவான் மிகைக்குதித் தெழுந்து.)

என்றனை வாற்கொண் டேகிய கொடியொன் வாரடா யாரடா வென்று
பிள்கொட ரச்சென் றனனிரு லோரும் பேதைபேன் பார்த்துநிறு கையினே
பிள்கொடர் தாரா கணத்திடைப் புருந்து விட்டனர் மிகவுளான் நனிப்பட்
டன்றுள் மழிந்து தாளிகை தனைப்பார்த் தறிவையோ விதைச்சொல் வென்றேன்.)

என்றபோ தவனும் யானுயிர் துறப்பே னென்னுமிப் பயத்தினுன் மயங்கி
நின்றபே யடியுண் டவர்கள்போ னடுக்கிடுயிர் துறைசெய்வான்வினையே
ஒன்றுயிர் தறிவே னாகிலு மினியொன் றுண்டிது பெரியதோர் புதுமை
பொன்றனீ பென்று தெற்றினு னுண்ணப் புலப்பட நின்றொர்வா னவனே.

இத்தகை யெள்கொற் கனவிலும் பொய்பா தினியிதந் கையமே தெனது
கித்தமு மிதனை கம்புகின் றதுநீ தெளிவுத விசாரிவா னுயிரைக்
கைத்திடு மதுதான் கற்பதன் துடனே கரிஞ்சல முணிலனும் போனா
னத்தவனிதுதா னெவ்வழி யானு மறிந்துவர் துறைசெயா மவிரான்.(இஃக)

ஆங்கவன் வந்தா வந்தவா னவனு ரவனிதந் தவனையு மெடுத்து
நீங்கிய தேது காரண மிகவே நேயமுற் றுன்முக நோக்கத்
தரங்குமி னுயிரை யிலினரீ யின்னந் தழுவுவவ பென்றவா நேதென்
நீங்கிவை யெல்லா மறித்திதந் தோ யிருத்தலுஞ் சாதனு மாமே. (இஃக)

சாமது பெரிய வருமையன் நெனிது தாழ்க்ககிப் போதெனத் தன்னு
லாமது மொழிந்து தானில்லீழந் தழுதா னாரூயி ரவனிலார் கொடியார்
காமரு முயிர்மே லாசைபி னுதுங் கபிஞ்சலன் வருவனே பென்று
மேயரு மாசை பாதுமற் நிவடா னியம்பிய வாசைபி னுதுங். (இஃக)

காரிய மிதுவே பென் றுகொண் டிரினாக் காத்திற் றாமனா னிருந்தேன்
சிரிய துறா விரமுக மொன்றாய்த் திரண்டதோர் பாழிர் வதனை
பாருயி ரனைய தாளிகை யுடனே யப்படி யலறியும் விழ்ந்தும்
பூரிய நிலமேற் புழுதியிற் புரண்டும் போக்கினைப் பொறியிலா வினையேன்.

அழுதழு தரிந்த குரலுமெப் புறமு மலைத்துவி ழுளகமு மந்தப்
புழுதியின் மறைந்த வுடனுமா விரவு புலர்ந்தபோ தெழுத்துவர் விடிலே
முழுதிபென் னுடைய முதல்வனாச் செங்கை முனரிசேர் செபயட முடனே
பெழின்மர வுரிய மலர்கமண் டலமு மெடுத்துமா தவத்தைமேற் கொண்டு.

தந்தைதா பரைபொன் றுகவெண் னுமற் தமரையுந் தோழிமார் கலையுந்
சுந்தைபான் மறந்து விடயமே னின்று திபங்கிய மனத்தையு மீட்டு
முத்திபோ டியவைவம் புலனாயு மடக்கி முதல்கிர தந்தையே மேற்கொண்
டெந்தையா யாரு மற்றவர் துணைபா மீசனைச் சரணமா வடைந்தேன். ()

மற்றைகாணெந்தவிப்புதுமைகையோர்வகைவினாற்கேட்டென்மாதாவுந்
கற்றிவாழ் தருமப் பரிசனத் திராளுந் குழுவே வந்தெனைச் சூழ்ந்து
பற்றியே தெடுநே ரங்கனை றலறிப் பகரலா தெறியெலாம் பகர்ந்து
முற்றவே வேண்டிக் கொண்டினி யமையு முடிய ரொழிகென மொழிந்தார்.

எந்தைதானினினை வருத்தவும் வருந்தி யிகழ்ந்துநான் மறுத்திட வென்மேற்
பந்தமுற் றெழுநே யத்தினு லனேகம் பகலெலா மிங்கிருந் தொருவேன்
சுந்தையிற் றுகையு மீட்கொளு வாறு சிக்கென வறிந்துநோர் துயரா
கந்தரப் படுகெந் சுகையனுப்ததமரோ டவன்றிருக்கொயிரிபடைந்தார்.

தாதையிப் படியே போனாசின் கண்ணீர்த் தாசைமாந் திரத்தினு ளவன்மேன்
மேதநத் திகழ்நே யத்தினைக் காட்டி மெய்யம்முனிக் குமாரன்மேல் வைத்த
வாதத் தனூரா கத்தினு ளெங்கி யனேகதுக் கங்குருக் கிடமாம்
பாதகக் குரம்பை யிதனைநா லோதும் பலகிர தங்கமா துலர்ந்தி. (௯௦௩)

கந்தசா கபலன் கலையுய்வா ரிகையுங் கருதுமா காரம தூக்கொண்
டித்தவா விடின்முப் பொழுதுநீ ராடி விசனைத் தேசலா மணியைச்
சந்தர்சே காணத் தொழுதுபூ சித்துத் தாளிகை யோடுநா டோறுங்
கொந்துசேர் மலர்குழ் சோலையி லித்தக் குவைவிலே யகமெலிந் திருந்தேன்.

பூப்படிக்கொடிய பாலியாய் நேய மென்பதொன் றற்றவ ளாகிப்
வப்படி மிசையோர் பயனறப் பிறந்த பண்டிவி யாகிகண் பிளியா
யப்படி சீரம கத்திசெய் திருந்த வறவுமந் நியாயகா ரியைநீ
மெய்ப்படி குணத்தோய் கேட்பதென் கொவென விம்மிவாய் விட்டிருந் தழுதாய். ()

சுயமிகு சுந்தரா டீடனு மிலடன் சாந்ததை யாலருந் தவத்தா
வாயமிகு குணத்தா துண்மைபாற் செய்த கன்றியை யறிவையா லறிவா
விவப்புடை மையினு ளருளினு விவண்மே லின்னருள் கூர்ந்துருந் திரகிப்
யவநி தவத்தோய் கேணென விவனைப் பார்த்தொரு வார்த்தைதா னுரைப்பான். ()

உலகுதா னின்பர் துன்பமென் தறிபா தொருவர்கெய் கன்றியு மறிபு
திருகுபே ரின்ப மிசைகளை வையா திறத்தவர்க் குதவிபாள் கருமம்
பலவுநீர் யத்தாற் செப்திடச் சோம்பிப் பயனற வழுதுபோய் விடுநீ
யகனின்மா தவத்தோ யப்படி யன்றே யன்பினுற் செப்திடா துண்டோ. ()

அந்தமா முனிசேய் காரண மாக வண்ணதா கதபர்முத லாதும்
பந்தமா னவர்கள் யாரையுந் துறந்து பாரின்மே லிந்திர போகம்
வந்ததே பனைப செலவையு நீத்து மலரினு மெல்லிதா லெயிச்
சந்தமே னிவையுந் தவத்தினுள் வருத்தித் தனிநொடுங் காணிலே யிருந்தாய்.

இன்னமு மொன்றுன் டிங்னனே யரிப யிருந்தவஞ் செப்திடா திற்க
மன்னுமெவர் துயரா னெஞ்சையிப் படியே வருத்துகை காரிய மன்று
துன்னுமன் புடையார் தக்கனோ டிறத்த னாயவர் செய்கதொன் தந்து
முன்னருக் தயர்கர் சிந்தையின் மயக்கான் மூர்க்கர்தாஞ் செய்வது ஈண்டாய். ()

இதப்பது செத்தார்க் குதவிபா மென்றே விறத்தவர் பிழைக்கலோ தாம்போய்த்
திறப்பட வவரைக் கானலோ தமக்குச் செல்கதி பாகலோ வவர்தாம்
புறப்படு தத்தம் விதிவசக் கானிலே போவார்கள் வலியவே யிறத்தோ
ரற்கொடு வினையா மாத்தமா திகனென் றழிவினாப் பாவமே பெறுவார். ()

இருத்தவர் பிண்டோ தகக்கரி னையினு விறத்தவர் கணையுந் தேற்றி
யருந்தவ முயன்று தாமுந் தேறி யழகுற விளங்குவர் புவிமேற்
திரும்பிய மனத்தோ ரிருந்ததே பொழிந்து செத்தவ ரில்லையோ ருயிராய்ப்
பொருந்திய விரதி காமனெவர் துவிழப் பொறுத்திர வாதிருந் திவனோ. ()

மன்னர்கோன் பாண்டி மரித்தோட் ருந்தி மரித்திடா திருத்ததும் விறவ்வாட்
டன்னிக ரில்லா வடிகொ ருடனுத் தரைமரி யாததுஞ் சிந்து
வென்னுநா டனுடன் றுச்சினே யிறவா திருத்தது யிவரிவர் முதலா
மன்னகோன் வருட னவர விறவர வடைவுந் பறிவுரு தொன்றோ. (ககஉ)

ஹியுனக் கொருநா ரியமுன தவன்போ மேதுவே சங்கையா யிருக்கின்
முனிபொருட் டெயிரை நீத்திட றகாது முனிவனோ டின்னமுஞ் சேர்கை
பெறுமுரைத் திறந் கேட்டதே யன்றோ விறத்தவன் றுணியவன் கொண்டு
கனதலத் திகடபோ னதுபிழைப் பிக்குங் காரண மன்றிலே துண்டோ. ()

மன்னுகார் தருவ மன்னவன் விசுவா வசமகள் ப்ரமத்வரை பெண்பாள்
பன்னகேந் திரனாந் மரித்திட ருருவாம் பழமறை முனிதன தாயுந்
தன்னிலே பாதி கொடுத்தளித் திவனோ தழற்கனை கடும்பரிட் சிந்தை
பெண்ணியாள் வாச தேவனுத் தனாக டிடர்பொரு தெழுப்பிவிட் டிலனோ.

கிந்தைவாழ் பதிபா முச்சயி னியிலோர் வேதியர் குமாரனை முதலு
ளந்தயா தவர்கோன் பம்புரத் திகடநின் றழைத்தவா ருநி யாதா
சிந்தவா திறந்து பிழைத்தவ ரனேக ரிப்படி யுனக்கும்வந் தெய்துஞ்
சிந்தைநோய் தீர்க வென்றனே சமெனந் தெளிவுறமொழிந்துதான் நேற்றி.

நீர்கொண்டர் தழுவுங் கழுவுவித் திவட னெடுந்துய் ளாற்றினு ளப்பொ
தேர் கொண்டை கொடிய சூற்றியே சிடர்செட்டெழின்ருங்கு சாய்த்தனன் போலத்
தேர்கொஞ்செல் கதிரோன் குடாடல் வீழ்தான் சேலிகழ சிபமழுஞ் செய்து
வார்கொஞ் துயரோ டுருந்தரீ மெய்த் து வற்கலா கயனமேற் சாய்த்தான்.

திறமிகு சந்தரா பிடனு சிபமஞ் செய்ததற் கருகொர்பா னறவிலே
நிறைதனி சதனாற் பாயல்செய் திருந்து நெஞ்சினு வேலாகச் சவேதை
யுறுதுய செல்லா மனுபவித் துலகத் துருவிலா னுணையே யானை
விறைவன்விறலேபென் றுகொண்டவனை மீளவுறோக்கிபொன் றுரைப்பான்.

மாதவக் கொடியே யுன்னுடன் வணத்தே வதித்திட ரொன்றியே பவிதூர்
தாதவிழ் குழலா னுன்னருட் சேடி தாளிகை தானெங்கே பென்ன
வாதா வுடனே யவன்முக நோக்கி யண்ணலே முன்புநான் சொன்ன
சேதன வழுத மதனிலே பிறர்த் தெய்வமம் கையார்குலத் தன்னில். (௯௨௮)

நிறைந்தமா குணத்து மதினையென் பாளோர் நேரிழைத்தோன்றினு ளவனைச்
சிறந்தகாற் தருவ சக்கர வர்த்தி சித்திர சதன்னிவா கஞ்செய்
தறந்தவா வந்தப் புரத்தினுக் கெல்லா மதிபதி யாக்கிமற் றவனை
மறந்திரா திரவும் பகலுமா கழுடன் மன்னிய வுயிரென வாழ்த்தான். ()

இவர்கனிப் படியே பின்புதுங் காலத் திவர்கள் பா லீர்த்தமு வுலகத்
தவர்களுக் கெல்லா மிழைகரப்பொருளா யமைந்தற் குணங்களை னிரம்பி
யுயமைபற் துயர்கா தம்பரி பெணும்பே ருடையதோ சொண்டொடி வடிவாய்
சவமணிக் கிடையே படாததோர் மணிதான் ஞாலமேல் வந்துதான் நியதே. (௯௨௯)

சங்கிவன் பிறர்த் தாண்முத லாக யானுமற் றிவளுமோ ரடியு
நீக்குத லறிபா னுடன்வினை யாடி நிகத்தினை யுண்டை யிருத்தல்
பாங்குட னிவையுஞ் சிறிதுவே நின்றிப் பாடுத லாடுதன் முதலா
வேலாகிய கலைகள் யானையு முடன்றோர் தொழிவினா வேருயி ரானேம்.

எனக்குவற் திர்த் திடர்வினோர் ததற்ப் னென்மிசை யன்மினா லெல்லாந்
தனக்குவற் ததுபோ லிவகிடர் கூர்ந்து தன்பெரும் பாங்கியர் முன்னே
மனத்திடர்பெருகாயென்மகச்சவேதை வருந்தநான் வதுவையுட்புகலோ
னைத்தினி யென்னை வதுவையென் றுரைக்கிற் செருப்பனு னுயிர்தனை யென்னும். ()

மற்றிது கேட்ட மன்னர்கோ னிவனோர் மகளுமே யாங்கயி னுலே
புற்றொரு வார்த்தை சொல்லவு மாட்டா துயர்குலத் தேவியுந் தானுந்
தெற்றொன விதுவே தருமமென் றெண்ணித் தீவினை யேனிகை முழுதங்
சுற்றுணர் ளோரோ தன்னெனு நாமக் கஞ்சகி யொருவனை யேயி. (௯௩௦)

நஞ்ஞா மகனே யருண்மகச் சவேதாய் நானுமுன் னிடரினு லிடர்க
கெங்கனை விவன்கா தம்பரி தானு மிப்படி யிடர்வினைக் கின்றான்
மங்கையை நீயே திருத்து வல்லால் வல்லவ ரில்லை சாணென்
றங்கவர் சிறகா லிக்குற விடுத்தா சையபெலாக் கேட்டுநா னிரங்கி. (௯௩௧)

சொற்றா லிகையை யவனுடன் கூட்டித் தேரழிகா தம்பரி கேளு
 னுற்றன னுயர்போ தாமரை தானு முறுதுயர் விளைப்பது நன்றே
 சற்றயி ருடனா னிருக்கலோ வேண்டிற் றந்தையார் சொன்னதே கேளென்
 றற்றது சொல்லி விடுத்தன னதன்பி னன்னனி வந்தனை மாநோ. (௬௨௫)

என்றுமற் றென்று மியம்புறா தயர்ந்தா லிலடுயின் றமையறிந் திவனு
 மென்றளிர்ப் பாயன் மீதுசாய்ந்தையோவினையேன் னெழுமென்னினைப்பா
 னன்றியப் பாவை பத்திர வேகை யாற்றுமொ வரசர்க் கொல்லா
 கின்றனைக் கா வருந்துவா ரென்று கிறைந்துகொண் டேதுயில் கொண்டான். ()

வேறு .

அய்விரு வாகன்ற காலையருந்தவ மகச்ச லேதை
 செவ்விய வியம முற்றிச் செபித்திடச் சந்தரா பிட
 னெவ்வயி னியபஞ் செய்பா விருப்பவப் போது தன்னிற்
 றவ்வயி லன்பு பூண்ட தரணிகை பென்னுஞ் சேடி. (௬௨௭)

மணிக்ஞாழ மணிக் கே யூர மணியணிக் கதிரா ரத்துப்
 பிணிப்புறு கச்சைக் கேழு ரகனெனும் பெயரோர் னைந்த
 லினைத்தபின் வரமுன் னேவந் திருந்தவம் மயிரான் விழ்ந்து
 தணிப்புறு முரிமை யோடத் தையல்தின் போயி ருந்தான். (௬௨௮)

ஏரணி வினைக் கேழு ரகனுநின் தேத்தி யேத்தித்
 னூரின் றிறைஞ்சி வந்து செவ்வைததன் விழியாற் காட்டுஞ்
 சீரணி பாவை மீதே திருந்துற விருந்து பின்னர்த்
 தாரணி சந்தரா பிடன் னனைபுத் துற்று நோக்கி. (௬௨௯)

தேவர்க ளகார வித்யா தாரெனார் தெய்வ வாக்கைத்
 தியாவரு மொவ்வார் காம னென்பவன் ருனு மொவ்வாய்
 காவல னிவனு மிக்தக் கவினிரு விலத்தோ ருக்குண்
 டாவதொன் றல்ல வென்னு வதெயப் பட்டி ருந்தான். (௬௩௦)

தையது வியம முற்றித் தரணிகை தன்னை நோக்கிப்
 பையர வல்குற் காதம் பரிசையந் கண்டா யோவத்
 துய்யவள் சுக்மோ நீபேரய்ச் சொன்னது கேட்டா னோகேட்
 பிப்பவென் சொன்னு னென்ன வுற்றவ மெழுந்து நின்று. (௬௩௧)

தேவிரீ மொழிந்த வெல்லாஞ் சென்றுநான் மொழிய வந்தப்
 பூவையான் கேட்ட னேகம் பொழுதெலா மழுது சொந்து
 தாலினா த் தனது வினை தாக்குமத் நிவனே மென்
 தியாவையு முகாத்து விட்டா னென்றுகாத் தவனி ருந்தான். (௬௩௨)

திருந்தவன் லாவிந் கேழு ககனெழுந் திறைஞ்சி யன்னே
பொருந்துமெம் பிராட்டி நினைப்பில்லினை வென்று சொல்லி
வருந்திரொர் திரங்கி யுள்ள மறுபெருந் சிலசொற் சொன்னு
நருந்திய வந்த வாய்மைத் திறமெனா முறைப்பக் கேண்மின். (௧௧௩)

தாளினை முகத்தா லேதாஞ் சாற்றிய லிந்த மாற்றம்
ஞாலனா மறுத்த லஞ்சிக் கூறிய வாரே வல்லா
விருவினை செய்த தீபே விரியஞ்சொ தித்த வாரே
மருவிய நேச பாச மாற்றிட வேண்டி மற்றே. (௧௧௪)

வனத்தினு லுறையத் தானன் மனை யில்வாழ்த் தனனே பென்று
நினைத்திகழ்த் துரைத்த வாரே நேயமே நிறையு மென்னெஞ்
சினற்பரி வறியா ரல்ல விப்படி. விருக்க விர்தச்
சினத்தவெல் கொடுமை பெல்லாஞ் செப்பிவிட் டதாநா னென்னே.

அருக்கன்கிழ் துயரி னாலே யழகழிந் தவச மாகுந்
திருத்தரு சுமல லாவிச் செந்நினு லறிவி லாத
குருத்தரு சக்ர வாக குலமுழுட் படத்தம் கேள்வர்
நருத்துறு கலவி யின்பம் கைகிடா நின்ற வன்றே. (௧௧௫)

ஆதலா லீனிய தோழி யருந்துய குழப்ப மண்ணே
லோதுகா தலினு லின்ப முறுபல ருண்டோ கெட்டே
னீதொர்க்கா ரியமு நேரே வாரையு மறுப்பே னின்று
நானைஞண் மறுத்தா னென்று சகம்பழிப் பதற்குக் கூசேன். (௧௧௬)

இறுதுணி வெண்குதத் தம்மை யிறைஞ்சினே னிரந்து கொண்டே
னிதுமுத வெண்ணை வேண்டி யிருப்பாரே லீனிபென் னுனை
யிதுபொருட் டாக வென்று மியம்பற்கு வென்று சொன்னு
னிதுதுமக் குரைத்த வார்த்தை பென்றுபோ யவனி ருந்தான். (௧௧௭)

அம்முக மொழியே லாங்கிடட் டணங்களு ளனோக நேரஞ்
செம்முகம் கருக லாடித் திகைத்திருந் தவனை நோக்கி
வைம்முக வேலைப் நாமே வந்திதற் றான வண்ண
மெம்முகத் தாறுஞ் செய்வோ மேருநீ யென்று விட்டான். (௧௧௮)

மற்றவன் போன பின்புமாதவ மகச்ச வேதை
கொற்றவன் சுந்தரா பீடன் குளிர்முடி நோக்கி வேத்தே
பெற்றரு முடியான் சித்ர ரதன்படை வீடாய் மாசொன்
ற்றறிய ரேம கூட மதிமனோ கரமா யேசங்கும். (௧௧௯)

என்னுமெம் புருட லோக வெல்லியில் வளமை காட்டு
கண்ணகர் தருவ தேய நாகர்மே லுலகே போனும்
பண்ணுறு மொழியான் காதம் பரிபரி வுடைய தேண்மைப்
பெண்ணா கவருக் கெல்லாம் பேரமு தவிபா ளன்றே. (௧௨௦)

தூதகபா துளது நெஞ்சு மயூர்வமா னன்னதான் கரன்
கோக்கைநா னுடைய நாடி துற்றாகம் மொழியும் வரல்கை
வாகைசேர் தோளாய் நேரே மருததொன் குறி னுதான்
பாகமா வுறவுக் கின்று பாக்கியஞ் செய்தே னுகில், (கசஉ)

என்னுட னேம கூடத் தேறவர் தெனினும் காட்டிற்
பன்னுற வுடைய காதம் பரிவையுக் கண்டு மற்றக்
கன்னிதன் பொல்லா கிந்தக் கருத்தையு மாற்றி வந்த
கன்னகர்த் தங்கி வின்று காணாநா மீள வேண்டும், (கசங)

என்னமற் றவனை நோக்கி யிறைவனச் சந்தரா பீடன்
மன்னுமெய்த் தவத்தோ யுன்னை வந்துகண் டளவே யுன்ற
என்னபத் தழுந்தி கிட்டே னுனைனக் குரியே னல்லே
வின்னது செய்வா பென்னு திப்படி மொழிவ தென்னே, (கசச)

என்றுரைத் தவட னோடே பெழுந்திருந் தேம கூடஞ்
சென்றுயும் கரசர் கோமான் சித்திர ரதன்வாழ் கோயிற்
துன்றுபொற் கிரணம் விசுந் தோரணந் திகழேழ் கட்டு
மொன்றெனக் கடந்து கன்னி யுறையனை வாயில் சேர்ந்தான், (கசஇ)

சொன்னமாச் சுவைதை தோற்றந் தூரத்தே கண்ட போதே
சுன்முக மலர்ந்தி னைஞ்சி நயந்தெதி ரொதிரே போடிப்
பொன்முக வாயின் மாதர் பொற்போம் பங்கை பெய்தித்
தன்முனே சேகித் தேகத் தடமணி மதினுட் சார்ந்தான், (கசஈ)

வேறு.

எவ்வுலகத் திதுமுன்ன வெழின்மாத சிவ்வளவே பென்று காண
கிவ்வுலகத் திடைத்திரட்ட விருத்தியதோ ரிடமெனவு மிராக போகஞ்
செய்கிபெறச் சிக்கரா ரதமிருந்து வினாயாடுஞ் சென்ன பூமி
யவ்விடமற் றிதுவெனவு மழகொவிர்மா னிகையடைந்தா னடைந்த போது.

செந்திருவா முமார்கோன் நேவன்வருந் திருப்பவனி சேகித் தீண்டுந்
கொந்தணிவார் குழன்மட வார் குழாமெனவே குழாக்கொண்டகோதைமாதர்
கந்தரவான் முககோணப சோதிமதி மண்டலத்தின் குழம் போன்ற
திந்திரீ வப்பாறை போன்றதவர் விழிநிழலே மிடக்க னெல்லாம், (கசஅ)

கிற்புருவக்கொடியனத் தின்னிகா மெலாமெழின்மதவேள் கிற்காடெங்கும்
பொற்புடனின் துலவுவதே போன்றதுசென் காமகிசம் பொழுது கிச
மெற்பரிது நற்கிரை மிகன்மரன் சரவருட மென்ன லான
வற்புதவா பரண்கிர னங்களை தபங்கதிரை யழித்து கிசம், (கசஆ)

கன்னியாகுமாரபுரம் தெப்படிதோய் கண்மணிகே கன்ன பூச
மின்னுமத ரத்தொளியே முகவிளக்க கைதலியே மெய்யி செல்லாக்
துன்னிபசத் துணங்கனபஞ் சொல்லேதத் திரிகாதத் தூய மேலிர்
செய்திறமே முட்டாக்குச் சேலைபதச் சேபொனியே செய்பஞ் சாரும். ()

கங்கிவரவாழ் கட்டிலிவிட்டேயித துன்னேசென் நெய்த வுன்ன
ழாக்கவர்க டத்தாமுக் கடைத்தனவார் தொழிஞ்ஞேறு மடைத்துவின்று
தேன்கமழு மிதழுவன்னிக் கொடிசுஞக்குக் கடிபனிக்ஞஞ் செய்ய தாழைப்
பாங்குடைய நுறுத்துகளைற் பாத்திவிடு வார்பனிரீர் பரிந்து வார்ப்பார். ()

வாசகமும் பனிரீராற் செய்தனகிற் றுறுகடையா வண்ணம் கொட்டித்
தேகடைய பண்மணிகன் பரப்புவார் தமாலமாஞ் செந்நீர் கட்டுண்
முசிருள்போம் படியாக மாணிக்க விளக்கிடுவார் முத்தத் தாரால்
விசியமா துளங்கனியைப் பறவையினம் கோதாமல் விரைந்து சூழ்வார். ()

பலபலபுட் பாபாணம் பண்ணுவார் பைங்கிளிபூ வைகளை பெல்லாஞ்
சிலசிலசொற் பரிந்துவிட்பார் செய்குன்றின் கொடுமுடி மேற்சென்று லாவக்
சூலவுகிளைத் கவுதாரி தனைக்கொண்டு போய்கிடுவார் கோதில் தேத
கலைபயிலச் சங்கீத சாலையிற்சின் னரமிதுனம் களைச்சேர் விட்பார். (கடுக)

வேறு

வனமுலைக் கனத்தான் முன்னே லளைந்தொகிற் தொல்கி நிற்பார்
கண்மணித் துணில் வீச கதிரையா தார மென்னு
நிலைவிளிற் பிடிப்பக் கண்டு நீர்விழா வண்ண மாநே
பினமுறப் பிடித்துக் கொள்ளி ரொனகை பாடா நிற்பார். (கடுச)

மின்னொளி மணிப்பார் மேற்றம் வெண்ணக கொணர் தோன்ற
வன்னது யிடுபூ வென்றே யதிவிட ருமற் கூசிக்
கன்னிபர் விலங்கு மாறு கண்டுகா ரினையீர் காணு
மின்னமு நிலம்பார்த் தேடி ரொனகிணை தங்கள் சொல்லார். (கடுரு)

வருணசா னரங்க ளாலே வந்துவிழ் பற்ப ராக
கொணசா வங்க டம்மைக் கிளரின் வெயிலாக் கொண்டு
தருணமா மலர்க்கை யேந்தித் தகைபவர்க் கண்டு மாநே
யருணமா மிந்த வெய்யி லகற்கொணு தெனக கைப்பார். (கடுக)

இவைமுத ளனைக கோடி பிணையவர் விணையாட் பெல்லா
நவாவ மாக கோக்கி நயத்துட னடத்து சென்று
ருகையனை செஞ்ந்தோள் யேத்துங் கோமக ளிருந்து வாழு
மகவுமணரி மண்ட பத்தை யன்புடன் சென்று கண்டான். (கடுச)

காதம்பரி:

அந்தமன் டபத்தி ஞப்ப னனேகமல் கைபர்கள் சூழ்ந்த
சந்தர மணிப்பி டத்தோர் தூயபட் டனைவிற் சாய்ந்து
தந்திரு வெணியரம் வெள்ளர் தன்னிலே நீந்து வார்போற்
பைத்தொடி வாயஞ் செய்ய பாணைமார் கவரி வீச. (௧௫௮)

பித்தனை சூழத் தோன்றும் பேரெழி லிருகான் காரு
மெத்தனைச் சாவ னோரு மெய்திநின் றதுவே போலச்
செத்திர சாலஞ் சூழ்ந்த செய்திமூ வுலகத் தோளும்
பத்தியார் தரத்தால் வந்து பார்க்கநின் றதுவே போல. (௧௫௯)

இடைவிடா வாய வெள்ளத் தேத்திழை மகளிர் தாழு
மடையவான் பதம்பெற் றார்போ லழகிமை யாதே பார்க்க
வடிவெவளங் கண்டு கண்டு வந்திலக் கணங்க டாமே
தடைவிலா வாசை பூண்டு தழுவிநின் றழகு செய்ய. (௧௬௦)

பாக்கிய ஜென் போலப் பவின்றபா லியம்விட் டேகத்
தாக்கிய காம ராசன் றுன்றிலக் கொண்டாற் போல
வாக்கிய விளமைச் செவ்வி யழகெலார் தழுவி வாழத்
தேக்கிய தேக சோதி திசையெலா நிறைந்து பொங்க. (௧௬௧)

லேறு.

உள்ளடி கண்டு புல்லவ நடுங்க வொளிர்நக பந்தியா லஞ்சி
வெள்ளிய முத்தம் புதைபடக் குறங்கான் மெல்லிய வரம்பபின் றலை
வள்ளிய விடைபரன் மிளகன்வா னேற மருவுமுற் திச்சுழி யதனாற்
நென்னிய நதிரின் கழிபெலா மழிய விகம்பத்தாத் நேருருண் டோட. (1)

கிரவிய ரோம வலிவினா லெழும்பு மென்மணற் பாழிபுக் கொளிக்க
வரைபரி னூதா சோபையால் வாடி வடவிலை சருகெழுந் துதிர
விருதன விரியால் வடமலை வினை வெழுபு வ னமுஞ்சுமக் தினைக்க
வரியகர் தரத்தால் வளைகடல் புகமெல் லங்கையாற் பங்கயம் குவிய. (2)

ஆனதோள் கண்டுவேங்கன்முத்ததிர்க்கவமுதமெல்லிதழினுற்றொண்டை
காவிலே படரப் பற்களான் முல்லை காமவேள் கைக்குளோ வாகப்
பாணிலா வெழுந்த முகமதி யதனாற் பனிமதி பாதியாய் மெலிந்து
மெனிலா வளைந்த நதலினா லஞ்சி வெய்யவ னிடத்திலே யொதுங்க. (3)

காதுசேர் விழியாற் கடல்விடம் கொள்ளக் காதினால் வள்ளைபங் கமுற
வோதாச விரினாற் குமிழ்வனம் போத வொளிர்புரு வத்தினா வணங்கன்
மேகரு சாப மாலைபாய்ந் தழிய விசைவள காதலி யதனாற்
மோதுரீர் பருகி மிகமுகக் கருகி முகிலெலாம் வரைவிலே யேற. (௧௬௨)

வேறு .

வரனிடங் கொண்ட தெய்வ மலைமகள் வன்பி னாலே
வரனிடங் கொண்டே மென்னு மகந்தைய யறுக்கு மாபோ
லுரனிடங் கொண்ட கில்வே னுருவெலாக் கவர்த்து கொண்டு
தரமிடங் கொண்ட கோலத் தன்னே ரின்மை காட்ட. (ககக)

மாவவன் மாசப் நீங்க வனப்பினேம் பாமே யென்று
சேயவன் கனியா நின்ற செருக்கெலார் தீர்க்கு மாபோற்
பாயதன் பதிலிம் பங்கள் பார்த்தபார்த் திடங்க டோறுந்
துயசெந் திருவா மாதின் சேரதிசைர் வண்ணங் காட்ட. (கக௪)

உடையவா னமுதற் திங்க னொன்றுபெற் றனமே யென்னுச்
சடையிலே விரும்பி யிசைந் தரித்தவாச் சரியந் தீர்ப்பான்
முடிவிலா தனகில் கார முறுவலாற் நினைக னெல்லா
மிடைவிடா தனேக கோடி யிற்றுரே கைகளே சிந்த. (கக௫)

இகலுமா மதன வேளை யெரித்துவிட் டனமே யென்னுச்
சகலநா யகனு ஞான்ற் தருக்கிய வெழுச்சி மீட்பா
னிகரிலாத் தனது சோனப் பெஞ்சுக டோறுந் தோன்றும்
வகையறு மனேக கோடி மகரகே தனஞன் டாக்க. (கக௬)

சக்கர வாகவ் இன்றை சாரினை சுகோர மன்ன
மைக்குழில் கபோதந் தோகை மாண்வினே பாடல் கண்டு
மிக்கதன் றோழி மார்கன் வினோதங்கன் மொழியக் கேட்டிந்
தொக்கின் னரசா லங்க டொடங்கிய பாடல் கேட்டும். (கக௭)

தரந்திகழ் சந்தரா பீடன் நன்றிளவே வியந்து முன்னே
விருந்துரை செய்யுங் கேழு ரகன்முக நோக்கி நோக்கிப்
பெருந்தலை விவரா ரச்சேய் றிறந்தபா ரோடு பேபென்
நிருந்திய வபதென் போதுந் திருவழ கருந்த வாதென். (கக௮)

ஏதுதான் சொன்னாய் வள்ள லென்சொனா னேது தேரம்
போதுநீ கண்டு மந்தப் புனிதற்குஞ் சவேதைக் கும்மிங்
வாதனை பெருகினே யீங்கு வருவனே லென்றென் நிற்பக்
காதலே யுருந்த காதம் பரிசையவேற் காளை கண்டான். (க௧௯)

வேறு .

கண்டனவே மதியுதயங் கண்டகடல் போலிதயங் களித்துப் பொங்கிப்
புண்டரிகா வபனெல்லாப் புலன்களையும் விழியாக்காப் புந்திகேடன்
பண்டொருவேன் விழ்செய்த பாக்கியங்க னிப்படியே பளிப்ப தின்பக்
கொண்டபொரு ளினைத்தினுக்கும் கொண்கவமோ விதுமதவேன் கொற்றந் தானே. (1)

இப்புதுமை கண்டறிவா சாரிதூரக் கண்டறியே மிந்த ரூபஞ்
செய்யிறு சான்றோர் செயலொலன் நிதமதவேன் செயலெ பென்றென்
தப்படியே விவந்துவிவந் தனுபெயசுந்த சாரிட னரிப பார்வை
கைப்பணிபோற் கடிதடத்தாக் படைவிழிமேற் கடிதோடிப் பாய்ந்த தந்தே. (கௌ.)

அப்பொழுதன் கவன்கேழு தகன்மொழிந்த வவனிவனே பாரு மென்ற
வெப்பரிப வவனெழின்மே லோடகிடு மிமைபாத வுலகைப் பார்வை
பெப்புறமுஞ் சூழ்போத விவ்வொளியான் மெய்வெழுத்த விம்பர் கோமான்
கைப்பயிது மலையுதமால்* காணுமிவ னெனவினங்கிக் காட்டி னானே. (1)

இவ்வகையே பார்த்திடமுன் னெழுந்திருந்த தொருதுளக்க மிதன்பின் பாச
மெய்வழியே புளகமெழுந் திருத்ததன் பின்பாக் கிளங்கு சோதிச்
செய்விலகா பாணவொளி பெழுந்திருந்த திதன்பின்செங் கமல சாதன்
கைவருகா தம்பரியு மெழுந்திருந்தா னெழுந்திருந்த காலத் தன்னில். (2)

உத்தரிய நழுவுவித்த தோடிவரு நீடுவிர்ப்பே யொங்கு மாதர்
கைத்தலம்வி சிவகவரிக் காலொருபேர் பெற்றதுவே கண்டே மன்பூற்
சித்தமுதுஞ் சந்திரா பிடனெழி நீண்டுக்கக்கே செங்கை மார்பில்
வைத்ததெலா முனிமறைக்க வென்றவொரு பேரீடு மருவிற் தந்தே. (கௌ)

வேறு .

அடிக்கடாம் வருந்த வரிவையு மேழெட்ட டடியெதி ரோடந் தவனை
கொதுநான் காண் திருக்கையான் மிகவே நேயம் தூர்ந்துமா தவந்துக்
கொடியையா தாத்தர் கழுத்தறத் தழுவித் கொண்டனன் மகச்சுவை னையுமப்
படியிலே தழுவித் கொன்பின் சாதம் பரிமுகம் பார்த்துரை செய்வான். (கௌ)

வருகவேன் னுடைய மன்னுயிர் மருந்தே வயங்குதன் வாய்பரிக் குரத்தாக்
முரிதிரை யுத்தி நான்கில் வான் கரையு முத்திரை யிட்டுயிர் முழுதும்
பருவா னுலுமற் பரிந்துகாத் தருளிப் பாரத வருடலோ கமெலாம்
பெருகிய வருவா லாண்டகோன் குரா பிடனென் னுளனொரு வேந்தே. (1)

அவன்றிருப் புதல்வ னகிலு பாமு மாதக வாகுந் தாத்தா
விவன்றித் தருளி பெண்டினை விசயத் தித்தினை வந்தவ னொருவேன்
தவந்தளிற் பயனு வென்னிடை நேர்த்தான் சந்திரா பிடன்மற் நிவன்பேர்
நவந்தரத் திருகற் குணக்களா லெனக்கு நல்லுயிர்த் துணைவரு யினனே.

பற்றறுத் திருந்த வெண்ணையு மிவன்றன் பண்பினு லேவளி கரித்தான்
மற்றினிப் புசல்வ தென்கொளிப் படியே மனத்தொடு வாய்மைதா யவனைக்
சூற்றமற் றுபர்ந்த குணத்தனை யுறவு கொண்டவர்க் கெளிவகோ மகனை
புற்றிடக் கிடையா தாகையா வீயு முவந்தெனைப் போலவே காண்மின். (2)

* 'அசைப்போல் விளங்கினான்' என்றும் முதலாவதிற் பாடக் காணப்படுகிறது.

தொழுதான் பணித்த திருத்தமு முன்னம செப்பொருள் புதியதோ ஞான
மிசைதரு முளரி வணிகதான் ஞான கிடத்தையே வவாவுமென் னுமது
மகசவற விவன்றோ விண்ணில்வாழ்த் திருக்க வம்புகி செய்தமா தகமும்
வகசயறு சரலோ கத்தினுஞ் சிறக்கு மானிட லோகமென் னுமதும். (1)

மானிடர் விழிகள் செய்தபாக் பெழும் வாக்கலை முழுதுமோ கிடத்தே
நானினி துறைப்ப பெற்றதோர் பேறுக் தகைபகீ யறியவேன் கெமெஞ்
நாணவருந்தி பிரந்துமொன் டனியா னம்பிகை வலிகையிற் கொணர்க்தே
ஞானவென் னுயிரே, புண்ணிய மனேக மாதவே பண்ண னுக் குகாத்தேன்.

ஆதலான் முன்ன மறிவுறு வொருவ னல்லவே வென்னுநா னினியு
மேதிலா னிவன்ம் வியல்பறி யானே பென்பதோர் சங்கையுக் தவிர்ந்து
காதலா லெண்ணிப் போலிவ னையுந் கருதுவா யிவனுனக் கென்றுக்
தத்துசெர் குழமாய் தோழனு மாகுக் தமருமார் தாதனு மாமே. (க-அச)

என்றிவன் மொழியு மெல்லியி லீறையு மிறைவியை வணங்கினுன் வணங்கி
நின்றமன் னவனை விலங்கவே நோக்க நேரினது கண்களி னின்றும்
கன்றிய கடைக்கண் மிசைவினார் தோடுங் கருவிழி யினைப்பினுல்வெயர்த்த
வொன்றிய வெயர்வுத் துளிகளே போல வுவுகைநீர்த் துளிகள் விழ்த் தனவே.

பொற்பது காண விரைவுட னோடிப் புறப்படு மனத்தின்மொய் பொளிபே*
லற்புத முதுவ னிலவுதோன் நியதுன் னுருயிர்த் துணைவனா லீயுக்
கற்பொடு பனியா பென்றுசென் னிக்குக் காரியஞ் சொன்னுமா போல
கிற்புரு வப்பொற் கொடியிலே யொன்று விரைவுடன் மேற்றினர்க் ததுவே.

வந்தகொட் டாவி வழியினுன் மனஞ்செர் மன்னவ னேருமோ வென்னுஞ்
சிறையிற் தகைவான் போவான் முகமேற் சென்றதோர் சொத்தவிர்க் செக்கை
பந்தியுந் நெழுந்த வெயர்வுந் காட்டப் பழுதற விளங்குமே னியெலாஞ்
கந்தாச் சிலவே னின் துலா வுதல்போற் றோன்றினுன் றோன்றலா னவனே.

பரிமள நீல மாலைபோ னீண்ட பார்வைகள் பருகியிட் டதுபோல்
வரிபொரு விழிமேல் வயங்கினுன் சிறிதே வணங்கிய முகத்தினு ளைழப்ப
விரைவுட னடர்க்தா னென்னவா னுதன்மேல் வினங்கினுன் மேயுமா னையினுந்
நருமலி தடந்தோ டாங்களை பெழுதித் கொண்டபோற் றோன்கறித் திறத்தான். (2)

அரிவைபு மப்போ தண்ணலை வணங்கி யருண்மகச் சுவைதைதன் னுடனே
பொருமணிப் பீடத் திருத்தனன் விரைவுந் தோடியேசேடியர் கொணர்க்து
திருமக னானியா னிருந்தபீ டத்தின் சென்னிமாட் டிட்டலெண் பட்டாற்
நாமொடு பொதிந்த கனகபீ டத்திற் சந்திரா பீடனுஞ் சார்த்தான். (3)

* 'துளிபொல்' என்பது முதலாவின் பாடம். கனகமற்ற மனமாதலின் அது
வெண்ணிற முடையதெனக் கொண்டு 'முதுவலின் நிலவு' என்றதத்தோற்ப இவ்வனம்
இத்தவாசிரியர் மாற்றி யுரைத்தனர் போலும். 'மனத்தினுன் கொன்பொல்' என்று
கொள்கது முதலுந் தருத்துக்கு இசையும்.

மாதவ மயிற் றுழிபட லொழுஞ் சூன் னாரோன் மகனின் னுழிந்து
சீதன் லாயில் காக்குநோக் கான தெரிவைமார் செங்கையை பனைத்து
மேதரு வ்தன் மீதுவைத் தியங்கும் கிழிப்பயி லாலியாழ் வீணை
நாதமென் குழங்கன் பாட்டொலி லுழிந்து கவ்வரை யாணையுச் சைகந்தார். (௧௯)

பத்தியி னுடனே யெழுந்துசொற் காதம் பரிமகச் சுவைதைதாள் கழுவி
யுத்தரி யத்தாற் றுடைத்துட னிருந்தா னொண்டொடிச் சேருயிற் றுணையாப்
வித்தக மரபு வடிவுசி ரொழுங்க மேன்மைமொத் தவண்மத லேனை
கொத்தலர் முடியோன் மறுக்கவு மிரந்து கொண்டவ னடிகள் பூ சித்தாள்.

அருந்தவ மடந்தை யிருந்துநீர் பழுட னரிவைகா தம்பரி யுடைப
திருந்திய மாலைத் தோள்கடை வந்துஞ் செய்யமென் சிறையளி மூசச்
சரிந்தன செவித்தார் கடுக்கியு மடவார் சாமரக் கரற்றின லனைவுற்
றிருந்தன வளகந் திருத்தியுந் தகமே யிருந்தனை யேயெனக் கேட்டாள்.

இறைமக டாணு மில்லினுந் தனமே யென்பதோ ரிலக்கையான் மெல்லக்
குறைவுறு மொழியா ளிருந்தன னென்று கூறினாள் கூறிமற் றவட
னிறைமதி முகமே நோர்குமப் போது கெடுத்தகை யன கிலே போய்ப்போ
யுறைகடைக் கண்ணுந் தெஞ்சமுந் தகைய வுபாயமொன் றறிவுறு திருந்தாள்.

பொருதன மலைமே லெழுமிய னுருவம் புனதெத் தான்மறைந் தளவில்
விரகவே தனைமான் மிகமெலிந் திருந்தும் கிழிசிறி திமைத்தபோ திந்த
வரசனாங் காணச் செய்தபாக் கியந்தா னத்தனை யோவென வுழிந்துந்
தெரிவைமாரெ ழின்மேலெனப் பதின்ம்பஞ்சோயேயொருமைசெய்திருந்தும்.

திருந்துதாம் பூல மிடமுான் றாவி லெழின்மசுச்சுவைதைதா னுரைப்பாள்
கிருத்தினர் தம்மை முதுதுப சரித்தே வேண்டுநற் றவர்களைப் பேணத்
திருந்துவே வகைக் களியின்முற் பாடு சேயிழை யென்னமற் றவனும்
வருந்துறாணிக்கவிழ்ந்திருத்தனங்கேவாங்கிவழுங்கெனமொழிந் தாள்.)

மாதறு மொழிய மங்கையு நீயே வழங்குக வெனப்பல காணு
மாதா வுடனே வகுமட மகளு மனேகநே ரத்துடன் பொருந்தித்
தாதலிழ் முடியான் றனக்குநீர் போதா தவர்கள்போ லேமனங் கூசச்
சீதன் கிலவு குலவுதாம் பூலஞ் செந்தளிர்ச் செங்கையால் லாக்கி. (௨௦)

தருமகச் சுவைதை புறத்திலே வதனஞ் சாய்த்துவைத் திண்கிழி குவிய
வகுமுற கடுக்க நீடுகிழ் பெழுவே ளரிவைமார்ச் கரசரி யென்னு
மிகவாசி டேகஞ் செய்தனன் போல வெயர்த்தெழா வெயர்வுவெள் ளத்தே
புருமெனை மெயி வென்னுமா போலப் பூத்தளிர்ச் செங்கைநீட் டினனே.

தோகைதன் செங்கை தோயுந் துன்பந் துயக்கவைம் புலனுமொன் றுன
தாருமென் னோத வைகிரல் குவிய வவற்றைமுற் படுப்படி பதறு
யோகைகொண் டோடு மாறுபோன் மிகவு மொளிக்கைக் கிரணமுன் விச
மேகன் கொண்டான் கித்தழும் பொனிகும் வெற்றியங் காய்கிர்த் தேற்றான்.

கருதர்ப்பாதி

தம்பிசென் ஊக்கைய காடியே தேடி நகரீர ஊம்பரர் தேடாட்
தம்பம்வந் தலைபுல் ஊவனைக் குரல்கள் கலந்துப் சாரமே மொழிய
வெம்புமென் னுபிரீ துண்கைநிற் றந்தேன் வேந்தனை காத்தரு னியே
தம்பமென் றவன்கைவைப்பதே போலத்தையலான் வென்னிலை யனித்தான்.

வெற்றிலை விட்ட பொழுதுகை வழிபோய் கிழந்தவே சாங்கவன் கைம்மே
ஊற்றென யுன்க்கே யனித்துவிட் டனனென் துதகஞ்செய் தன்மையேபோன்ற
கொற்றலின் மதவேன் சாயகந் துணத்த குருதிதோய் கொஞ்சமா ஊயினான்
மற்றிவன் றன்னை வந்துசேர் வதுபோன் மாணிக்க விரையும்விழ்ந் ததுவே.

பின்பரு கிருத்த மகச்சுவே கைக்கும் பெய்வனை வென்னிலை வழங்கி
யன்புட் னிருந்தா னிருந்தவப் பொழுதோ ரஞ்சுகம் பிள்ளொடர் துவர
முன்பொரு பூவை வந்துகோ மகனை முற்பணிந் தறவெறுப் புடனே
தன்பெருங் கோபந் தளகிரி தூரந் தானொரு வாசக மொழியும். (௭௦௧)

வருகவெம் பிராட்டி யென்னிலுங்காட்டிங் வனவியோ ரில்லியென் றகந்தை
பெருகியொன்றறியா கிச்சிறு பறவை ிள்ளொடர் தென்னியிப் படியே
பரிபவஞ் செய்ய வோட்டிநீ விடாமற் பார்த்திருந் தருளிய தென்றா
னொருகிநி தினிரீர் பராமுக்கு செய்தா னுயிரினிடு வேணின் தாணை. (௭௦௨)

எனகிது மொழிய கிறைமக ணகைக்தா னிருந்தவ மகண்மத லேகை
தனைமுக கோக்கி யென்கொலிப் பூவை சாற்றுமா நெனவவா னுரைப்பான்
புனைபிழை பிறைபி பெருமணஞ் செய்திப் பூவைகா ளிந்தியை யன்பா
னனிபரி காச னென்னுமிக் கினிக்கு நற்பெடை யாகவே யளித்தான். ()

இற்றைநாட் இறுகா விப்பரி காச னிறைனிகா தம்பரிக் கன்பு
பற்றியே தாம்பூ வந்தரு மந்தப் பணிமொழி தமாலிகை முகம்பரந்
தூற்றவே காந்தந் தினியதோர் தே மோதுவித் தன்னது தன்னை
முற்றவே கண்டிப் பூவைபப் போது முதன்முக மாறினெஞ் சமூன்று. ()

இந்தமென் கினியி னருளுபோ குதலென் றியம்புதல் பார்க்குதல் செய்வா
தந்தவெங் கோபந் துடன்நிரி தலிது லரிவையு காணுமற் நெல்லா
முந்துகின் கோப மொழிகநீ யென்றென் றுரைக்கவுங் கோபமா னுமன்
வந்துகின் றுரைத்த திகையென் வவந்தி மன்னர்கோன் மகன்கைத் துரைப்பான். ()

உண்டிது பெய்யன் றிறைகிதன் கோலி லொண்டொடி மக்கையர் பவருந்
கண்டனர் கண்ணுற் கண்ணியென் றிந்தக் கடலுல கெலாமிக வறியக்
கொண்டவ ளிரங்க விப்பிழை செய்த கொடியவ னுடன்றமா லிகையைப்
புண்டா ததலீர் கோபிபா திருத்தல் போதுமோ கோமகட் கென்றும். ()

மாறுகாட் டியகிப் பரிபவந் தனக்கு வலியநஞ் சுருத்துத் லொன்றா
வீதுகாட் டியகிப் பாய்தலல் லாது நிக்கயந் தீர்வுவே றுண்டோ
வீதுகாட் டியகா ளிந்திமற் றிதற்கு மிகவுமின் றிலக்கியா திருந்தா
வீதுகாட் டியதான் னிடைமடந் தையந் கவிவையென் குகவென் னுங்கோ. (௭௦௪)

காதம்பரி.

என்றிவன் மொழிய விநைமகன் முதலா யாவரு கந்ததனை கவையக்
கன்றிப் மனத்தோ டப்பரி காசன் காவலன் நிருமுக நோக்கி
யொன்றிவ வெளியா வேழபெய் றோயின் துரைத்தனை விதெலா நீதா
னன்றிதுஞ் சிலபேர் கூடவர் தாது தரப்புகைக் கெளரியனா கிவனே. (1)

இங்குச் சொல்லும் கிரகுக டம்மி சிவனறி யாததொன் நிவ்வி
செங்கைவேன் மன்னன் கோயில்வா தனையாற் நிருந்திய காரணக் காலஞ்
சங்கையில் கோபப் பிரசாதநல் கிடயர் தரும்பரமா னங்கனி னுடைய
பங்குக னெல்லா மறிவனென் திர்தப் பகன்கெரி யுரைக்குமங் வளவில். (2)

வேறு.

ஒளிரி லாவென வினக்கு கஞ்சகி பொருத்தன் வந்துதவ மங்கைமுன்
வெளிரி லாவனது திருமு கந்தனை விரைந்து காணவிற விநைவனு
மளிரி லாவருமு லிறையி யும்பெருக லாத ரித்தனர்கள் கானெனத்
தெளிரி லாவனைய மேனி யாடுவீனவி திருமு கக்கமல நோக்கியே. (எகௌ)

யான்வ ருந்துணையு மிந்த மன்னவ னிருப்ப தெங்கனென நங்கையுந்
தேன்வருத்துமொழி யென்கொலிந்தமொழி செப்புசின் றதிலர் தம்மைமுன்
ஐவ்வி ரும்பியெதிர் கண்ட போதுமுத னுனை னக்குரிய னல்லனான்
முன்னி ரும்பிய மனைக்கு மென்பரி கனந்த னக்குமெவர் கடவரே. (எகௌ)

உங்க ளுக்கிரு வருக்கு மிப்பொழு னுளம்பொ ருந்துமிட மெய்கிட
மங்கி ருக்கவென வாய வாகிலுனை யண்ணி தாகவுயர் சோலைவாய்த்
துங்க முற்றவினை யாடல் வெற்பினிடை னுய சோதிமணி மண்டபத்
தெங்கள் கொற்றவ னிருத்த னன்றென கியம்பி வாணுதது மேகினான். (3)

கரு மெய்த்தவ மடந்தை கந்தருவர் கோனி னைப்படா வுடனெழூர்
நீச முற்றதொடை போது மன்னன்மக ளேவ சிற்பல வினோதமுந்
தேரு மெக்கலையும் வல்ல வல்லிய ரனேகர் பின்புசெல முன்புகே
யூர கக்குரிசில் செல்ல வந்தமணி பொளிரு மண்டப மடைந்தனன். (எகௌ)

அரிய கந்தருவ காச கன்னிசையு மாயம் யாவையும் கிடுத்துவிட்
கெரிய மங்கைபர்க ளுலி ரன்டுபெய ரோடு மேனில மிகடத்துபோய்
கிரைய வந்தொர்சய னத்தி லேயுற கிழுந்த பிந்துதனி ரொஞ்சினா
தாமி ருந்துகிற போய பிந்துவிட ரித்த தெப்படி யுரைப்பதே. (எகௌ)

வேறு.

ஏழை நீ யென்செய் தாயென் நிலச்செநின் நிடிக்க கிங்கன்
குழுமோ பேதா யென்று தகுதிதா னொறுக்க நேரோ
கிழுமோ மடந்தா யென்று கிணையமு மிகழ கிவ்வா
குழுமோ மசுபுன் னோபென் தரிபகற் பறநிக் திக்க. (எகௌ)

தனித்திருந் தென்னே யிர்தத் தாமலென் புதியோ னென்று
நினைத்தில கொய்யே மென்று நினைவனே யிவனென் றற்பல்
கனத்தில மிவன்ற னுள்ளக் கண்டிலங் காத லானேன்
மனக்கருத் திவனுங் கண்டு மகிழ்ந்திலன் மதியி னாலே. (எக்க)

பழிக்குமே யுலக மென்றும் பார்த்திலேத் தந்தை தாய்
சொழிப்பிலாத் தமர்க னெல்லா மொறுப்பதும் பார்த்தி லேகம்
கிழித்துணை மகச்ச வேலாத வெந்துய ருழந்து காலங்
கழிப்பதும் பார்த்தி லேமிக் கைதவ மறிந்தி லேமே. (எகௌ)

அன்பிய ளளவி வில்லே மாயினு மனேக மாதர்
முன்பிது நிமித்த மாக மொழிந்தது மின்று காலை
வின்புறு வினைக் கேழு ரகனுட னியம்பி விட்ட
வன்புறு சபதந் தானு மறந்துவிட் டனமே யையோ. (எகஅ)

எண்டர விழு மிந்த விவந்தலை யாண ரெஞ்சங்
கொண்டுதொ ணெங்கே போவேங் கொடிதறக் கொடிது காதல்
பண்டுராஞ் செய்து பேரந்த பாவமோ தருமந் தானே
கண்டிலா விவனை யிங்குக் காட்டிய தறிவி லேனே. (எகக)

கண்டுகேட் டறிபா விர்தக் கன்வன்வந் தென்னைச் சிங்கி
கொண்டுகோட் டாலே செய்யக குணமெனும் பொருளை வாங்கி
கிண்டுகாட் டாரெஞ் சென்னை விற்றுகிட் டதுநா னின்று
தொண்மொய் விட்டே னென்றிற் சுதந்தர மற்று விட்டேன். (எகஉ)

நெஞ்சகங் கொண்டே பெய்மை நிறையழித் திரக்கஞ் செய்பா
வஞ்சகன் றன்னைக் கொண்டென் மற்றினி யிவனார் காமார்
தஞ்சமன் றவனா மேலாற் றளர்வுறக் கடனே மென்றென்
நெஞ்சியுந் தேறி னுன்போ விருந்தன்ன் சிறிது போது. (எகங)

கொடைபிப் படியே கொட்டிக் கொண்டிருந் தளவி வின்று
காதலித் தெம்மைக் கொண்டோர் காரிய மில்லை யானால்
யாதினுக் கிவன்பா னுந்தா மிருக்கின்ற தென்று நெஞ்ச
மாதரித் தவன்பா வேக வறவினார் தெழுந்த தன்றே. (எகஉ)

நாலியங் கூந்தன் மாதே நாமும்போய் வருவே மென்றென்
நூலியங் கனத்தி லேசென் றரிவையை வினைவி ரின்ற
தேவுமேலே னனையான் பார்வையக் கெய்துமோ வென்று செய்ய
காவிபோற் கண்க டம்மைக் கழுவி ய தொத்த கண்ணீர். (எகங)

இவ்வகை நிறுத்த நில்லா தெழுந்துநெஞ் சவன்பா வேக
மெய்யரு மாசை யாலே மிகவழிந் தழிந்து வண்டு
கைவரு குழவி னுஞ்ஞ் காளாத் தாலே யந்தக்
செய்விய மதிலே னன்னுன் சேர்த்தசெய் குன்றே தேரக்கி. (எகஅ)

அங்கையா லெழுதி னுல்லை வரும்பிவிழ் தழிக்கு மென்று
சங்கையா லவனைச் சிந்தை தன்னினு லெழுதிக் கொண்டு
செக்கனாற் பார்க்கி னொட்டா தேங்குமா னந்த நீர்தா
மெக்கள்கேள் வனைபென் றெண்ணி யிவ்வனே வருத்தி யின்றுள் ()

அரசினங் குரிசி னுது மந்தமன் டபத்தி னேபோர்
விரிதரு கடர்மா னிக்க வேதிகைச் சபை மீதே
விரிதரு கழற்காற் கேழு சகன்பதம் வருட மாத
ரிருபுடை யுஞ்ஞழ் போத விருத்தன விருத்த போது. (௭௨௧)

நிலைலா னுச லாடு லெஞ்சின னுதி யந்தக்
கலவமா மயிலே போல்வான் களவுதோய் கடைக்க னுலே
பலபடி பார்த்தா னுமும் பார்த்தனம் பார்த்த போது
தலமுற னோக்கி காணார் தயங்குபுன் முறுவல் செய்தாள். (௭௨௭)

இருந்தபின் றகையாய்த் தொன்று மியம்புநு திருந்து நெஞ்சம்
வருத்திய தெழுது மாபோல் வள்ளுகிற் தலைவி னுலே
திருத்திய படுக்கை மீதே சீறினு டேறி னுற்போ
வருத்துவர் தோன்றா வண்ண மடக்கியுள் ளழிந்தி ருந்தாள். (௭௨௮)

ஆதலா வினையமற் றெல்லா மருளுட னம்மேல் வைத்த
காதல்போன் றிருந்த வென்றுங் கருதொணு கருதி லிந்த
மா துகாந் தருவ காசன் மங்கைகா மணித னென்றாற்
போதுமோ லிந்த வெண்ணம் புத்தியோ புத்தி கேடே. (௭௨௯)

இனிபனார்க் றுள்ள சொய்க்குமெ பெம்மையு மயக்கி யிந்த
வினைவினைத் தந்து வினை நெஞ்சுதத் தாசை பூட்டிச்
சனை யிடைப் பெய்த வெண்ணெய்த் துளியைநீர் பெருக்கு மாபோல்
யனிதைசற் றருளை மென்மேல் வளர்த்ததே யுள்ள தவ்வே. (௭௩௦)

பற்றுநாஞ் செயலே தாச வருத்துகின் றதுதா னம்மேற்
பற்றுமா தரமு மந்தப் பைந்தொடிக் குண்டே யானால்
வெற்றிலே டானே பெல்லாய் வெளிவெளி பாக்கி நெஞ்சத்
தற்றுள சக்கை பெல்லா மொழிக்குறிப் பொழுதென் றெண்ணி. ()

நீரிப் பிதிகண் டெய்துஞ் செயலிலா மடிய னேபோ
னைகிறு யருகே போய்ப்போய் நெஞ்சமே மாந்து நிற்க
வேரியச் தெரிய லோனும் வியாகுலப் புறந்தோன் ரும
லோரியல் பதனாற் றுக்கி யொருபடி பெழுத்தி ருத்து. (௭௩௨)

யாடிய மருங்கு லந்த மடக்கதமார் தக்க னோடே
யாடிய மறா வினை பவின்றுவா சித்து கற்கு
காடியுஞ் சதாங் கப்போ காடியுங் கலைகள் மற்ற
யாடியும் பொழுது போக்கி லபத்துசற் றிருத்த யின்னர் (௭௩௩)

அரும்பொழில் பார்த்த வென்று மாகையா லச்செய் குன்றி
லொருங்குட னேறி சின்று னோக்குகோ மகளு முன்னம்
வருந்திசும் மகச்ச வேணத வந்தியன் பார்ப்பே மென்று
விரும்பொரு பேரிட் டெக்கொன் டிதற்குமே விரைத்தி வேறி. (௭௩௪)

வேறு.

குருமதிமண் டலமெனவோர் குடைநிழற் ற விரண்டிசுண்டா
விருபுடைபுந் தழைத்தொருநாண் கிணைக்கவரி பணிமாற
வரிவைப்பத் திருபதுபே ரருகுவர வான்கயிலைக்
கிரிமுடிமே வரின்றுலவுந் தெவுரியிவ னெனப்பொலிந்தான். (௭௩௫)

மாதருக்கு கடுமுவே மறைந்திடைபே விடையேதன்
சோதிபெற்ற வெழில்சிறிதே தோன்றவொசின் தொசித்துநின்றுங்
காதலுற்ற மதலேகை களத்தழுகிக் கொடுநின்றும்
பேதமற்ற தமாவிகைதோள் பிடித்துந் திக் கொடுநின்றும். (௭௩௬)

நெடுநேர மிப்படியே நின்றுநின்று பைபடிபோய்த்
தடுமாறு நெஞ்சாலுந் தாவும்விழிக் கடையாலும்
வடிவோல னழகைபெலாம் வாரிவா மிப்பருகித்
தொடியமாது மகச்சவேணத தோன்றினு னெனவிறங்கி. (௭௩௭)

நீராடன் முதலவற்றோர் நினைவிலா திருக்கவுறு
லாசாயு மகச்சவேணதக் காகவே பவைமுடித்தான்
போராளும் வேலோனும் பொற்றொடியா ளிறங்கியபின்
நீராத காதலுடன் செய்குன்றற் தனையிறங்கி. (௭௩௮)

நேரிழையார் சேடியர்க ணீராட்ட நியமஞ்செய்
காசமுதுண் டச்செய்குண் றதிலொருதாழ் வரைமீதே
காரணிமா மயிலாடல் கண்டுகொடி மண்டபமும்
வாருபர்கோ லையுஞ்ஞழந்த மரகதப்பா றையிலிருந்தான். (௭௩௯)

இருத்தளவிற் பரங்கடன்மீ தெழுந்துபாந் தத்தாமேல்
வருத்தகைபோ லோரொலிமுன் வரக்கண்டு வரப்பகலே
திருத்தமதி புதித்ததுவோ தெய்வநதித் திரைபுகிமேல்
விரித்ததுவோ வெண்ணோக்கி வியத்திருந்தா னப்போது. (௭௪௦)

செவ்வையா ரொருகோடி செவித்து வரக்கவரி
செுபுடைபும் பணிமாற விரும்பொற்றக் குடைநிழற்ற்
காதலுநிக் வருமரவின் குண்போற்பட் டாடைவிரன்
நினைப்புட னேந்திமுன்னே புயர்கேழ் தகம்போது. (௭௪௧)

பரவுதமா லிணைநெறுசன் பகத்தாமம் கொடுபின்னே
வரவொருநீர்ப் பாழியின்ன மறைத்தகன பக்கைபித்
பிரிவிப்பிரம் புடனெடுத்துப் பிடித்திடக்கை தனிவேந்தி.
யொருதெரிவை வலக்கைகொடுத் துரிமைபிடுகு டென்போத.(எசுட)

வரிசையுடன் வருகின்ற மதலேகை தலையுமல
ளருருவருந் தாசிகைபா மணங்கிணையு மலன்சரமேற்
நருகனகத் தட்டியிலே தாமுடனே மடித்திட்ட
திருமிசவே யொளிருவதோர் சினப்பட்ட தன்மீதே. (எசுஉ)

சேயதமிழ்ச் சுந்தரைவாழ் தேவனிய லமரேச
னையமிரும் புகழ்போல நின்மலமாய் நினைமதிக்கு
மேயதிரும் பாற்கடத்தும் வெண்மையுடன் நன்மையுமுண்
டாயதென வருசோதி யணிமுத்தா ரமுக்கண்டான் (எசுச)

வேறு .

கண்டிது வாகு மிந்தநீ டொளிக்குக் காரண மென்றுகொண் டந்த
வொண்டொடி யானே யெழுந்தெதிர் கொண்டா னுயர்மத லேகையுமந்தத்
திண்டிற் றன் மதவே னிருந்தபா னறையிலே சென்றொரு சிறிதிறுந் தெழுந்து
வண்டணி செங்கை வருந்தமற் றவன்மேல் வனமிசு களபழம் பூசி.(எசுடு)

துய்யமா லையையுந் சென்னிபிற் றுட்டித் துலங்கொளி முத்தமா லையினக்
கையிலே வாங்கிக் கொண்டுநின் றந்தக் காளையை தோக்கியெம் மரசே
வையுரு தெம்மைப் போல்பவ ரும்மை யணுகுதற் கிடந்தரு வதுவந்
செய்யபே ராளுளே யிவ்வருள் கண்டாற் கிவரணு காதவ ருண்டோ.(எசுஉ)

அனியினு லீந்த வழியே வழகா லாகுமக் காட்டடா தலந்தா
மெனியையா லந்த னினியரீ லத்தா லியாவர்நெஞ் சுத்தைநீர் கொள்ளி
ரொளியினு வெல்லா வுலகிலு ருயர்ந்த வுமக்கினி காங்கன்செய் வதெலாந்
தெனிலிலா வாகு மறிவுகே மம்பேரந் தெரிந்ததிந் சுப்படி யேனும்.(எசுஎ)

எறிகட லமுத மணியவ னொருபே ரீட்டினு லெந்தலா ராளி
துறவினா யறிவிக் கின்றமாத் திரமே யுள்ளதி துயர்ந்தவர்க் கடிமைத்
திறமுப துவதும் பெருமையே யன்றோ சிவனைக் கேட்பினு முயர்த்தோர்
பறிபடு கின்ற தெனநிலை யாமற் பண்பினு லளிப்பதா தாமே. (எசுஅ)

இந்தமுத் தார மலைகடைந் தமுத மெடுத்திரத் தினக்கரை னவெலா
மந்தாத் தவர்க ளெடுத்தகா லத்தி லவர்க்ககப் படாதுசே மித்துச்
செத்துவிற் புதைந்து கிடந்தகா ரணத்தாற் சேடனும் பெயருடைந் தாகி
கந்தினைப் பாலை யிறையிடத் தனேக ராளெலா மிருந்தபி னிதனை.(எசுக)

வாரிதி யரசன் வருணனுக் களித்தான் வருணனு மிந்திரற் களித்தா
ணேரணி மகவா னெங்கன்கார் தருவ ராசனுக் களித்தன னெங்கேன்
காரிகை காதம் பரிதனக் களித்தான் காரிகை பார்த்துதும் முடைய
தோணி யழகே பிதனமு குக்குச் சிறந்ததென் நிவ்விடை வளித்தான் (எஃடு)

பழுதற வுயிர்ந்த பெரியவர் புகழா பரணமல் லாதொரா பரணம்
விழைபவ ரல்ல ராகுறு மிதுதான் வேண்டிய தெக்களுக் கரிபர்ள்
கெழுமுத லான வாதரம் பொருட்டாக் கேளுமொன் றின்னமு மாயோன்
நழுதிய மலரா ளுடன் பிறந் ததனற் தகைமைபா ரதியுமா நன்றோ (எஃடு)

திருந்திய மார்பிற் சுவத்துவ மென்னுஞ் சிலசக லத்தையே கமந்து
வருந்தின னும்மை யொப்பனோ வந்த மாயவ னம்மணி யிந்த
விருங்கதிர் தருசே டன்னுணங் களிலே யேகதே சங்குண முடைத்தோ
பெருந்திரு வெங்கள் பெண்ணமு தழகைப் பின்செல வல்லனோ வதுவேன்.

தையறான் மிகரீ ராதரஞ் செய்பத் தகாதவ னொருத்தியு மல்ல
செய்வா முவகைச் சிறப்பெலா மிவண்மேற் செயினுமொர் குறையிலே யெங்க
பெரய்பிலா வுறவை யனாதரஞ் செய்தாற் பூங்கொடி மகச்சுவே தையையு
மையுற வறவே வெறுத்திலச் சையினு வாரமுநீர் துறக்கவுந் தருமே. (எஃடு)

மகச்சுவே தையுமற் றீதுகா ரணமா மன்னுயிர்த் தரனிகை கையிலே
மிகச்சுவே தஞ்செய் யாரமுங் கொடுத்து விடுத்துமுற் படுகே யிழையா
னிகழ்த்துபே ருறவா யிருக்கும திதற்கு னெஞ்சிலே தேனுமொன் றுன்னித்
தினைத்திரா தேற்றுக் கொன்னலே கடவர் தீர்விது வேயென மொழிந்தான்.

தடுப்பதன் நிதுவென் றுரைத்துமே ருனிலே தாரகா சக்கரம் தன்னை
பெடுத்தனரிந் ததுபோ லிவன்றிரு மார்புக் திந்தவா ரத்தினா யணிந்தா
னடுத்தவன் முகம்பார்த் தரசனு னனைசெய் தாயிழாய் நானொ ருத்தரமுந்
தொடுத்துரை செய்வா லாமுரீ வார்த்தை சொன்னதற் கேதுதான் சொல்வேன். (1)

மங்கைகே னெனக்கு நா னுரி யேனோ வாங்கவு மறுக்கவு நானு
குங்களை தரத்தாற் பண்பினுற் குணத்தா லோங்குகட் டெண்டதென் னுள்ள
மிக்குநீ ருமக்காம் பணிவிடை களிலே யேனியில் வடிமையை யாளிர்
சங்கியா தேநா னடிமையென் பாரக்குச் சாதன மொன்றுவேன் மெதேந்.

திருந்திய நெறியாற் பண்பினு னிறைந்த செவ்விசா தம்பரி குணத்தாற்
கருங்கனின் வலிய வஞ்சனெஞ் சகளுங் களிந்துரிந் துருகுமே வென்பென்
நருந்தி யனைவா முடையவார்த் தைகனே யனைகதே ரம்புகன் நனனே
யிருந்தபின் மதலே னையைச்செல விடுத்தா னிலங்கிழை சென்றபின் பாக.

ஏத்துகார் தருவ ராசகன் னிகையு மிலங்குவென் பட்டுமுத் தாரஞ்
சேர்த்தசந் துணைந் தின்பலங் காரஞ் செய்துகொண் டெயபூ தாமேல்
வாய்த்தசந் திரனே யென்கினை யாடல் வரைமிகை விளங்குமன் னவனைப்
பார்த்திட் ராச கின்னமா னவையும் பரிசனம் யாவையு நிதுத்தி. (எஃடு)

மின்கித சிவையா டமாவிகை யுடனே மேனிய மீதுசென் தந்த
மன்னவனிதயங்கொன்றாகொண்டோடிவருமென்றறினென்கடைக்கங்
டன்றையு முழுவ விலையை மேன்மேற் றுவிட வேனியோர் தெய்வ
மென்னின் தனனே செய்தன வெல்லா மென்றனே தானியம் புலதே. (1)

அப்பொழு தெழுந்த காணிது விதழ்சற் றரும்பவே நகைசெய்திப் படியே
செப்பரி தான வனெககிங் காரச் செயலெலாஞ் செய்துகொண் டந்த
வைப்பயி வயிலோ ழுயிருளொஞ் சுமெவர் மயமறக் கொன்றாகொண் டடக்கென்
வைப்படு மாலைக் காணமா மளவுக் கருத்துற நோக்கியே நின்றான். (எக௦)

வேந்தர்கோன் மடங்கை விரகமுற் றழியும் வியாசுலங் காணமாட் டாமற்
பாய்ந்தபோ விரவி ருட்கடங் மறைந்தான் னைந்தொடி மனத்தனா ராக்
தோய்த்தபேரல்வாணர் திசைகளு நிறனுஞ்ஞழ்ந்தது செக்கர்கே மிகவெஞ்
சார்ந்தகா மத்திப் புகைகெயை வெழுந்த வந்தகா ரக்கொழுந் துகளே. (1)

மிக்கதிங் கயங்க ணின் றுமே னோக்கி கிடுங்கா சிகா மெனவே
தக்கவக் கண தலமெலா நெருங்குந் தாசகா கணங்களப் பொழுது
கைக்கயற் குருவு தெரிவுறு ததனான் மாதுமே னிலத்தினை விழிந்தா
ளக்கடற் புடவி யாகமா னானியா ராடுசெய் குன்றினை விழிந்தான். (எக௧)

சுந்திரன் புலந்த ரோகிணி பஞ்சார் சரணதா டனங்கவாற் செவ்வு
வந்தனன் போல வுதயரா சுந்தரல் வயங்கிமீ தெழுத்துமா மதவே
னந்தயில் லாத வேகராச் சியத்திற் கணமந்ததோர் தனிப்பெருங் குடையா
மிந்தமு வுறகு நிலகிண னிரப்பி யிலங்கிண னிலங்கிய காலை. (எக௨)

நிலகிடை நிலவு விரிந்தபோன் மலர்ந்து நின்றதோர் குழுதவா கியன்
சுதைகு தரங்க வானவட் டக்கா லசையவோ திமமெலார் துயிலக்
கலகியை யிழந்து நேமிகள் கதறுங் கரையிலே சார்த்தினன் மெழுதி
யிலகிய தாளப் பாறையொன் றினைவந் திறைமகள் சேடியர் காட்ட. (1)

எழில்புனை சுந்தரா பீடனு மதன்மீ திருந்தன விருந்தவங் வளகில்
வழிபடு சேபூ ககன்னினார் தோடி வந்தடி வணங்கெழுத் தேல
கிணைவொடு காதம் பரிபுனைக் காண வேண்டுவந் தருளினு ளென்னத்
தழைவொடு பதறி பெழுந்திருந் தவனைத் தானெதிர் கொன்னுய்ப்போதில்.

வாய்த்தகாந் தருவ ராசகன் னிகையு ம் வயங்குமே காவலி யளவே
சாத்திலென் கோபம் பூக்கொரு குழைமேற் றரித்தொரு குழைவென் னிதழாத்
பூத்திகழ் செகித்தார் வைத்துவெண் களபம் பூகிவான் றுருகிற் பிறந்த
வேந்தரும் வெண்பட் டாண்டனார் தெல்லா விராசகின் னங்களு நிறுத்தி.

ஆயபாக் கிவர்பத் திருபது மாத ரளவுஞ் வாமத வேகை
சேபகை கொடுப்ப மாமதிச் செல்வன் றிறம்பட ருரோகிணி பெனவே
பேயவ னிருந்த பாறையின் கீழோர் புல்லப்போ விருந்தன னவனுந்
ஆயபா வதயின்மீ திருமிரு மென்று தோகைகொல் னவுநிலத் திருந்தான்.

மற்றுமொ றெல்லா மியர்களைச் சூழ்வத் திருந்தனர் சிந்திப்போழ் திருந்து
கொற்றலை காசன் கடவுளா னெங்கள் கோமன் பார்வைமாத் திர்த்தான்
முற்றவா முடிபோ ராவினோர் வார்த்தை மொழிவதும் பெரியதோ ரேற்றஞ்
சுற்றலு மெனக்கித் தாமெல்லா மருளுந் தன்னவரிக் கேட்கான் செப்கென்.

என்னுந் திவரீத் தாமெல்லாந் செய்கைக் கேற்றதோர் குணஞ்சிநி நென்பா
துள்ளதோ வென்று நினைந்துபார்த்த தனவி லொருகுண மாகநாள் காணென்
யன்னியோ சொன்னதைக் கருதியோ வருள்வார் மற்றவர்க் கருளியல் பன்னே
தென்னியோ ருபசா ரத்தினு லல்லாற் சிறியவர் வசப்பட்டா ரன்றே. (எகக)

ஏவிய பணியே செய்யுமில் வடிமைக் கிந்தவா தாமெல்லா மென்றான்
நேனியின் திக்கே வந்ததற் கென்ன சிறப்புநான் செய்வதிச் சிந்தி
யாவிடி மிந்த வத்ப்புழா முடது மடிபுகை யாகவே வைத்தென்
மேவிய வினைகைக் கொண்டுகை தமர்சோர் மேன்மைத் தருஞ்செயி னன்றே. ()

எனையிவ னுரைமைத் தனகந்துகோ மகளுந் கிதயமா கியமத லேகை
கணிசுறு முறுவல் செய்துநா யகமே நயந்துநீ மொழிவதென் முன்னே
புனை யிழை தனதே யாகவி் தெல்லாம் புருந்துகைக் கொண்டுவிட்டனன்கா
துணதுப சார நெய்யிமையாக் கியதே புள்ளதம் கொன்றுநீ யுரையேல்.

என்றுபின் னுரா பிடன தியல்பு மிவன்பெருந் தேவிதன் சுற்பு
மொன்றிய சுசுநா தன்பெருந் குணமு முறைபுழுச் சயினியின் சிறப்பும்
பொன்றிக முவ்வு சொத்தின் தூரம் போதுமென் பதுகா லோக
நன்றியு மியாவு முவந்துகேட் டனனே நயந்தொரு சிந்திப்போ திருந்தான்

மன்னனை விடைகொண் டெழுந்தவ னருகே வயக்குகே யூரக என்னுந்
தென்னணித் தொடையோன் துயிலவும்வேண்டுஞ்செடியர் கிற்கவுந் சுற்பித்
தன்னமு மயிது மருதமு மனையா னக்குகின் நேகியோ ருயிர்போற்
துன்னிய பாங்கி மார்சில ருடனே துயில்கொளு மேனிலம் புக்கான். ()

பயனறி சுந்தரா பிடனுந் காதம் பரிபெருந் குணமுமா தயத்தா
துபர்மகச் சுவேதை காரண மில்லா யுறவுமே தருமத் லேகை
நயநெடும் பண்பு மாயவென் னத்தார் நன்றியுந் தகுதிப்பா செளம்
வயமிரு தருகார் தருவது பதிதன் மட்டிலாய் பெரியதோர் செலவுன். ()

வானமும் புகழ்க்கிம் புருடலோ கத்தின் வளமையு மற்றுமெஞ் சாலே
தானினார் தறவே கியந்துகொண் டந்தத் தாளவெண் பாறைமே னினையுந்
கானையன் கேழு ரகன்பதம் வருட வருள்கிழி துயின்றிரா வெழித்தா
னுனயின் மதியோன் மேலேகே லையின்வா யுயர்பனம் காட்டொழுந் கிழிந்தான். ()

தாரணி சுந்தரா பிடனு மருளுந் தயத்திலே பெழுந்துநீ சாடிச்
சீரணி நியமஞ் செய்துநஞ் செல்வி திருப்பனி யுணர்ந்திருந் தன்னோ
பாரணி கேழு ரகவென் வவன்போய்ப் பசர்த்துவந் துயருமே னிலக்கீ
சேரணி முன்றிற் படிக்கவே திகைமே விருந்தனன் சுவேதைபோ டென்றான்.

காதம்பரி.

அனாமன் னவனுஞ் சென்றறு சுமயத் திருந்தவ வேடயிற் கொண்ட
நன்னகரக் கூந்த லெளணவமர் தந்த நன்னெறித் தோத்திரஞ் செய்வக்
கிள்ளா மிதுனம் வங்கியம் பிடிக்கக் தேநா தன்மகன் சுவேதை
பின்னிருந் தினிய விசைதொறு மடைத்துப் பேணுமா பாததம் பாட. (1)

கன்னியர் படிமக் கலமெதிர் காட்டக் கண்டினி திருப்பவ டனைக்கண்
டன்னவ ரந்த வேதிகை யிட்ட வாசனத் திருந்தபின் பாக
கின்னருட் சுவேதை தனைமுக நோக்கி யிலகுபுன் முறுவல்செய் தளலின்
மன்னவ னினைவை யறிந்துமற் றவளு மன்னர்கோன் மடந்தையை நோக்கி.

சந்திரன் கிரணத் தழுவிய காந்தந் தாமினனச் சந்திரா பிடன்
ஐபந்தொடி நினது குணங்களா விளங்கிப் பகரமாட் டாதிருக் கின்றான்
சிக்கதயி லேக நினைவுளான் போலுஞ் செய்திபொன் னறையுமறி யாம
னைந்திய விராச சகிடமா னவெலா நாடின் றிடகுறு மன்றே. (௪௪௯)

இனியதி னூரத் திருப்பினு நீங்க ளிருவரு மினியகா தலராய்ப்
பனிதரு மதியுங் குமுதமு மெனவும் பரிதியுங் கமலமு மெனவும்
புனைபுகச் சோடி வாழ்க்கிப் போது போய்வரச் சொல்லுக வென்ன
வனிதையு மிதறு தழுதழுத் தேற மாமகச் சுவேதையை நோக்கி. (௪௫0)

பன்னமீ தோடும் பரப்பினல் போலப் பரங்கிய நானுமா யமுயில்
வள்ளலர் வசமே யாவினோ மினிமேல் வாசக மில்லையென் றியம்பிக்
கொள்ளுகாந்தருவகுமா ரளையழைத்துக்குமா ரரைக்கொண்டோ யிவர்தம்
வெள்ளமாளு சேனை கண்டதோ ரிடத்தே விட்டுமீ னாகவென விடுத்தான்.

மன்னனு மெழுந்து மகச்சுவே தையைமுன் வணங்கிமன் மகனையு மிறைஞ்சி
வெண்ணினி மொழிவேண் பலபட மொழிந்தால் யானையு முலகநம் பாதே
துன்னிய தாத வர்க்கமா னவர்கொற் கொல்லிடப் போர்திடுங் காலந்
தன்னிலே நினைபத் தக்கவ னானுந் தவறிலே னென்றுகின் றியம்பி. (௪௫௨)

புறப்பட விறைவி யொழிந்தவ ரெல்லாம் புரவல னபத்திரீர்ப் புண்டு
கிறப்பொடு தலை ரெலிற்புற மளவுஞ் சென்றன ரவர்களை யங்கே
நிறுத்திமுன் சேபு ரகன்கொடு வந்து நின்றவிந் திராயுதத் தேறி
மறப்படை வீரர் சூழ்ந்துபொற் பாதம் வழிபட வழிப்பெய் போது. (1)

நினைவறிந் தனன்போ ளிறையவன் மடந்தை நேசபா சம்பிணித் தீர்த்த
தெனவவ னுடைய பின்புபோய் நின்று மேகவென் றெதிர்தடுப் பான்போத்
பனிமதி யனைபான் முன்புபோய் நின்றும் பலபல வுருவுகொண் டிலனை
நனிபிடிப் பவன்போ லென்கணுஞ் சூழ்ந்து நாடிய போதுனத் தொவித்தும்.

இடைவிடா திவனே போதவச் சோதத் திருக்கரை சேர்த்தவய் வானி
டைவிடா கிர்தா யுதக்குரச் சுவடே நாடிவந் தங்கிருந் தனதன்
படைபெலாக் கண்டு காந்தரு வரைத்தம் பதிசெல விட்டுவா ளரச
டையவே யெதிர்கொண் டார்த்தெழத் தன்ன தானகோ விப்படக் கடைத்தான். (1)

வேந்தருக்கெல்லாம் விடை கொடுத்திருந்த விரும்பியவை சம்பாபனற்குத்
சேர்த்தரு திருந்த பந்தனை கைக்குத் திறந்தமர்ச் சவேதைகே பூரன்
கார்த்து வக்கோன் மகன்மத வேகை கன்னிமர் தமாரிகை விவரம்
கூர்தபன் புனரு நண்புமற் நனவுக் கூறியே பகற்பொழு தொழித்தான்.

அந்திபட் டளவி னித்திரை மடந்தை* யரிவைகா தம்பரி யனகிற்
கிந்தையைச் சுண்டு புலந்துபோய் விட்டான் செல்வனு மப்படி* விரும்பம்
வந்துறத் தானுற் றுணுக்கென விதயம் வருந்தமா சுற்றபென் னாமுதைப்
புந்திவிற் கொண்டு விழித்திருக் குக்காற் போனது கங்குலம் பொழுது.

வேறு.

சிறுகா னியமஞ் செய்தாசர் சேவித் திருப்ப கிருந்தளவி
அறுகா தலிபான் முன்போல வுன்ன வொருநெஞ் சையுக்கொண்டு
மறுகால் வந்த தென்னவொரு வாரின் மாதி னுடனன்பு
அறுதார்க் கேழு ரகன் றாதன் னேன்றித் தொழுது தொழுதடைந்தான்.

வருக விக்வே வருகவென மகிழ்வுற் றணுக வணைப்பவன்
பெருகக் கூறிப் பிச்செல்லப் பிடித்து வலியத் தழுவிக்கொண்
டருண மணியா சனத்தின்டி ழாக விருத்தி யன்பானெஞ்
சருக வகலம் புளகமெழு வொளிப்புன் முறுவல் செய்திருந்தான். (எஅக)

அவனு மிவன்வெண் ணைகையொளியா மமுத வெள்ளத் திடைமூழ்கி
விவரு மிணைப்பு முழுதாறி யிருந்தா னவனை யிவனோக்கி
புலகை தருபே ராயவெள்ளத் துடனே செல்லி ககமேநக்
தவன் நிறத்தான் மகச்சவேதை தானுஞ் சகமே பெணவவனும். (எஅக)

தேவ ரீர்தர் திருவுள்ளச் செயலி தானுற் சகமவர்க்குண்
டாவ தியம்ப வேண்டுமோ வரசே பென்றம் புயத்திலையுண்
மேவும் படிவைத் ததனூலால் விசித்து மிசையப் பிணைகளபத்
தேவரில் கமல வணையத்தா லொழியா வகைமுத் திரையூன்றி. (எஅக)

சாத் துகிலைற் சூழ்த்திருந்த விதனை யிடுமுத் திரைப்படியே
விரக் கழலோன் முன்காட்டி வினாய வகிழ்த்தாக் கதிவிருந்த
வேரிக் களபம் பகம்பாக்கு வெள்ளி னையுடன் கற்பூரஞ்
சேரத் திருமுன் வைத்திறைஞ்சித் தெரிய வொருவா சகமொழிவான். (எஅக)

இங்கே வரகா னெழுமளவி விதைவ நின்னைத் திகைபோக்கிச்
செக்கே முடியா னெம்மாட்டி செக்கை குளா மணிசேர்த்தி
பக்கே வணக்கஞ் செய்தானம் மரிய தவத்தா டிருவுளத்திற்
நங்கி ரத்தா ளாவிமொழி சாத்தி விதுகத் தழீஇக்கொண்டான். (எஅக)

* கித்திரை மடந்தை பெண்ணிடத்தில் 'ராஜவங்கி' என்ற பதம் முதலாவது
காணப்படுகிறது.

சுற்றுப் பொழுதப் படிவிருந்து நாக்விப் பாக்கி னகொடுப்பப்
பற்றிக் கிளர்ந்து மெத்தெனப்போய்ப் பன்னி பதைபுகக் கிணமீதே
புற்றத் துலங்கி விழுந்தபல்வுற் றொருசற் றிணைவர தோதிமழுக்
கற்றைச் சூழுதல் களுநோயிக் கணமுந் துணைபா விரவெழித்தான். (அகல)

விடிவே நெண்ப்பார்த் தெம்பெருமான் விசேட மறித்து வாவென்ன
வடிவேன் வந்தே னெனவரச மப்போ திவுனி மேற்கொண்டு
பிடிவேர் பந்த லெனையையும் பின்னே வைத்துக் கொடுத்தென்சொற்
படிவே சேஷ ரகணுமொரு பரிமேற் கொண்டு பின்போத. (அகக)

வேறு.

படைபெலா மங்கே வைசம் பாயல னுடனவைத் தேகித்
தடையிலா தேம கடஞ் சார்த்துநார் தருவ ராசன்
மடநவன் கன்னி மாட டத்திற்றலை வாயில் சேர்ந்தக்
கடையிலோர் கையி லேதன் கவனவரம் பரிபை விட்டு. (அகஉ)

பத்திர லேகை யேரயும் படருங்கா லெதிர்வந் தானோர்
வித்தகை விறவி தன்னை மின்னெங்கே பெனவ ணங்கி
மத்தக மயூர மென்னு மாகதச் செய்குன் றின்பிழ்ச்
சித்தமுண் டகவா விப்பாற் செப்பனி மனைக்கே பென்றான். (அகங)

வழிபது காட்டிக் கெழு ரகன்முன்னே வழிப்பட்ட டேகப்
பொழிலிடைச் சிறுது சென்ற பொழுதுசென் கதிரும் பச்சை
தழுவுதும் வாகுதும் காவுட் டாமரைத் திரள்கண் டாற்போ
லெழுமனோ கரமா யோங்கு மிமமின தோன்றிற் றன்றோ. (அகச)

வேறு.

அந்த மானிகை பின்று நிரைநிரை
பாக வேயெழுந் தங்கி தன்னையுஞ்
சந்தி ரன்னுண் மாக்குந் தொழில்வலோர்
தைபன் மேணியைத் திண்டுந் தனகமைசேர்
அந்த ரந்திகழ் சந்தன நீரிலே
தோய்த்து நெத்த துண்களுஞ் சோதிசே
நின்று ரேகை பெனவொளி விசுவே
யிலுரு நெற்றி யிடுங்கண் பங்கனும். (அகடு)

* ஒதிம வடிவாகவும் சூழுத வடிவாகவும் செய்யப்பட்ட மங்கல நிபந்தன்.
நிதிம விளக்கு-அன்ன விளக்கு. 'நிதிம விளக்கு னுயர்விகைக் கொண்ட' என்பது
பெரும்பாணாற்றுப்படை, உதவ. ஒவியமும் என் த எட்டுப்பிரதிகிலுள்ளது.

முருகி கங்கு சிறுபுறத் தேய்யவே

முடிந்து போகட்ட மூரிக் குழல்களு

மருண பங்கய வெள்வரை பங்களா

ஊமத்த னிர்த்தன வரபர் ணங்களு

மிருத னங்கண் யிசைச்சந்த னங்களா

விசையும் வண்ண மெழுதிய தெய்யிதூர்

தரும டர்தையர் தாமவந் தெதிர்கொண்டு

தாள்ப னிந்து தனைச்சுழந்து செல்லவே.

(அகௌ)

குமுதமா லுக்கொடி யாடை வெள்ளமும்

குழைத்த சந்தனம் கொண்டிட்ட வேதனைச்

சமுசமு மங்கனவு மேனி னரத்தன

தாமவர னைத்தடர் தோர ணங்களு

மழுத சாத வணியப் பிரம்புகொண்

டடிக்கு மாமணி வாயி னோருமா

யிமக ராலயம் போலப் பொலிந்துநின்

நிலங்கும் வாலிக் கெய்தியுள் னெய்தினன்.

(அகௌ)

வேறு.

இருகரையும் தமாலமரத் திளங்கொம் பாலே

விசைத்தனகாட் டொழுங்குகளு மெங்கு மெங்குந்

திருமலியுக் குமுதமலர்த் தூளி யாலே

செய்தமணற் குன்றுகளுஞ் செல்ல மீளக்

கருகியபைக் கேதனைவெண் மடல்க ளாலே

கற்பித்த தோணிகளுங் கவினித் தோன்ற

மருமலியுஞ் சந்தனத்தன் புனல்க ளாலே

வருத்தனசிறு றுறுகனே வயங்கு மோர்பால்.

(அகௌ)

தேமானின் மலர்ப்பாலா னனைத்த நாயந்

செந்தனிரால் வேய்ந்துநிலந் தெரியா தந்தப்

பூமாலி னறுத்தனிராற் புனதயப் போர்த்த

பொற்பன்ன சாலிகளும் பெரய்பா வேழந்

தாமாக பந்தரகரி களப சாலந்

தங்கனிலே தாங்களினினை பாடா நிற்கு

மாமாய யந்திரமாய வண்ணப் பொற்றூ

மரைவாலி கருமெனிதாய் வயங்கு மோர்பால்.

(அகௌ)

பொழிவனதா னாகள்விழு மித்தர னோபம்

புனைத்தெழுமின் பெய்யிழைகள் புனா மாவி

பெழுதியவிந் திரசர்ப் பியற்றி னோடு

மியக்கிபமா யப்பயல்க வியங்கு மோர்பா

வழியதா மஹாவணிய மதனாற் செய்த
வணிகுவினின் வெளியடைநின் றலைந்த தோர்பாற்
குழியியபொய்ப் பறவைபெலா நீரிற் சென்று
குனித்ததிவ லைப்பனியே குலகிற் றோர்பால். (அடஉ)

தெரிவைவர்க ளிவைமுதலாக் செய்த செய்த
சீதோப சாரமெலாந் திருக்கண் சாத்தி
பெரிவிழியா லெரிந்தமதன் வெம்மை யாற்ற
கிரங்கியலை மகனனித்த விடம்போ வென்று
முரியபுன லரமகளிர் பிறப்புந் திக்க
ஞறையுமிட மும்போலா முததி ராகன்
மருவியநீ ராவிமண் டபம்போற் கஞ்ச
வணையத்தா லமைத்தொளிர்மண் டபத்தி னுப்பண். (அடஉ)

சீதமிரு கோலங்கொள் பங்கி மார்தந்
தொள்ளுமு வணைகந்தி சென்று குழு
மாதிபகி ரதியெனவே வினங்கி மென்பு
வணைமீது சாய்ந்துவிழ்ந் தழகா ரம்பு
சாதவணை யங்கனிது லணரிந்த முத்தின்
முர்லனோதோள் வணைமுதலாக் தயங்கு பூணு
நீதிமதி வந்துகுடி கொண்டா னென்ன
நிலவெழுசந் தனநிறைந்த நெற்றி தாணம். (அடஉ)

மஹமுடிக்கொண் டதுபோலக் கண்ணீர்த் தாரை
வருவிக்கு மதர்விழியும் வந்து வாயு
தழுவிவிடங் கொண்டதுபோற் பெருமூச் சூதை
சரிக்கின்ற வான்முகமுத் தபன நாதன்
விழைவினிடங் கொண்டதுபோற் தாடிக்கு மெய்ம்மேல்
வேலைகுடி கொண்டதுபோல் வெயர்க்கும் வேர்வு
மழர்குடிக்கொண் டதுபோலக் காம வெந்தீ
யதனாலே பெரிந்துகிறி தவியா கெஞ்சும். (அடஉ)

நெஞ்சினுடன் காதலன்பா லேகி மெய்வி
னில்லாத வலியுயத னெருப்பி னாலே
கிஞ்சலும்வெந் தறீது பூத்தாற் போல
வெனிதியசந் தண்ப்பூச்சால் வெருத்து மீதார்
புஞ்சபுன கங்கனாமக் கண்ணீர் வெள்ளம்
போகவைத்த பாழியெணப் புனைந்த தாணம்க்
கெஞ்சிறுநீர் மடலாண செவித்தார் வண்டின்
தவிகையா லழிந்துருகுஞ் செயலு மாகி. (அடஉ)

சந்தனங்கள் பரிங்குகள் கற் பூசற் தன்முற்
 நரும்பாவை களைத்தழுவித் தழுவித் கொண்டும்
 வந்துவந்து மதனனைபான் வரவு கூறு
 மடமாநர் தமைநோக்கி வந்தா னெங்கே
 பெய்தவிடத் தேகண்ட ரிந்த நேர
 மெய்செய்யம் வந்ததுதான் மெய்பேர வென்றென்
 றுத்துழிப் பரிலாலே கேளா நிற்கு
 மொண்டொடியை வண்டனிதா றுவோன் கண்டான். (அஉ௮)

ஒண்டொடியு மலரனைவன் டினங்கள் வந்தா
 றுவோனென் றெழுப்புவபோ லுகளித் தாஃப்பத்
 தண்டரள நிலத்தான் றுஞ் செய்கை தன்னைத்
 தன்பதிலிம் பந்தாக்குந் தன்மை காட்ட
 மண்மெலர்த் துளிகளாற் புழுதி பூத்த
 மதிமுகத்தை வந்தெழுமா னந்த வெள்ளங்
 கொண்டுகழிஇ நழுவிவவுத் தரிய மாகத்
 கோலமணி முத்தொனியைக் குயமேற் பண்ணி. (அஉ௯)

மதிநுதன்மேற் சந்தனத்தின் கனத்தாற் சற்றே
 வணங்கியவாண் முகத்தினளாய் வாரா நின்றோன்
 கதிர்முகம்பற் றியகெடுங்கட் கடைக்கே சேர்ந்த
 கரியழிநிக் கொணமெனுங் கயிற்றாற் பூட்டி
 வெதிரிழக்கப் பட்டணன்போ லனைமே னின்று
 மெழுந்திருந்தா னேந்தலும்போ யெழிற்க வேதை
 பதமலர்தாழற் திவனைக்கை தொழுதான் மானும்
 பணிந்தந்த மலரனைமீ திருந்தா ளன்றே. (அஉ௯)

திருந்திழைசே டியரிட்ட பொற்பி டத்தைத்
 செலத்தள்ளி நிலத்திடையே செங்கோல் வேந்து
 மிருத்தனளிற் கேயூர னணங்கை நோக்கி
 பெய்மாட்டி சிம்முருகற் கிதயம் போல்லான்
 பரிந்திலனே தாம்பூல மளிப்பா னென்று
 பத்திரலே கையைக்காட்டப் பாவை பார்த்து
 வரந்தருமா னிடரனகி னேரே கொண்ட
 வாரமிகுக் கும்படியென் மலரே னென்றான். (அஉ௯)

மன்னருகே நின்றிதறஞ்ச மவனை பிங்கே
 வருகவிங்கே வருகவென மலர்க்கை பற்றித்
 தன்னருகே பின்சார னவந்துக் கொண்டு
 தானேவந் தொருநேயர் தவழந்து தோன்ற

வினவருந் கூர் துபசாரத் துடனே கூட
விளங்கமுத்தோ ளும்புறமும் விளங்கைம் பாண்
மின்னுதநாந் தைவந்து தைவர் தாற்றி
விடாநிருந்தா ளப்பொழுது னேந்தர் கோவும். (அக.க)

சுந்தகைவா முமரேச னடைபார் பேரலச்
சோருயிவ ளவந்தையெலார் துணை கோக்கி
சுந்தனிரொஞ் சிப்போது தானு னோரே
நம்புகின்ற தில்லையிவ னலக்கத் தாலே
வெந்துருகு மிக்கொருவே வினைத்த தொன்றை
மீட்டொருகா வினையாது மின்னே யன்னுள்
சுந்தகைவநா மினியறிவே மென்று நோக்கிச்
சிலகவடா கியமொழிகள் செப்ப லுற்றான். (அக.௧௦)

காரிகையா மிந்தனெடுந் துயருக் கெல்லாக்
காரணமற் றின்கெவனோ கண்டோர் தம்மை
யிருதல்போ லுக்மாட்டு முண்ணம யாக
விதுவருத்தஞ் செய்கின்ற தில்லை கண்டாய்
வாரமுட விப்பொழுது தேக மெல்லாம்
வழங்கியுமுன் விடர் தீர்க்க மனமுண் டித்தை
யாரறிவா ரனங்கதமா யழகார் செங்கை
யறமெலிந்து விட்டதுவே அயயோ அயயோ. (அக.௧௧)

அறத்தாபஞ் சேர்ந்தவச மாகுங் கண்க
ன னுராகம் போன்றனவே யானை யானு
முறத்தாமுங் கண்ணீர்கள் கொங்கை மீதே
யொளிர்முத்த மாம்பணிக னுதவு மித்தத்
திறத்தானு மிதுபடுக்கும் னைப்பூ வம்பு
செய்ததுவே யிதுகண்ட தீயேன் கண்கள்
பொதுத்தானு மிக்கொடுமை தன்னை நோக்கிப்
பொருந்தாவி ளுழவுவதே போன்ற தன்றே. (அக.௧௨)

இனித்தேற வமையுமில்ல் பிபதோர் கண்ணி
யிளங்கொம்பர் மணஞ்செறிபோ திசைத்த பேரதோ
தனித்தேயிற் றொகிபொழுதோ விளக்கஞ் செய்யுள்
தன்மையதா மானகயினுற் றைய லார்க்கு
யனைத்தேமல் கலமுதவும் வரானு கூல
மானவலக் காசமெலா மணிபா பெண்ணப்
பனித்தேற துதலிபுமல் கிவற்றை பெல்லாம்
பண்டிற் பாலகையாற் பருத்துப் பார்த்து (அக.௧௩)

பொருகருமிய் பாக்கியமு மெமக்குள் டாகம்.

போருமதோ வென்றினைத் தொன்றுஞ் சொன்ன

தொகுதிது காணியிருத் தொன்றைப் பேரிட்

டொழிதருபுக் முறுவல்செயா வெருபா சேக்க

வருகருளை மதலேகை யதன்பின் பாச

மன்னவனைப் பார்த்தாசே வாரீ ரீக்த

வுருகுபெரும் பரிதாப முகாப்ப தொன்றே

வுகாக்குமதே திதற்கினிசா னென்று கேளும்.

(அக.ச)

எப்பொழுது மினிதான குமார பாவ*

மெய்திரிசுப் பவட்கெதுதான் வெய்தா காது

செப்பமிருத் தாமரைக்குப் பனிரீசு தானு

நிபாவ தில்லியோ செம்மல் கூர

கிப்புதிய மலாணையி னுலே மேலே

பெழுந்தமனே பவதாப† மெனிதோ வெங்கண்

மைப்பயிலுந் குழன்மயிலுக் கிதுதான் மாற்ற

மருத்துசரி யாமனனே‡ மற்றென் நிலை.

(அக.ஊ)

என்றவையி னுத்தாத்தான் சொன்ன வானே

வென்றிறைவி மகிழ்ந்திருந்தா னேந்த விர்தந்

துன்றுமிரு வகைப்பொருளாஞ் சொல்லி யொன்றித்

முணியாது சஞ்சலனுய்ச் சுவேகை யோடு

நன்றிமொழி பலவுமொழித் தனேக னேர

நயந்திருந்து தகைத்திடவு மியைந்தி ராது

நின்றவிடை சொன்புறம் போந்து வாய்க்த

கெடும்பரியை மேற்கொள்ள நினையும் போது.

(அக.க)

வயந்தருகே பூசகன்யர் தாசே விர்த

மாதுபதா லேகையையெம் மாட்டி வின்னை

கையந்தருகே கொண்டிருக்க கிச்சிக் கின்ற

வினிகாண வரகிடலா மிவனை பென்று

* இனிதான குமார பாவம் — வெண்குமார்யம். குமாரபாவம் — வெண்பாவம். இனி, குமாரனான உன்விடத்தில் இனிதான பாவம் (வெண்பாவத்தை) சய்திரிசுப்ப ட்டிரு என்றும், குமார! உன் கிஷயத்தில் காதலெண்ணமுத்திரிசுப்படைக்கு என்றும் உரைக்க இடமுண்டு.

† மனே பவதாபம்—மனத்தி னுண்டாயிருக்கிற தாபம். மன்மத தாபம் என்பது பிரித பொருள். மனேபவன்—மன்மதன்.

‡ சுவியா மனம்—சஞ்சல மின்பாத மனம். சஞ்சலமின்பாத உன்னன் என்பது மற்றொரு பொருள்.

விபந்தமத ஸேனகனைடத் தலைக்கே தின்று
விண்ணப்பஞ் செப்பின்று னெண்ணக் கொல்லி
நயந்தருள விவன்செய்த பேரே வென்று
நன்னுதலை யுள்விடுத்து நாம வேலோன். (அருள்)

மடைபிருப்பில் வந்துபுகுந் தளவிற் றங்கள்
பழையவரு மொருநூதன் பதறித் தோன்ற
வடன்மிருந்த பரிநிறுத்தி யவனை நோக்கி
பையருமென் னண்ணியுந் மமைச்சர் கோவு
மிடரறக்கொண் டிருந்தனரே சுசமே பெண்ண
யார்க்குமொரு குறையிலெயன் றிறைஞ்சித் தூதன்
புடைபெடுத்தோ கிரண்டோலை கொடுப்ப வேற்றுப்
பொன்முடிமேற் கொண்டவிழ்த்துப் புரிந்து பார்த்தான். ()

மருவுமதில் வாசகநன் மைகளுண் டாக
மண்ணரச ரபிடேக மணிச்சூட் டாகு
மிருகநல பாதவிடர சாதி ரரச
னெழிற்பாமே கான்மலைமா திடங்கொ விசன்
கருதிதரு பதமறவரப் பரம மாயோன்
சொற்றூர பீடனிகைத் தோன்ற லோலை
பெருகவளர் தருமெல்லாச் சம்பத் துங்கும்
பிறப்பிடமா இயசுந்தர பீடன் காண்க. (அருக)

சங்குலகத் துயிர்கனெலா மிடர்வே தின்றி
வினிதிருந்தார் தம்மைமகிழ்ந் தெடுத்துப் புல்லி
யோங்குமணி யுச்சியையமோந் திருந்து வாழ
வுளமிகவா தரிக்கின்ற ருரி வின்று
நீங்கிசெடு றாளுளவா ண்ணை மாரு
நினைத்திவக்கா நின்றார்க ணிகழ்ந்த வேலை
வாங்கியுரை வாகித்த பொழுதே நம்பி
வரும்பயண முகுத்தமென மனத்தே கொள்க. (அசுற)

எனுமிந்த வாசகமே பமைச்சன் விட்ட
கிரண்டாவ தாடியவோ லையுதல் கண்டான்
மனமொன்று மந்திரிசேப் தனக்கு மிந்த
வாசகத்தால் வருமோலை பிரண்டுக் காட்டு
மெனநின்ற பேருடனே விபம்பி பெய்கோ
விபம்பியதே முகுத்தநமக் கென்று வாகி
தனினின்று மிறங்காம விருத்தே பேருந்
தன்பயண மணிமுரசஞ் சாற்று வித்தான். (அசுசு)

அலம்பரித் தாணிகளாற் சூழப் பட்ட
வதிகவலா ககன்மைந்தன் மேக நாந்
வினகுமுகக் தணிகோக்கிப் பத்ர வேலை
மினிவருகே பூரகேனா டிங்கே வந்தாற்
சிலைததலி தணிக்கொண்டு போது மாந்தர்
செப்புவதொன் றுமொன்று செய்வ தென்று
நினைபுடைய நெறியுடையா ரன்று நன்றே
நிகழ்த்துவார் தம்மிடத்து நெறியி் தொன்று. (அசுட)

பாவையனை பாஸ்காதம் பரிக்கு நான்செய்
பரிவினுடன் பெருவிழையும் பண்பு மற்றும்
பாவுமிக வஞ்சகமா யுரைத்த வெல்லா
மினியவுப சாரமுமே யான வந்த
வானியனை யாளென்பால் வைத்த நேப
மறிபுமல் வைத்தனளென் றவணி கூற
மேலியபே ரன்பவன்பால் வினே வைத்தென்
விதிவலியோ வெனநாணி வெறுக்குந் தன்னை. (அசுட)

நன்கெனது குணங்களைநற் குணங்க ளாக
விபம்பியமாச் சுவேதைதனை யேது சொல்லா
னாங்கவடா நெனக்கருதி யதற்கு நொந்தே
னதுநிற்க தந்தைதன் தாணை யென்றும்
பாங்குடைய வென்னுடனுக் குறித்து நெஞ்சம்
பகவனுறை பனியேம கூடந் தன்னிற்
பூங்கமலக் கொடிக்குரிமை பூண்டு பேணிப்
போகாம லென்னுயிரைப் புரக்கு மன்றே. (அசுட)

வந்தகே பூரனுக்கு மேக நாந்
மன்னியவென் மனத்தியல்பாம் வாய்மை கூறித்
தந்தைதன் தேவலிலுச் சயினிக் குள்வர்
தனைவையத்துச் செல்கின்றேன் மனியே பாவி
வித்தநிலைக் கயவருட னெண்ணத் தக்கே
னெருகின்றேன் யானாவி கொண்பு ருந்தாற்
பைந்தொடிதன் பாதமல ரன்றி வேறு
பற்றில்லை பென்பதுவும் பண்பி தென்றும். (அசுடு)

சொன்னகுணச் சுவேதைதனை வலமா வந்து
தொழுதிறைஞ்சிக் கொண்டதாயுந் தொழுதே நெஞ்ச
முன்னுமத வேலைதனை மீண்டு மீண்டு
முறத்தழுவித் கொண்டதாயு மொருவே னாவி

தன்னிசைத் தமரிகைகளைத் தழுவித் கொண்ட
தன்மைபுமப் பரிசளந்த டம்மைத் தம்பான்
மன்னியநன் னோய்மெல்ல மறியே வென்று
மனமகிழ்த் வப்பதியை மறியே வென்றும்.

(அசக)

செந்தமிழ்தே ரமரேசன் தோவன் வண்மைச்
செங்கைமுகக் கண்பதிக்ஞச் செப்சித் தோற்கு
யிந்துவதி பொற்கோலில் போல வாய்ந்த
வெழிவேம கூடத்தெம் மிறைவன் பாதம்
வந்தனைசெய் தெந்தைபர்வாழ் நகர்க்குச் சென்று
வருகின்ற வரறுமெல்ல மறத்த லின்றிச்
சந்தரமா மொழிந்தவனை பேவென் றுற்றுச்
சொல்லிசெய்து கூடற்றோன துவன வண்ணம்.

(அசஎ)

கொண்டுவர வைசம்பா யனுக்குங் கூறிக்
குதிவரயினின் றிறங்காமற் சுதியை நோக்கி
மண்டிடுவது குதிரையனு மானித் திந்த
மகிதலத்தைப் புரட்டியிக வன்று வாலே
தெண்டிரையி விடுவதுபோற் பதறித் தேறச்
செறித்திலங்கும் வல்லியக்கா டென்கு மோங்கச்
சண்டவயப் புரவிரை யெங்குந் குழத்
தடந்தோகை மயிலூர்தி தனைப்போற் செல்ல.

(அசஅ)

அங்குதான் முற்கொம்பு பற்றிப் போது
மதிகவிசை யொட்டனுட னயர்வு காட்டா
தென்கள்வன நகர்ப்புதுமை யெல்லாஞ் சொல்வென்
றியல்பாகக் கேட்பவன னியல்பு கூறச்
சங்கையறு மனத்தினனுய்த் தழைத்த கரனத்
தாரையினிற் செலத்தொடங்கத் தாரை யெல்லாக்
கங்குலெனப் பார்திருண்டு கவடு தாழ்ந்து
களிஞ்ஞடித்த வழிமருண்டு கருதொ னாதாய்.

(அசக)

திண்டிதல்வேற் படைவீரர் மேனாட் பட்ட
செருக்களத்தில் வடிவானுங் கணையும் வேலுங்
கண்டகழந் தலைமையுங் கல்தும் புல்லுங்
கட்டைகளு முதிர்ச்சுருகுங் கான யாறு
மண்டிவரு பெருங்கனிற் மதத்தாற் சாய்ந்து
வழியில்விழும் பெருமாமு மடிந்த னுறுங்
கண்டகண்ட விடமெங்குங் குடிபோய்ப் பாழாய்க்
காலவத்தற் கரிதாய் கடல்க டந்து.

(அசஇ)

தேரிரவி குடநிசைய நோக்கிக் கொங்கைச்

செங்கனிபோற் சிவந்தளவில் வெட்டிக் கட்ட

காருவையும் பழம்புனத்தி லிரிந்து விட்ட

கருத்தினாக்குஞ் செத்தினாக்குங் கால லாகப்

போருவடி சிலவேடர் செப்து வைத்த

புல்லானும் புனப்புறஞ்ஞம் கலையு மாணும்

பேரிதனு மந்நெறியிற் கண்டு கண்டு

பெயர்ந்தளவிற் பிறங்கியசெம் கொடிமுன் நோன்ற. (அடுக)

அதற்கெதிரே சிறிதிடஞ்சென் றளவில் வேட

ரரிந்தவிபக் கோட்டாற்செய் கபாட மிக்க

விதப்புடைய கிருப்புத்தோ ரணங்கன் கண்டோர்

வியத்தக்க நெஞ்சமா மிருகன் னாடி

மதுப்பொழியுஞ் செந்தெரிய றருப்பை மாலை

வயங்கும்வா சற்கெதிரே மயிட மாவந்

புதக்கருக்கன் மேலிருப்பாற் செய்து நிற்பப்

பொருவருசெஞ் சந்தனத்தாற் பொலிவு செய்து. (அடுஉ)

கண்ணிவிழை பவரிடத்து வைத்த கண்ணுங்

காதலிஞ வாரரிந்து வைத்த நாவு

மெண்ணமுடித் தவாரிந்த தலையும் பூவு

மெழுதுளிருங் காயும்போ லிலங்க நாளு

நண்ணுபவி விகற்பமுற நல்ல சோடி

னனிநெருங்கக் குக்குடத்தி னற்கு டெல்லார்

தண்ணனியோ டகாலத்தின் மலரா மற்றுந்

தருகிறையு மவ்வாறு தயங்கு முன்றில். (அடுஉ)

குழவனார் பனங்கனிக னுதிரக் கடனிந்

துணிந்துதலை யரிந்திடுமத் தன்மை தோன்றக்

காழில்குலைப் பேரீந்து விரிந்த கூந்தற்

கடியின்வடி வாய்கிற்பக் கழிகொள் வாழி

வேழவுதி ரத்துடன்வெண் மருப்பு முத்தும்

விரகிதுகார் தெதிரிட்ட விடங்க டோறுங்

கழுதிரத் துடன்கலந்த பலியசத் தோன்றக்

குலக்கதிருங் குருதியிடைத் தோன்ற லாக்கே. (அடுச)

ஒடுபெருங் குருதியைக்கண் டேகி யுட்கி

பொருதலைகுப் புற்றவன்று னதனுன் வீழ்ந்து

வாடுவது போன்றிருக்கும் வண்ணத் தோன்ற

வயங்குமணி முன்றில்வளை முரசு மார்ப்ப

நீமெறிற் புனையேறிச் சிலந்து காட்டு

நிலாவினங்கும் வடிவாளு நெடிய வேதும்
பாடுபெறும் வகையிலங்கப் பரவிச் சிந்து
பலமலரின் பரிமளமும் பயிலக் கண்டான்.

(அடுக)

பொன்கொண்ட கோகனகப் பூவ வாமும்

புயவணிக வாமர்கோன் புலனங் காக்குந்
தென்கொண்டு வண்டிமிர்தார்த் தேவன் வண்மைச்
செங்கைமுதில் சுந்தராவாழ் செவ்வேள் மீளி
மன்கொண்ட பெருங்குலபூ தரங்கள் போல
வைப்பித்த கோயில்பல வயற்றொன் நென்ன
யின்கொண்ட மூவிலையே லேந்துங் காளி
வீற்றிருக்கச் சிறந்துபிக விளங்குங் கோயில்.

(அடுக)

கண்டுவயப் புரவியினின் நிறங்கி மன்றல்

சுமழ்கோயில் வலம்வந்து கனகப் போது
கொண்டலென மிகப்பெழிந்து தொழுது செய்ய
குலமலர்த்தா ளிணையிறஞ்சிக் குறித்த னுள்ளஞ்
சண்டலிற் றுருகனைக் காய்ந்து வாகை
தனைப்புகைந்த நின்னருளாற் றழைக்க விர்தப்
புண்டரிக மலர்ப்பாதம் பணிந்தே னென்று
புகழ்தருணைப் பெற்றவனும் போர்த பின்பு.

(அடுக)

தூக்கநிலை யுள்ளாகக் கட்டிச் சேனை

குழுமாத் தடிதோறும் விட்டு வேழ
மரங்கடொ றுந் தொடர்நூட்டிப் பிணித்துக் சேம
வாகைத்தான் முரசறைந்து வரவுங் கூறி
வரங்குலவு கூரிலேவென் மன்னர் கோமர
னங்கவர்கள் பாடகடிக்கு மதுவு மெங்கும்
பரந்துவிரைந் திடம்பிடிக்கு மதுவு மெல்லாம்
பலருடனு நகைத்துரைத்துப் பார்த்து நிற்ப.

(அடுக)

வழிபோவார் கல்லெறிந்து முறிந்த கையும

மருந்திட்டுக் கெட்டதொரு கண்ணு மெங்கும்
குழியான புண்ணொளி மூதுகிற் கூனும்
குரங்குகடித் துத்துணைத்த கொண்ண மூக்கு
மெழியாம லோர்நிபாம் புடும்பு பல்லி
யொப்பான பலகரம்பு மொடிந்த பல்லுங்
கழியான சுருங்கட்டை நிறமும் பிறைறக்
கந்தைதத்த ஓடுதழை விரலங் கையும.

(அடுக)

பந்திரமர் திரமிரத வாத மென்று

மினவபெழுதிக் சுற்றந்த விடத்தை நாடி

வந்துவிடும் போனெனிகண் மோக மாக

வகிசனாம் வல்லவர்போன் மாயஞ் செய்து

சிற்துதனைக் கின்னாதத்தைத் தெறித்துத் தன்பாற்

நிரண்டுகொள் கோதைபெனத் திருந்தப் பாடிப்

புந்திகனி கடந்திழைநி பாத நெற்றி

புண்ணாக வணங்கியுயர் போகம் வேண்டி.

(அக0)

தேவியையா குலப்படுத்தித் தீய னாகித்

திருந்துமொரு கைபுடைசி விருந்து வந்து

மேலியவத் தாணியுடன் வினோ காதா

வெருண்டவர்கண் மிடைப்படுத்த மிடைந்த வரண்டிப்

பாவிதனை யழைத்திகுனை வந்த வாறு

பகருமென வவன்விதற்றப் பலவுங் கேட்டுக்

கேவலமோ நீரென்று நகைத்துச் சுற்றே

கனிமொழியா னைப்பிரிந்த கிலேசங் தீர்த்து.

(அக1)

ஒங்குபடக் குட்புருத்து துலில்வான் போல

வொருகக்கு னீத்துதப சாக விம்பம்

பாக்குடைய வுலைமழுவிற் றோன்றப் பின்னே

பரவிவரு மாண்டிக்குப் பலவு நல்கித்

தாங்கிய லொருபஞ்ச தாரை வாகி

தலிலேறித் தாரையுடன் சங்க மார்ப்ப

வாங்கியவல் லயத்துடனே செவ்வேன் போல

மலிதானை புடைகுழ வழியைப் போக்கி.

(அக2)

அடுகினவெம் புலித்தோலுங் கலைமான் றோலு

மடல்வேழ வெண்கொம்பு மதின்வெண் முத்து

முடுகிணைபோ னெடுங்கழையின் முத்து மற்று

மொன்றாத மான்மதமு முவந்த பாவும்

படுகலையு மினமானு முயது மென்னப்

பலகிணையுங் குக்குடமும் பலவுங் கொண்டு

தொகெழவி னெயினர்தொழு திறைஞ்சிக் காட்டச்

கடர்வேலோன் கண்டவர்க்குத் தோன்றச் சென்றான். (அக3)

சென்றவரவா மெய்கைதனை நீக்கி வேரி

திறத்தொழுகும் பூங்காவுஞ் சிறந்தோர் தங்கு

மன்றன்மலர்ப் பூந்தடமும் கருப்பு வேலி

விலையதுங் கிணாவயது மற்று மெல்லார்

துந் தியபன் னைத் தருபே ரூர்கள் கண்டு

துதித்துழவர் கமந்துவரும் பச்சை யுக்கண்.

டன்றவர்க ளிடத்துமகிழ்ந் தமர்ந்த பின்பு

மடைவடைவே மகிழ்ந்தவ்வு ரமர்ந்து சென்ற.

(அகச)

வேறு.

கிழ்ந்தபத் திசைதொறுஞ் செல்லச் செல்லவே

பந்தியின் மகிழ்விடத் தமர்ந்த மர்ந்துமுன்

வந்துவர் தரசர்முந் மன்னர் மன்னனுந்

தந்தைதன் வளர்க ரணுகச் சார்ந்தனன்.

(அகடு)

அந்நகர் வாழ்பவ ரணுக வந்தன

னென்னநல் விழைவுட னெதிர்ந டந்துதஞ்

சென்னியி லஞ்சலி செய்தி னறஞ்சிலென்

மன்னவன் மகிழ்வே மகிழ்ந்து வந்தனர்.

(அகஎ)

வெத்திறல் வேந்தனும் விரைந்து வரவில்

வந்தன னென்பது மன்னர் மன்னவன்

றந்தையுந் கேட்டபின் னுளில் விழ்ந்தனன்

மைந்தனு மிறங்கிமுன் வணங்கி வந்தனன்.

(அகஎ)

வணங்கிய மைந்தனை வந்தெ டெத்துமுன்

றணந்தயத் தன்மையாற் றமுனி கிட்டில

வணங்குசைர் வேலனு மஞ்சித் தாழ்ந்தனன்

கணங்கனின் கண்களுந் கறுழப் புக்கன.

(அகஅ)

பின்னவன் மைந்தனைப் பெரிது நோக்கவு

மன்னவன் றந்தைதான் மலரை நோக்கவு

மன்னவ ரன்புகண் டழிந்து நின்றனர்

துன்னிய மன்னருந் தொழுது குழவே.

(அகக)

அன்னையைக் காணவென் றழைத்துக் கடவே

மன்னவன் சென்றபின் வந்த மைந்தனு

மன்னையை வணங்கவந் தவட ழீஇக்கொளப்

பன்னாம் பெழுமுனைப் பாலிற் றோவந்தனன்.

(அகங)

சுற்றமந் தப்புரத் தோகை மார்க்கிழ்

வுற்றனர் பெற்றவ னுடைய மாதவஞ்

சுற்றல வென்றனர் தழைக்க வாழ்த்தினர்

செற்றிநீ ராஞ்சனஞ் சிறக்கச் செய்தனர்.

(அகக)

பாலைபர் மகிழ்வுறப் பார்த்துத் தந்தைத்
வேலின் மகச்சக நாட வீங்கவன்
நேலியர் மனோகம் கிந்தை வாழ்வுறத்
காவல னவலாயும் கண்டி னறஞ்சினன்.

(அளஉ)

படைபுட னேவைசம் பாய னும்வரு
மிடையற வென் றாகா செய்து மீனவுந்
தடையிலா வண்ணதன் பவனத் திற்புருந்
தடைவினமஞ் சனம்படிந் தமுது துய்த்தபின்.

(அளங)

அந்திவாய்த் தன்பதிக் கேகி யாங்கவன்
சிந்தியா திற்பதாஞ் செயலும் வேறிலை
முந்துகா தம்பரி மொழியத் தம்செவி
வந்துவாழ் விப்பவோ வாழ்வு மன்றிவை.

(அளச)

பாங்குட னேருகம் பத்ர வேலைகயப்
பூங்கொடி தன்னுடன் புகன்ற யாகவயு
மாங்கிவண் மொழியிலின் னமுது துய்த்ததா
மாங்குது தெய்வமங் கலமு மாகுமே.

(அளஞ)

என்றுபார்த் திருந்தன னிருந்து நாட்சில
சென்றாரின் சீரிய பத்ர வேலைகைய
வென்றிவேன் மேகநா தன்ற ரக்கினர்
மன்றல்சேர் குழியும் வணங்கி நின்றனன்.

(அளக)

வணங்கிப் மங்கையை வரவ னைத்திவ
விணங்கின னெனத்தழிஇ ரிணைஞ்சி நிற்பமுற்
றணந்தவன் மேகநா தன்பு றந்தழிஇக்
குணந்தனைக் கூறிமுற் குறித்துக் கூறினான்.

(அளஎ)

தேரமிலா வரகுணச் சவேகை தன்னுடன்
காமர்கா தம்பரி கருத்து னாயதோர்
மாமத வேலைகநம் வரத மாலிகை
யாமவர் கத்தான ராமின் னூர்களே.

(அளஅ)

இன்னருன் படைத்தன ரினிதி ருந்தன
சன்னவா சதமுமங் கதுமொ ழிந்தனர்
மன்னவர் தீபமே வாக்குக் கெய்துமோ
சொன்னது முற்றவுஞ் சொல்வ தெங்கனே.

(அளக)

கொங்குசேர் பூங்குழற் குலவு பூந்தொடை
விக்குநின் நிருவடிக் கென்றி னறஞ்சினன்
மங்கைகா தம்பரி பெண்ண மன்னவர்க்
கங்கவன் விடைகொடுத் தவனை வாவெரு.

(அளஐ)

மன்னுநீ ராமிபில் வணசப் பாசகட
 என்னமென் பெண்டயுட னகல வந்தவா
 பொன்னணி வாரியின் புறத்து நிற்பநீ
 யன்னவ ரிடத்துநின் றடைவு கடறென. (அஅக)

பலின்றது திருவுளம் பற்றிக் கேட்டருண்
 முயங்கினை டாடொழ முயங்கி விட்டில
 னையந்தனன் பாங்கிர னாக நன்னுதல்
 வியந்தன னாயர்ந்தனன் மெலிவு தோற்றவே. (அஅஉ)

தோற்றிய மெலிவினைச் சொல்ல வேண்டுமென்
 குற்றியு மஞ்சலி செய்து மங்கலே
 போற்றியு மொழிந்திலன் புனித நின்னிடை
 பேற்றியும் வருத்தியு மியம்பி நேர்த்திலன். (அஅக)

தைவல்பூங் காவிரைத் தனிய னழைத்தெனைப்
 பையவே மாகதப் பாரை பேறியத்
 துய்யமெல் லனைபிரஞ் தாய்ந்து தோகைநா
 னுய்யநீ யொருமொழி யுரைப்பக் கேனென. (அஅச)

கின்னையும் பூனவயுங் கேட்டு நீள்வனத்
 துன்னநற் தேவதை யுணரு மென்றவாய்
 மின்ன வும் வருந்தினன் விழிநி லஞ்சன
 வென்னமே வரவா செயரிந் றேய்த்தனன். (அஅஇ)

நாணுதன் முதலிய நன்கி யானவயும்
 பெணுதல் பெண்மையின் பெருமை யாதர
 மாணுத லொடுக்கநன் மாபு காத்தலவ்
 னாணுத லிடத்திலே வந்து கற்றன. (அஅஊ)

யாழ்குழ லனைத்திணு மினிய சொற்றரத்
 தாழ்குழ லினைந்தன டமுத முத்தனன்
 விழ்குழ லிசையென மெலிந்த வம்மொழி
 கேழ்கினர் கழலினுப் கேட்ட திஸ்ஸைநன். (அஅஎ)

மின்பவன் மொழிந்தனன் பெரினு மெந்தையா
 யன்புடை யுறவின சறிந்த தொன்றல
 வென்பரி சனங்களு மீத நித்திலர்
 தன்பம திங்கனே தொடர்ந்து நின்றதே. (அஅஐ)

திங்களுக் கெழுதிரு தென்ற னுக்குமென்
 கொக்கலர்க் கனைக்குவெங் குயிலுக் கன்றிய
 கக்குதுக் கெழுதுவோக் கழைக்குப் பாரியே
 விக்கென குறைசெய்தே வென்னிக் காயுமே. (அஅஊ)

நதென முறுப்பவ நிருந்து வாழ்பவ :
ராதலான் மொழிவதென் னமைபு மேயினி
மாதரா சிக்குநீ வந்த நிந்தது
போதுமே யெனவவன் புலந்தி ருந்தனன். (அக௦)

அன்னமே ரீசெறுத் தருன யென்செய்தான்
மன்னர்கோ னென்றுநான் வருந்திக் கேட்டபின்
மின்னகிர், வேல்கிழி சினைந்து கேனினி
மின்னநான் மொழியதுன் டெனனி யம்பினான். (அக௧)

வாய்த்தபல் கனலிலே வந்து வந்தெனைச்
சொந்தநாட் பணிந்துசெம் பஞ்ச நீட்டவு
மேய்த்தபூ முலைத்தடத் தெழுத வந்தெநிர்
தாய்த்தபூத் தொடைகுழற் கணிந்து பேணவும். (அக௨)

வாசநான் மலர்ப்பொழில் வந்து மாமணி
பூசல்போ லாகுடத் துழன்று நிற்கவுந்
தூசதான் பேணவுந் தொடர்ந்து பின்வரக்
கூசவு மெனைத்தழீழிக் கொண்ட லைப்பவும். (அக௩)

மறுத்தலை யின்பாமாக் கொண்டும் வாய்விட
வெறுத்தலைப் பொய்த்தலாக் கொண்டு முற்றான
நிறுத்தலை யான்பினு னின்ற தாக்கொண்டும்
வெறுத்தலொன் றின்றியே விரும்பி மேல்வரும். (அக௪)

என்றிவை முதலிய வுரைப் பாவேந்தியழ
பொன்றிய கருத்தினை யுண்மை யாய்கிடி
னன்றிது தென்றலுக் கந்த நாண்மதிக்
கன்றிய மதனறுக் கண்டும் வாய்த்ததே. (அக௫)

வேறு.

ஆன தோர்கனவு சுண்ட தென்றுமிக வாத நித்துநனை செய்துனே
தேன மர்த்தகுழ லாபி தற்குவரு நீமை யென்கொல்கிறல் வேந்துசேய்
மாண வேலவனி மன்ன னுன்மிகவும் வந்த தன்றுமதி யில்லையோ
வேனி லாறுடைய பூச லால்வரும் விதங்க ளீதென விளம்பவே. (அக௬)

இங்கு வேனிலை னென்று கூறுமன னியாவ மெத்தகையன் வண்ணமே
தங்க வன்படை யடுத்த வென்பொருவ தாரை ரீமொழிக வென்னநான்
மங்கை மேனிக்லன் வண்ண மில்லைமலர் வாணி தென்றலொரு வெய்யதேர்
சங்க ளன்றியு மெய்த னன்பெரிச சக்க ரக்குரிசின் மைந்தனே. (அக௭)

வண்டொ ளிக்கவரி திங்கி வன்கலை கருந்தை நாமே திங்கவன்
சண்ட வெங்கனல் கொழுந்தி வாதகன ருவு கின்றபுகை தானிலை
தெண்டி கரக்குமொழு கயிலை வெய்யதொரு தேரும் வெய்யதொரு கந்தெளிந்
துண்ட வெங்கன விவன்ற னக்குநிகர் சொல்ல வேறொருவு ரிங்கிபெ.

ஆத ரித்தவர் குணங்கள் கூறிலை கிள்ளி யங்மல ரவர்க்குள்ள
காத லிக்குநெறி கூறி லங்கவர்கள் காத னுக்குமொரு கரையிலை
பூத லத்திலவர் கூடு மப்பொழுது பொழுதெ லாமிகவு மற்பமா
மாத ருக்குநெறி யாட வர்க்குநெறி மற்று னாப்பது மனைகமே. (அகக)

இத்த லத்திலிது முறைமை மிக்கவ ரிராச கன்னியர்க னெங்கணுஞ்
சித்த மொத்தவர் தமக்கு மாலைபிடு செயற னக்குரியர் மக்களைத்
தத்த மக்கிதய முற்ற வர்க்குதவு தந்தை தாயர லிவர்களே
தத்த ரத்தியுயர் தெய்வ கன்னிகை யதற்கு நீவெருவு லென்றுநான். ()

சென்று கொண்டுவர நினைவே னக்குளது தேறெ னத்தெரிவை முகமலர்
தொன்றி யாவிபெறு பாவை போதுவதை யுற்று னைத்ததொரு சிறை
வென்றி மன்னவளை விங்க னைக்கவெனின் மிக்க வன்மையது விழைவினா
வின்று செல்வது நினைக்கி னுன்னுடனி திங்கி னந்தலையு மாகுமே. (அகக)

இங்கு வேள்பொர விருந்து விட்டன மெனிற்சி தப்பிலை யவன்றனக்
கங்கை னாருயி ரளித்து விட்டன னெனிற்பு கழக்கினிய தல்லவாம்
பொங்கு மாதரவு பெரிதெ னிற்புகல்வ தன்றெ னைக்கரச னென்கினிற்
றங்கு காதலுள னோவெ னிற்பெரிய தாழ்வு கூறுவது முண்டரோ. (அகஉ)

மாலை கொண்டினி யகப்ப தெத்திலது யற்றை மாத்செய னுத்தினன்
சாலை வேமொழி யொழிந்தி ருக்கிலது தவற தாமிகவு மன்பிலார்
சில மாலினர் வினார்தெ னிற்கொடுமை செப்பு கின்றவழி யாகுமென்
கோல மிப்படி படைத்து விட்டன னெனிற்ப ரத்தையர் குணங்கவாம். ()

மேவு மன்புடைய னென்று கூறிலது மிகவு மன்புடைய தல்லவாம்
யாவு நின்றுயல் தெய்த விங்கரி தெனிற்பெ ருக்கவித மாகுமென்
னெவ லாளுடன் வினாந்து போதவெனி லிங்கு விறுடைமை யாகுமே
லாவி போனாடுத காலி னுந்தொரியு மதூர மக்கரிய தின்னமும். (அகச)

பூர்வ காதம்பரி முற்றிற்று.

